

தமிழ் இலக்கியம்

ஆண்டு 10, 11 இற்குரியது

1998 இலிருந்து விருப்புக்குரிய மேலதிக பாடங்களுள் ஒன்று

தொகுப்பு

S.S.ஆனந்தன்

B.A.(HONS), DIP-IN-EDU., S.L.P.S., I.S.A.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | savandham.org

100

LIBRARY
178.6.3
1954
MADRAS
UNIVERSITY

தமிழ் இலக்கியம்

(தரம் 10, 11)

1998 இலிருந்து விருப்புக்குரிய
மேலதிக பாடங்களுள் ஒன்று

தொகுப்பு

S. சிவநிர்த்தானந்தா

B.A.(Hons.), Dip.-in-Edu., S.L.P.S., I.S.A.

பதிப்பு	:	ஜனவரி 1999
பதிப்புரிமை	:	தொகுப்பாசிரியர்
தலைப்பு	:	தமிழ் இலக்கியம்
நூற்றொகுப்பு	:	திரு எஸ். சீவநீர்த்தானந்தா
நூல் அளவு	:	142 mm x 195 mm
பக்கங்கள்	:	224 + (vi)
கணனி வடிவமைப்பு	:	திரு. திருமதி. சு. கிருஷ்ணமூர்த்தி

முன்னுரை

கல்விச் சீர்த்திருத்தங்களுக்கேற்ப புதிய பாடவிதானங்கள் 1999ஆம் ஆண்டு தைமாதத்திலிருந்து சகல பாடசாலைகளிலும் நடைமுறைப்படுத்தப்படும். புதியபாடவிதானம் 1999ஆம் ஆண்டில் 6ம், 9ம் தரங்களிலும் 2000ஆம் ஆண்டில் 7ம், 10ம் தரங்களிலும், 2001ஆம் ஆண்டில் 8ம், 11ம் தரங்களிலும் அமுல் நடத்தப்படும். இதன்படி புதிய பாடவிதானத்திற்கமைய 2001 இல் க.பொ.த (சா.த) பரீட்சை இடம்பெறும்.

இப்புதிய பாடவிதானத்திற்கு அமைய சாதாரணதரப் பரீட்சைக்காக எட்டு (8) கட்டாய பாடங்களும் (சுருப்பாடங்கள்) மேலதிக பாடங்கள் இரண்டும் உட்பட 10 பாடங்களுக்கும் எல்லா மாணவர்களும் தோற்றமுடியும்.

இதன்படி மேலதிக பாடங்களாக வரலாறு, புவியியல், அபிவிருத்திக் கல்வி, இரண்டாம் மொழி சிங்களம்/தமிழ், நவீன மொழியொன்று அல்லது செம்மொழியொன்று (இலத்தீன் / பாளி / சமஸ்கிருதம் / மலாய் / அரபு) சுகாதாரமும் உடற்கல்வியும், இலக்கியம் (சிங்களம்/தமிழ்/ஆங்கிலம்) ஆகியவை இடம் பெறுகின்றன.

இந்நடைமுறை இவ்வாறு இருப்பினும் 1998 ஆம் ஆண்டு முதல் தமிழ் இலக்கியம் (க.பொ.த) சாதாரணதரப்பரீட்சையில் இடம்பெறத் தொடங்கியுள்ளது. எனவே பாடப்பகுதிகளோ, பாடத்திட்டங்களோ எதுவுமே இல்லாது சிரமத்தை எதிர் நோக்கும் இவ்வேளையில் ஆசிரியர்களினதும் மாணவர்களினதும் நலன்கருதி நாவல் பகுதி ஒன்றினை மட்டும் தவிர்த்து ஏனைய பாடப்பகுதி முழுவதினையும் ஒன்றிணைத்து ஒரு சிறு நூலாகத் தொகுத்தளித்துள்ளேன். பெரும்பாலான பாடப் பகுதிகளுக்கும் பயிற்சி வினாக்களையும் அமைத்துள்ளேன்.

இலக்கியம் கற்பதன் மூலம் அடையக்கூடிய பயன்கள் ஏராளம் உள்ளன. மாணவ குழாத்தில் பெரும்பாலோர் தமிழ்

இலக்கியத்தை விரும்பிக் கற்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. புதிய பாடவிதானத்தின்படி 2001ஆம் ஆண்டு இவை நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டாலும் 1998ஆம் ஆண்டில் இருந்தே மாணவர்கள் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் பாடத்திற்குத் தோற்றத் தொடங்கி உள்ளமை மாணவர்களின் ஆர்வத்தினை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

எனவே நடைமுறையில் இப்பாடம் இடம்பெறத்தொடங்கி விட்ட இவ்வேளையில் 1999ஆம் 2000ஆம் ஆண்டுகளில் மாணவர்களின் சுய விருப்புக்கும் சுயகற்றலுக்கும் உட்பட்டதாக அமைந்திருக்கும்.

காலஓட்டத்தின் தேவைகளுக்கேற்ப இந்நூலாக்கத்தினை விரைவாக செய்து முடிப்பதற்கு எனக்குப் பக்கத்துணையாக இருந்து உதவிபுரிந்தவர்கள் பலர். அவர்கள் அனைவரும் என் அன்புக்கும் நன்றிக்கும் உரித்தானவர்கள்.

எனது இந்நூலாக்கப் பணிக்கு தேவையான ஆலோசனைகளைத் தந்து வழிகாட்டியாய் அமைந்த எனது அன்பிற்கும் மதிப்பிற்குமுரிய தேசிய கல்வி நிறுவக செயற்திட்ட அதிகாரியான ஜனாப் எம். எஸ். ரஹீம் அவர்களுக்கு எனது நன்றி உரித்தாகுக.

என் நூலாக்க முயற்சிக்கு பக்கத்துணையாக அமைந்தவர்கள் திரு. திருமதி. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள். இந்நூலை எனது ஏனைய நூல்களைப் போன்று சிறப்புறக் கணனி வடிவமைப்புச் செய்து தந்த இவ் அன்பு நெஞ்சங்களுக்கு என் உளங்கனிந்த நன்றி உரித்தாகுக.

என் நூலாக்கசேவைக்கு ஆலோசனைகளையும் வழிகாட்டல்களையும் கூறி ஒத்துழைப்பினை நல்கிவரும் பூபாலசிங்கம் புத்தக நிலைய உரிமையாளர் திரு. ஸ்ரீதரசிங் அவர்களுக்கும் என் நன்றி உரித்தாகுக.

S. S. ஆனந்தன்

உள்ளே...

செய்யுட்பகுதி

திருக்குறள்		1
நளவெண்பா		12
கம்பராமாயணம்		35
நடிப்புச் சதேசிகள்	- சுப்பிரமணிய பாரதியார்	44
உமர்க்யாம் பாடல்கள்		49
புள்ளி அளவில் ஒரு...	- மஹாகவி. உருத்திரமூர்த்தி	54
பாரச்சிலுவை	- கவிஞர். கண்ணதாசன்	57

உரைநடைப்பகுதி

உலகம் உண்டு	- மு. வரதராசன்	61
மானவீரன்	- ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை	69
வாயும் நாவும் எதற்கு?	- ஜி. சுப்பிரமணியிள்ளை	76
மணிமேகலை காட்டும்...	- சாமி. சிதம்பரனார்	81
விபுலாநந்த அடிகளின்...	- த. கனகரெத்தினம்	92
தமிழ் சினிமாவும்.....	- பேராசிரியர். சி. தில்லைநாதன்	102
குழும் புயலிலிருந்து.....	- எம். ஆர். எம். அப்துல் ரஹீம்	111
மலைப்பாம்பு	- அ. வே. நடராஜா	122

புனைகதைப்பகுதி

ஒரு கிராமத்துப்பையன்...	- செ. கதிர்காமநாதன்	127
மக்கத்துச் சால்வை	- எஸ். எல். எம். ஹனீபா	146
காப்பு	- நந்தி	159

நாடகப்பகுதி

பொருளோ பொருள்	- பேராசிரியர். க. கணபதிப்பிள்ளை	169
---------------	---------------------------------	-----

நாவல்

இந்நாவல் விரைவில் வெளியாகவுள்ள இரண்டாம் பதிப்பில் இடம்பெறும்.

செய்யுட்பகுதி

திருக்குறள்

அன்புடைமை

அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர்
புண்கணீர் பூசல் தரும்.

பதப்பொருள்

அன்பிற்கும் அடைக்கும் தாழ் உண்டோ - அன்பிற்கும் பிறர் அறியாமல் அடைத்து வைக்கும் தாழ்ப்பாள் உண்டோ? ஆர்வலர் புண்கணீர் பூசல் தரும் - தம்மால் அன்பு செய்யப்பட்டாரது துன்பங்கண்டபொழுது அன்புடையார் கண்பொழிகின்ற புல்லிய கண்ணீரே உள்நின்ற அன்பினை எல்லாரும் அறியச் செய்து விடும்.

விளக்கம்

அடைத்து வைக்கும் தாள் அன்புக்கும் உண்டோ? அன்பு உடையவரின் சிறுகண்ணீரே பலரும் அறிய உள் இருக்கும் அன்பை வெளிப்படுத்தும்.

அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.

பதப்பொருள்

அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார் - அன்பு இல்லாதார் பிறர்க்குப் பயன்படாமையின் எல்லாப் பொருளானுந் தமக்கே

உரியர்; அன்புடையார் என்பும் பிறர்க்கு உரியர் - அன்புடையார் அவ்வாறு அன்றித் தம்முடம்பாலும் பிறர்க்குரியர்.

விளக்கம்

அன்பு இல்லாதவர்கள் எல்லாப் பொருளையும் தமக்கே உரிமையாகக் கொள்வர். அன்பையுடையவர் தம் உடம்பையும் பிறருக்கு உரிமையாக்குவர்.

**அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு
என்போ டியைந்த தொடர்பு.**

பதப்பொருள்

ஆர்உயிர்க்கு என்போடு இயைந்த தொடர்பு - பெறுதற்கரிய மக்களுயிர்க்கு உடம்போடு உண்டாகிய தொடர்ச்சியினை; அன்போடு இயைந்த வழக்கு என்ப - அன்போடு பொருந்துதற்கு அந்த நெறியின் பயன் என்று சொல்லுவர் அறிந்தோர்.

விளக்கம்

அரிய உயிருக்கு உடலோடு கூடிய தொடர்பை அன்போடு பொருந்தி வாழும் வாழ்க்கையின் பயன் என்பர்.

**அன்பீனும் ஆர்வம் உடைமை அதுஈனும்
நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு.**

பதப்பொருள்

அன்பு ஆர்வமுடைமை ஈனும் - ஒருவனுக்குத் தொடர்புடையார் மாட்டுச்செய்த அன்பு அத்தன்மையாற் பிறர் மாட்டும் விருப்பமுடையதைத் தரும்; அது நண்பு என்னும் நாடாச் சிறப்பு ஈனும் - அவ்விருப்பமுடையதான் அதற்குப் பகையும் நொதுமலும் அல்லையாய் யாவரும் நண்பென்று சொல்லப்படும் அளவிறந்த சிறப்பினைத் தரும்.

விளக்கம்

அன்பு என்பது பிறரிடம் விருப்பம் கொள்ளும் தன்மையைத் தரும். அது எல்லாவிடத்தும் நட்பு எனப்படும். அளவிலாச் சிறப்பைக் கொடுக்கும்.

**அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்து
இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு.**

பதப்பொருள்

அன்பு உற்று அமர்ந்த வழக்கு என்ப - அன்புடையராய் இல்லறத்தோடு பொருந்திய நெறியின் பயனென்று சொல்வர் அறிந்தோர்; வையகத்து இன்பு உற்றார் எய்தும் சிறப்பு - இவ்வுலகத்து இல்வாழ்க்கைக்கணின்று இன்பநுகர்ந்து அதன மேல் துறக்கத்துச் சென்றெய்தும் பேரின்பத்தினைப் பெறுவர்.

விளக்கம்

உலகில் இன்பமடைந்து வாழ்பவர் எய்தும் சிறப்பு, அன்பு உடையவராகப் பொருந்தி வாழும் வாழ்க்கையின் பயன் என்பர்.

**அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை.**

பதப்பொருள்

அன்புசார் அறத்திற்கே என்ப அறியார் - அன்பு துணையாவது அறத்திற்கே என்று சொல்லுவர் சிலரறியார்; மறத்திற்கும் அஃதே துணை - ஏனை மறத்திற்கும் அவ்வன்பே துணையாவது.

விளக்கம்

அறியாதவர், அன்பு அறத்திற்கு மட்டுமே துணை என்பர்; ஆராய்ந்து பார்த்தால் வீரத்துக்கும் அதுவே துணை.

என்பி எதனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லதனை அறம்.

பதப்பொருள்

என்பு இலதனை வெயில்போலக் காயும் - என்பிலாத உடம்பை
வெயில் காய்ந்தாற்போலக் காயும்; அன்புஇலதனை அறம் -
அன்பில்லாத உயிரை அறக்கடவுள் வருத்துவர்.

விளக்கம்

எலும்பு இல்லாத உடலுடன் வாழும் புழுவை வெயில் காய்ந்து
வருத்துவதைப் போல் அன்பில்லாத உடம்பை அறம் வருத்தும்.

அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றல் மரந்தளிர்க் தற்று.

பதப்பொருள்

அகத்து அன்பு இல்லா உயிர் வாழ்க்கை - மனத்தின்கண்
அன்பில்லாத உயிர் இல்லறத்தோடு கூடிவாழ்தல்; வன்பாற்கண்
வற்றல் மரம் தளிர்க்தற்று - வன்பாலின்கண் வற்றலாகிய மரந்
தளிர்க்தாற் போலும்.

விளக்கம்

உள்ளத்தில் அன்பு இல்லாது வாழும் உயிர் வாழ்க்கை,
கொடிய பாலை நிலத்தில் பட்ட மரம் தளிர்க்ததைப் போன்றது.

புறத்துறுப் பெல்லாம் எவன்செய்யும் யாக்கை
அகத்துறுப் பன்பி லவர்க்கு.

பதப்பொருள்

யாக்கையகத்து உறுப்புஅன்பு இலவர்க்கு - யாக்கை யகத்தின்
கணின்று இல்லறத்திற் குறுப்பாகிய அன்புடையரல்லாதார்க்கு;

புறத்து உறுப்பு எல்லாம் எவன் செய்யும் - ஏனைப் புறத்தின் கணினுறு உறுப்பாவனவெல்லாம் அவ்வறஞ் செய்தற் கண் என்ன உதவியைச் செய்யும்?

விளக்கம்

உடம்பின் உள் உறுப்பாகிய அன்பு இல்லாதவரின் உடலிலுள்ள புறத்து உறுப்புகள் எல்லாம் என்ன பயனைச் செய்யும்?

அன்பின் வழிய துயிர்நிலை அஃதிலார்க்கு
என்புதோல் போர்த்த உடம்பு

பதப்பொருள்

அன்பின் வழியது உயிர்நிலை - அன்பு முதலாக அதன் வழிநின்ற உடம்பே உயிர்நின்ற உடம்பாவது; அஃது இலார்க்கு உடம்பு என்பு தோல் போர்த்த - அவ்வன்பில்லாதார்க்கு உளவான உடம்புகள் என்பினைத் தோலாற் போர்த்தனவாம், உயிர் நின்றனவாகா.

விளக்கம்

உயிருக்கு இருப்பிடம் அன்பின் வழியாக வரும் அறம். அவ்வன்பு இல்லாதவருக்கு உள்ள உடம்பு எலும்பாலும் தோலினாலும் போர்த்தப்பட்ட வெற்றுடம்பேயாகும்.

விருந்தோம்பல்

இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

பதப்பொருள்

இல் இருந்து ஓம்பி வாழ்வது எல்லாம் - மனைவியோடு
வனத்திற் செல்லாது இல்லின்கணிருந்து பொருள்களைப்
போற்றி வாழுஞ் செய்கையெல்லாம்; விருந்து ஓம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு - விருந்தினரைப் பேணி
அவர்களுக்கு உபசாரஞ் செய்யும்பொருட்டே ஆகும்.

விளக்கம்

வீட்டிலிருந்து பொருள்களைக் காத்து வாழ்வதெல்லாம்
விருந்தினரை வரவேற்று உதவி செய்வதற்கேயாகும்.

விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று.

பதப்பொருள்

சாவா மருந்து எனினும் - உண்ணப்படும் பொருள் அமிர்தமே
எனினும், விருந்து புறத்ததாத் தான் உண்டல் - தன்னை நோக்கி
வந்த விருந்து தன்னிலின் புறத்ததாகத் தானே உண்டல்;
வேண்டற்பாற்று அன்று - விரும்புதன் முறைமை உடைத்தன்று.

விளக்கம்

உண்பது சாவா மருந்தேயானாலும், விருந்தினர் வீட்டின்
புறத்தே இருக்க, தான் மட்டும் உண்பது விரும்பத்தக்கது
அன்று.

வருவிருந்து வைகலும் ஓம்புவான் வாழ்க்கை
பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று.

பதப்பொருள்

வரு விருந்து வைகலும் ஓம்புவான் வாழ்க்கை - தன்னை நோக்கி
வந்த விருந்தை நாடோறும் புறந்தருவானது இல் வாழ்க்கை;
பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று - நல்குரவால் வருந்திக் கெடுதல்
இல்லை.

விளக்கம்

தன்னை நாடி வரும் விருந்தினரை நாள்தோறும் உபசரிப்-
பவனுடைய வாழ்க்கை வருந்திக் கெடுவதில்லை.

அகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும் முகனமர்ந்து
நல்விருந் தோம்புவான் இல்.

பதப்பொருள்

செய்யாள் அகன் அமர்ந்து உறையும் - திருமகள் மனமகிழ்ந்து
வாழாநிற்கும்; முகன் அமர்ந்து நல்விருந்து ஓம்புவான் இல் -
முகம் இனியனாய்த் தக்க விருந்தினரைப் பேணுவானது
இல்லின் கண்ணே.

விளக்கம்

முகமலர்ந்து நன்முறையில் விருந்தினரைக் காப்பவனது வீட்டில்
இலக்குமி மனம் மகிழ்ந்து வாழ்வாள்.

வித்தும் இடல்வேண்டும் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம்.

பதப்பொருள்

விருந்து ஓம்பி மிச்சில் மிசைவான் புலம் - முன்னே விருந்தினரை

மிசைவித்துப்பின் மிக்கதனைத் தான் மிசைவானது விளை
புலத்திற்கு; வித்தும் இடல் வேண்டுமோ - வித்திடுதலும்
வேண்டுமோ? வேண்டா.

விளக்கம்

விருந்தினரை உண்பித்து, எஞ்சிய உணவை உண்கின்ற-
வனுடைய விளைநிலத்தில் விதையும் விதைக்க வேண்டுமோ?

**செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு.**

பதப்பொருள்

செல் விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்து இருப்பான் -
தன்கட்சென்ற விருந்தைப் பேணிப் பின் செல்லக்கடவ
விருந்தைப் பார்த்துத்தான் அதனோடு உண்ண விருப்பான்;
வானத்தவர்க்கு நல்விருந்து - மறுபிறப்பில் தேவனாய் வானில்
உள்ளார்க்கு நல்விருந்தாம்.

விளக்கம்

வந்த விருந்தினரை உபசரித்து வரக்கூடிய விருந்தினரை எதிர்
பார்த்துக் கொண்டிருப்பவன் தேவர்கட்கு நல்ல விருந்தாவான்.

**இணைத்துணைத் தென்பதொன் றில்லை விருந்தின்
துணைத்துணை வேள்விப் பயன்.**

பதப்பொருள்

வேள்விப்பயன் இணைத்துணைத்து என்பது ஒன்று இல்லை -
விருந்தோம்பலாகிய வேள்வியின் பயன் இன்ன வளவிறறு
என்பதோர் அளவுடைத்தன்று. விருந்தின் துணைத்துணை -
அதற்கு அவ்விருந்தின் தகுதியளவே அளவு.

விளக்கம்

விருந்தோம்புதலாகிய வேள்வியின் பயன் இன்ன அளவினை உடையது என்று கூறத்தக்கதன்று; விருந்தினரின் தகுதிக்கு ஏற்ற அளவினதாகும்.

**பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றேம் என்பர் விருந்தோம்பி
வேள்வி தலைப்படா தார்.**

பதப்பொருள்

பரிந்து ஓம்பிப் பற்று அற்றேம் என்பர் - நிலையாப் பொருளை வருந்திக் காத்துப் பின் அதனையிழந்து இது பொழுது யாம் பற்றுக் கோடிலமாயினேமென்று இரங்குவர், விருந்து ஓம்பி வேள்வி தலைப்படாதார் - அப்பொருளான் விருந்தினரை ஓம்பி வேள்விப் பயனை யெய்தும் பொறியிலாதார்.

விளக்கம்

விருந்தினரை உபசரித்து அதன் பயனை அடையாதவர் தம் பொருளை வருந்திக் காத்து (பின் இழந்து) ஆதரவு அற்றவர்களானோம் என இரங்குவர்.

**உடைமையுள் இன்மை விருந்தோம்பல் ஓம்பா
மடமை மடவார்கண் உண்டு.**

பதப்பொருள்

உடைமையுள் இன்மை விருந்தோம்பல் ஓம்பா மடமை - உடைமைக் காலத்தின்மையாவது விருந்தோம்பலை இகழும் பேதைமை; மடவார்கண் உண்டு - அ.து அறிந்தார் மாட்டு உளதாகாது, பேதையர்மாட்டேயுளதாம்.

விளக்கம்

பொருள் இருக்கும் காலத்தில் வறுமை என்பது, விருந்தினரைப் போற்றுதலைப் புறக்கணிக்கும் அறியாமையாகும்; அது அறிவிலியிடம் உள்ளதாகும்.

**மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து.**

பதப்பொருள்

அனிச்சம் மோப்பக் குழையும் - அனிச்சப்பூ மோந்துழியன்றிக் குழையாது; **விருந்தினர் முகம் திரிந்து நோக்கக் குழையும்** - விருந்தினர் வேறுபட்டு நோக்கக் குழைவர்.

விளக்கம்

அனிச்சமலர் முகர்ந்த அளவில் வாடும்; விருந்தினர், முகம் வேறுபட்டுப் பார்த்த அளவிலேயே வாடிவிடுவர்.

பயிற்சி வினாக்கள்

அன்புடைமை

1. அன்பினைப் பற்றி ஆசிரியர் எவ்வாறு சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்?
2. அன்புடையவர்களையும் அன்பில்லாதவர்களையும் ஆசிரியர் எவ்வாறு வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றார்?
3. அன்பினால் ஏற்படக்கூடிய பயன்கள் எவை?
4. அன்பில்லாததனால் ஏற்படும் குற்றங்கள் யாவை?
5. இப்பாடற் பகுதிகளிலே காணப்படும் உவமைகள் யாவை?

விருந்தோம்பல்

1. விருந்தோம்பலின் சிறப்புப்பற்றி வள்ளுவர் கூறியுள்ளவை யாவை?
2. விருந்தோம்புவோர் பெறும் இம்மைப் பயன்கள் எவை?
3. விருந்தோம்புவோர் பெறும் மறுமைப் பயன்கள் எவை?
4. விருந்தோம்பாவிடின் ஏற்படும் குற்றங்கள் எவை?

நளவெண்பா

* நளவெண்பா புகழேந்திப் புலவராற் பாடப்பட்டது. நிடத நாட்டு மன்னன் நளன் விதர்ப்ப நாட்டு இளவரசி தமயந்தியின்மேல் காதல் கொண்டு திருமணம் செய்கிறான். கவி தொடர்ந்தமையால் தனது நாடு, நகர் அனைத்தையும் சூதாடி இழந்து கானகம் சென்றான். அங்கும் தமயந்தியைப் பிரிந்தான்.

நளனைக் காணாது தவித்த தமயந்தி தனது தந்தையின் நாட்டிற்குத் திரும்பினாள். பிரிந்து சென்ற நளனைச் சேர்த்து வைப்பதற்காக எண்ணி தமயந்திக்கு இரண்டாம் சுயம்வரமென்று அறிவிக்கப்பட்டது. பாம்பு தீண்டியதால் உருவம் மாறிய நளன் அயோத்தி அரசன் இருது பன்னிடம் தேர்ச்சாரதியாக இருந்தான். இச்சமயத்தில் தமயந்தியின் இரண்டாம் சுயம்வரச் செய்தி கேட்டு, இருது பன்னன் விதர்ப்பநாட்டிற்குச் சென்றான். அவனுடன் தேரோட்டியாக நளனும் உடன் சென்றான்.

இரண்டாம் சுயம்வரம்

மீண்டோர் சுயம்வரம்

மீண்டோர் சுயம்வரத்தை வீமன் திருமடந்தை
பூண்டாளென் றந்தணநீ போயுரைத்தால் - நீண்ட
கொடைவேந்தற் கித்தூரம் தேர்க்கோலம் கொள்வான்
படைவேந்தன் என்றான் பரிந்து.

பதப்பொருள்

(தமயந்தி அந்தணனை நோக்கி) அந்தண - மறையவனே!,
வீமன் திருமடந்தை மீண்டு ஓர் சுயம்வரத்தை - வீமன்னனுடைய
அழகுள்ள மகளாகிய தமயந்தியானவள் மறுமுறையும் ஒரு
சுயம்வரத் திருமணத்தை, பூண்டாள் என்று நீ போய் உரைத்தால்
- மேற்கொண்டாளென்று நீ அயோத்திக்குச் சென்று
சுறுவாயானால், நீண்டகொடை வேந்தற்கு - பெருங்கொடை
மிக்கவனாகிய இருதுபன்ன வேந்தனுக்கு, இத்தூரம்
படைவேந்தன் தேர்க்கோலம் கொள்வான் என்றான் பரிந்து -
இவ்வளவு தொலையுள்ள இவ்விடத்துக்குப் படைகளையுடைய
என் காதற் கணவன் தேரோட்டியாக அமைந்து வருவான் என்று
அன்புடன் கூறினாள்.

விளக்கம்

புரோகிதன் உரைத்ததைக் கேட்ட தமயந்தி, “அந்தண! வீமன்
திருமகன் மீண்டும் ஒரு சுயம்வரத்தினை மேற்கொண்டாள் என்று
நீ போய் அயோத்தியிற் சொன்னால், மிகுந்த கொடைச்

சிறப்புடைய அம்மன்னவனுக்கு, இவ்வூர்வரையும் நம் படை வேந்தன் தேர்க்கோலங் கொள்வான்” என்று, தன் காதலன்பால் அன்பு கொண்டவளாகி, அவனிடம் சொல்லிச் செல்லவிடுத்தாள். (வாகுவனைப் பற்றிய உண்மையினை அறிவதற்குத் தமயந்தி செய்த சூழ்ச்சி இது.)

நாளை சுயம்வரம்

எங்கோன் மகளுக் கிரண்டாந் சுயம்வரமென்
றங்கோர் முரசம் அறைவித்தான் - செங்கோலாய்
அந்நாளும் நாளை யளவென்றான் அந்தணன்போய்த்
தென்னாந் தாராணைச் சேர்ந்து.

பதப்பொருள்

அந்தணன் போய் - மறையவன் (தமயந்தி கூறியவாறு அயோத்திக்குச்) சென்று, தென் ஆளும் தாராணை சேர்ந்து - அழகுமிக்க மலர்மாலையணிந்த இருதுபன்ன மன்னனைச் சேர்ந்து, செங்கோலாய் - முறையுடைய ஆட்சிகொண்ட வேந்தனே! எம்கோன் மகளுக்கு இரண்டாம் சுயம்வரம் என்று - எம் விதர்ப்பநாட்டு வேந்தனான வீமனானவன், தன்மகள் தமயந்திக்கு இரண்டாவது திருமணம் நிகழ்கின்றதென்று கூறி, அங்கு ஓர் முரசம் அறைவித்தான் - அவ்விதர்ப்ப நாட்டில் ஒரு பறை அறைவித்து யாவர்க்கும் தெரியப்படுத்தினான், அந்நாளும் நாளை அளவு என்றான் - அச்சுயம்வரத் திருநாளும் (நெடுநாட்களில் இல்லை) நாளையளவிலேயே இருக்கிறதென்று கூறினான்.

விளக்கம்

தமயந்தி சொன்னபடியே அந்தப் புரோகிதனும் மீண்டும் அயோத்தி நோக்கிச் சென்றான். அழகு ஆட்சி செய்துகொண்டு இருக்கின்ற தாரணிந்தவனாகிய அயோத்தி மன்னனையும்

அடைந்தான். “செங்கோன்மையாளனே! எம் கோமானின் மகளுக்கு இரண்டாவது சுயம்வரம், என்று அவ்விடத்தே ஒப்பற்ற முரசம் அறைவித்துள்ளான்; அச்சுயம்வர நாளும் நாளை அளவிலே நடைபெறவிருக்கின்றது” என்று சொன்னான். (அந்த நாளிலே இப்படி இரண்டாம் சுயம்வரம் நடப்பதும் வடபுல வழக்கமாக இருந்திருத்தல்வேண்டும். இல்லை என்றால் அதனை அயோத்தி மன்னன் உண்மையெனக் கொள்வதும், உடனே வீமனின் நகர் நோக்கி அதற்காகப் புறப்படுவதும் பொருந்தாததாகும். ஆனால் தமயந்தி அதனைச் சூழ்ச்சியாகவே கொண்டனள் என்பதையும் மறத்தல் கூடாது. அவளைப் பெற்றவர் ஏற்பாடல்ல இது என்பதையும் நாம் கருதவேண்டும்.) (தென் - அழகு)

என் செய்தோம்?

வேத மொழிவாணன் மீண்டும் சுயம்வரத்தைக் காதலித்தான் வீமன்றன் காதலியென் - றோதினான்
என்செய்கோ மற்றிதனுக் கென்றான் இகல்சீறும்
மின்செய்த வேலான் விரைந்து.

பதப்பொருள்

இகல்சீறும் மின்செய்த வேலான் - பகைவரைச் சினக்கின்ற ஒளிவிடுகின்ற வேற்படையேந்திய இருதுபன்னன், வீமன் தன் காதலி - வீமமன்னன் மகளாகிய தமயந்தியானவள், மீண்டும் சுயம்வரத்தைக் காதலித்தான் என்று - மறுபடியும் சுயம்வரத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினான் என, வேதமொழி வாணன் விளம்பினான் - மறையவனாகிய சுவேதன் கூறினானே, இதனுக்கு என் செய்கோ என்றான் விரைந்து - இந்தச் சுயம்வரத் திருமணத்திற்குச் செல்வதற்கு நான் என்ன ஏற்பாடு செய்வேன் என்று பரபரப்புடன் கூறினான்.

விளக்கம்

“வேதமொழிகளிலே வல்லவனான இந்தப் புரோகிதன் வந்து, ‘வீமராசனது அன்பிற்குரிய மகளான தமயந்தி மீண்டும் சுயம்வரத்தை விரும்பினாள்’ என்று சொன்னான். இதற்கு நாம் என்ன செய்வோம்?” என்று பகைவரைச் சினந்து அழிக்கின்ற மின்னல் போல ஒளிசெய்யும் வேற்படையினனான அந்த அயோத்தி மன்னன், அந்திப்பொழுதிலேயே நளனிடம் கேட்டான். (நாளை சுயம்வரம் என்றதனால், எப்படிப் போய்ச் சேருவது என்பது குறித்துத் தன் தேர்ப்பாகனாக இருந்த நளனிடத்தே அயோத்தி ராசன் கேட்டான் என்று கொள்க.)

சொல்லப்படுமோ?

குறையாத கற்பினாள் கொண்டானுக் கல்லால்
இறவாத வேந்திழையாள் இன்று - பறிபீறி
நெல்லிற் பருவரால் ஓடும் - நெடுநாடா
சொல்லப் படுமோவிச் சொல்?

பதப்பொருள்

(நளமன்னன் ஆகிய வாகுவன் அதுகேட்டு இருதுபன்னனை நோக்கி) பறிபீறி நெல்லில் பருவரால் ஓடும் நெடுநாடா - (மீள் பிடிக்கும் கருவியாக) ஊற்றாலைக் கிழித்துக்கொண்டு நெற்பயிர்கள் வளர்ந்துள்ள வயல்களில் பெரிய வரால் மீன்கள் தப்பிக் கொண்டு செல்கின்ற (நீர்வளம் மிக்க) பெரிய கோசலை நாட்டு வேந்தே!, குறையாத கற்பினாள் - நிறைந்த கற்புடையாளும், கொண்டானுக்கு அல்லால் இறவாத ஏந்திழையாள் - தன்னை மனையாளாகக் கொண்ட கணவனுக்கேயல்லாமல் (பிறர் யார் பொருட்டும் தன்னுயிரை) விடுவதற்குத் துணியாத தன்மை உடையவளுமாகிய மங்கையானவள், இன்று இச்சொல் சொல்லப் படுமோ - (தன்

கணவனை விட்டுப்பிரிந்து தனித்திருக்கின்ற) இக்காலத்தில் (இரண்டாம் சுயம்வரம் என்று சொல்லப்படுகின்ற) இச்சொல்லையும் தன் வாயாற் சொல்லத்தக்கதோ? (தகாது என்றபடி)

விளக்கம்

“மீன்பிடிப்பவர் இட்டுவைத்துள்ள பறியினைக் கிழித்துக் கொண்டு, பரந்த வரால் மீன்கள் நெற்பயிரினிடையே ஓடுகின்ற பெரிய நாட்டிற்கு உரியவனே! குறைவு எதுவுமில்லாத கற்பினை உடையவள் தன்னைக் கொண்டவனுக்கல்லாமல் பிறனிடத்தே தன் மனத்தைச் செலுத்தாத ஏந்திழையாள், அந்தத் தமயந்தி! அவள், இந்நாள் இத்தகைய சொல்லினைச் சொல்லுதலும் கூடுமோ?” என்று நளன் அரசனுக்குத் தன் கருத்தைக் கூறினான். (தமயந்தி அவ்வாறு கூறியிருக்கவே மாட்டாள் என்பதே நளனின் கருத்தாதலை அறிக.)

(பறி - மீன்பிடிக்கும் குடலைபோன்ற ஒரு சாதனம்)

என்மேல் எறிகின்ற மாலை!

என்மேல் எறிகின்ற மாலை எழில்நளன்றன்
தன்மேல் விழுந்ததுகாண் முன்னாளின் - அன்னதற்குக்
காரணந்தான் ஈதன்றோ என்றான் கடாஞ்சொரியும்
வாரணந்தான் அன்னான் மதித்து.

பதப்பொருள்

கடாம் சொரியும் வாரணம் அன்னான் - மதநீரைப் பொழிகின்ற ஆண்யானையை ஒத்தவனான இருதுபன்னன், என்மேல் எறிகின்ற மாலை - தமயந்தியினால் என்மேல் வீசியெறியப்பட்ட சுயம்வர மணமாலை, எழில் நளன் முன்னே விழுந்தது காண் முன்னாளின் - அழகு பொருந்திய நளன்மேல் முன் சுயம்வரம் நாளிற் போய் விழுந்தது என்று அறிக (வாகுகளே),

அன்னதற்குக் காரணம்தான் ஈது அன்றோ என்றான் மதித்து - அப்படி நான் எண்ணுதற்குரிய காரணமும் இவ்விரண்டாளுக் கயம்வரமே இருக்கின்றதல்லவா எனப் புரோகிதன் கூறியதை ஆராய்ந்து கூறினான்.

விளக்கம்

மதநீரினைச் சொரிகின்ற யானையைப் போன்றவனான அயோத்தி மன்னன், புரோகிதனின் சொற்களை வாய்மை எனவே மதித்தான். “முன்னர் சுயம்வரம் நடந்த நாளிலே அவள் தன்மேல் எறிந்த பூமாலை, தவறிப்போய் எழிலுடைய நளனது மேலாக விழுந்து விட்டது என்பதனை நீ அறிவாயாக. அங்ஙனம் பிழைபட நேர்ந்ததற்குக் காரணந்தான் இத்தகைய இரண்டாம் சுயம்வரம் அல்லவோ?” என்று அயோத்தி அரசன், தன் முடிபையும் நளனுக்குத் தெரிவித்தான்.

நளனின் கலக்கம்

முன்னை வினையான் முடிந்ததோ மொய்குழலான்
என்னைத்தான் காண விசைந்ததோ - தன்மரபுக்
கொவ்வாத வார்த்தை யுலகத் துரைப்பட்ட
தெவ்வாறு கொல்லோ விது?

பதப்பொருள்

தன் மரபுக்கு ஒவ்வாத வார்த்தை - தமயந்தியின் குலமுறைக்கு ஏற்காத (இம்மறு சுயம்வரமென்னும்) சொல், உலகில் உரைக்கப் பட்டது - உலகில் நிலவி வருவது, முன்னை வினையான் முடிந்ததோ - இச்சொல் (அக்குலம்) முன்செய்த தீவினை விளைவினால் ஏற்பட்டதோ, மொய்குழலான் என்னைக் காணத்தான் இசைந்ததோ - தமயந்தியானவள் என்னைக் காண்பதற்காகவே உரைத்த மாற்றமோ, இது எவ்வாறோ - இது எந்தவிதமோ

அறிகின்றிலேன் (எனத் தனக்குள் எண்ணி இரங்கினான் நளன்.)

விளக்கம்

“முன்செய்த தீவினையின் காரணமாக எல்லாமே இங்ஙனம் வந்து நிறைவேறுவதாயிற்றோ? அல்லது வண்டினம் மொய்க்கும் கூந்தலுடையாள், என்னைத்தான் கண்டுபிடிப்பதற்காக இங்ஙனம் செய்கின்றாளோ? குலமரபுக்குப் பொருந்தாத பேச்சு உலகத்திலே இந்நாளில் சொல்லப்பட்டுவிட்டதே? இது எவ்வகையினால் ஏற்பட்டதோ?”

(மொய்க்குமல் - நெருங்கிய கூந்தலும் ஆம். ‘உலகில் பொருந்தாத சொல்லாக இரண்டாம் சுயம்வரம் என்றதொரு பேச்சும் எழலாயிற்றே’ என, நளன் எண்ணி வருந்துகின்றான்.)

கடமை உணர்ந்தான்

காவலனுக் கேவற் கடன்புண்டேன் மற்றவன்றன்
ஏவல் முடிப்பன் இனியென்று - மாவிற்
குலத்தேரைப் பூட்டினான் கோதையர் தங் கொங்கை
மலர்த்தேன் அளிக்குந்தார் மன்.

பதப்பொருள்

கோதையர் - தம் கொங்கை - மங்கையர்களின் கொங்கை முற்றத்திடத்தே, மலர்த்தேன் துளிக்கும் தார் மன் - தன் மலர்களிலுள்ள தேனைச் சொரிகின்ற மாலையணிந்த மார்பினனாகிய நளமன்னன், காவலனுக்கு ஏவல் கடன் பூண்டேன் - இவ்வயோத்தி வேந்தனாகிய இருதுபன்னனுக்கு நான் பணிசெய்யுங் கடமையை மேற்கொண்டுள்ளேன் ஆதலால். அவன் ஏவல் முடிப்பென் இனி என்று - இனிமேல் அவன் கட்டளைப்படி செய்து முடிப்பேன் எனக் கருதி, மாவைக்

குலத்தேரில் பூட்டினான் - குதிரைகளைச் சிறந்த தேரில் பூட்டிக்
கொண்டு வந்து நிறுத்தினான்.

விளக்கம்

“இந்த அரசனுக்கு ஏவலானதொரு கடமையினை யான்
மேற்கொண்டேன். அதனால், அவன் ஏவலையே இனி நிறை-
வேற்றுவேன்” என்று மனந்தேறியவனாக, பெண்களுடைய
மார்பகங்களிலே தன் தாரினின்றும் பூந்தேன் துளித்து விழும்
படியான தாரினைப் பூண்டவனாகிய நளமன்னன், நல்ல சாதிக்
குதிரைகளோடு, தேரினையும் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாகப்
பூட்டிக் கொணர்ந்து, தன் அரசனின் முன்பாக நிறுத்தினான்.

தேர் சென்ற சிறப்பு

தேர் ஏறுக!

ஒற்றைத் தனியாழித் தேரென்ன ஓடுவதோர்
கொற்ற நெடுந்தேர் கொடுவந்தேன் - மற்றிதற்கே
பொந்தேறு கென்றுரைத்தான் பொம்மென் றளிமுரலத்
தீந்தேறல் வாக்குந்தார்ச் சேய்.

பதப்பொருள்

பொம் என்று அளி முரலும் - பொம்மென்னும் இசையுடன் வண்டுகள் முழுங்குகின்ற, தீந்தேறல் வாக்கும் தார் சேய் - தித்திப்புள்ள தேனைச்சொரிகின்ற மாலையணிந்த வாசுகனாகிய நளமன்னன், ஒற்றைத் தனி ஆழி தேர் என்ன ஓடுவதோர் - ஒப்பற்ற ஓர் உருளையுடைய சூரியன் தேர் என்னும்படி ஓடுகின்ற சிறந்த மிக்க விரைவு பொருந்திய குதிரைகளைப் பூட்டி, கொற்ற நெடும் தேர் கொடுவந்தேன் - வெற்றிமிக்க தேரினைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன், இதற்கு போந்து ஏறுக என்று உரைத்தான் - இத்தேரில் வந்து ஏறிக்கொள்க என்று (இருதுபன்னனை நோக்கிக்) கூறினான்.

விளக்கம்

“பொம்” என்னும் ஒலியோடு வண்டினம் ஒலிசெய்ய, இனிதான தேறலை ஒழுக்கிக்கொண்டிருக்கிற தாரினை அணிந்தோனாகிய நளன், “ஒன்றாகிய ஒப்பற்ற சக்கரத்தையுடையதான கதிரவனின் தேர்’ என்றாற் போல, விரைந்து ஓடத் தக்கதொரு வெற்றி

பொருந்திய உயர்ந்த தேரினைப் பூட்டிக்கொண்டு வந்துள்ளேன்; இதனிடத்தே தாமும் ஏறியமர்க” என்று அயோத்தி மன்னனிடத்தே வந்து கூறினான்.

சிந்தையிலும் கடுகச் சென்றது

முந்தை வினைகுறுக மூவா மயல்கொண்டான்
சிந்தை யினுங்கடுகச் சென்றதே - சந்தவிரைத்
தார்குன்றா மெல்லோதி தன்செயலைத் தன்மனத்தே
தேர்கின்றான் ஊர்கின்ற தேர்.

பதப்பொருள்

சந்தவிரைத் தார் குன்றா மெல் ஓதி தன் செயலை - அழகும் மணமும் பொருந்திய மாலையை மாறாது கொண்ட மெல்லிய கூந்தலையுடைய தமயந்தி (இரண்டாம் சுயம்வரத்தை) நாடிய செயலைப் பற்றியே, தன் மனத்தே தேர்கிறான் ஊர்கின்ற தேர் - தன் மனத்திடத்தே யெண்ணியெண்ணி அதைக் குறித்தே ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கின்ற வாகுகனாகிய நளமன்னன் செலுத்திச் செல்கின்ற தேரானது, முந்தை வினை குறுக மூவா மயல் கொண்டான் - பழவினையானது தன்னை நெருங்கி வருதலால் (அதனால் தன்மானமிழக்க வேண்டித் தமயந்திபால்) அளவுகடந்த காமமயக்கத்தைக் கொண்டவனான இருதுபன்ன மன்னனது, சிந்தையிலும் கடுக சென்றது - மனத்தின் விரைவைப் பார்க்கினும் மிக விரைவாகப் போயிற்று.

விளக்கம்

அழகும் மணமுள்ள மாலைகளிற் குறையாத, மென்மையான கூந்தலையுடையவளான தமயந்தியின் செயலினைத் தன் உள்ளத்தே ஆராய்கின்ற நளன் செலுத்திய அந்தத் தேரானது, தன் பழவினை வந்து நெருக்கினதனாலே, தமயந்தியின்மீது தேயாத மையல் கொண்ட அயோத்தி மன்னனின் சிந்தையைக்

காட்டிலும் விரைவாகவே சென்று கொண்டிருந்தது.
 (இருதுபன்னன் என்பது அயோத்தி மன்னனின் பெயர். அவன்
 மையல் கொண்டது வினைப்பயன் என்றார். பிறன் மனைவியின்
 பால் மையல் கொண்ட தன்மை பற்றியும், அவன் பின்னர்
 அடையப் போகும் ஏமாற்றத்தைக் கருதியும் இவ்வாறு
 சொன்னார்)

வீழ்ந்தது எடு!

மேலாடை வீழ்ந்த தெடுவென்றான் அவ்வளவில்
 நாலாறு காதம் நடந்ததே - தோலாமை
 மேல்கொண்டான் ஏறிவர வெம்மைக் கலிச்சூதில்
 மால்கொண்டான் கோல்கொண்ட மா.

பதப்பொருள்

தோலாமை மேல் கொண்டான் ஏறிவர - வெற்றி மிக்கவனான
 இருதுபன்னன் ஏறி வருதற்கு, வெம்மை கலிச் சூதின் -
 கொடுமை பொருந்திய கலியின் வஞ்சமுள்ள சூதாட்டத்தின்மீது
 மால்கொண்டான் கோல்கொண்ட மா - மயக்கங் கொண்ட
 வாகுகனாகிய நளமன்னன் முட்கோல் கொண்டு முடுக்கி
 ஓட்டிய சூதிரைகள், மேலாடை விழுந்தது எடு என்றான் -
 (இருதுபன்னன்) தன் மேலாடை கீழே விழுந்துவிட்டது அதனை
 எடுவென்று வாகுகனை நோக்கிக் கூறினான், அவ்வளவில் -
 அது சொல்லி முடிப்பதற்குள், நால் ஆறுகாதம் நடந்தது - பத்துக்
 காததூரம் பறந்து சென்றன (என்றான்).

விளக்கம்

பகைவர்க்குத் தோல்வி உறாமையினையே மேற்கொண்டு
 விளங்குபவனாகிய அயோத்திராசன், அவ்வாறு தேரேறி
 வருகையிலே, 'என் மேலாடை வீழ்ந்துவிட்டது; அதனை

எடுக்க' என்றான். அப்படிச் சொல்வதற்குள், வெம்மையாளனான கலியின் சூதினாலே மயக்கம் கொண்ட நளன், கோல் கைக் கொண்டு செலுத்திய சூதிரைகள், நாலாறு காத தூரத்தினைக் கடந்து விட்டன. (தேர் சென்ற விரைவு இவ்வாறு கூறப்பெற்றது. தேர்த் தொழிலிலே வல்லவன் நளன் என்பதனையும் கவி இவ்வாறு புனைந்து காட்டுகின்றார்)

எண்ணிப் பார்

இத்தாழ் பணையில் இருந்தான்றிக் காயெண்ணிற்
 பத்தா யிரங்கோடி பாரென்ன - உய்த்ததனில்
 தேர் நிறுத்தி எண்ணினான் தேவரசபை நடுவே
 தார் நிறுத்துந் தோள்வேந்தன் தான் .

பதப்பொருள்

(இருதுபன்னன் நளனை நோக்கி) இத்தாழ் பணையில்
 இரும்பான்றிக் காய் எண்ணின் - இந்தத் தாழ்ந்த கிளையில்
 பெரிய தான்றி மரத்தின் காய்களைக் கணக்கிட்டுரைத்தால்,
 பத்து ஆயிரம் கோடி பார் என்ன - பதினாயிரங்கோடியாகும்
 (10,00,00,00,00,00) நீ இதை எண்ணித் தெரிந்து கொள் என்று
 கூற, தேவர் சபை நடுவே தார் நிறுத்தும் தோள் வேந்தன் -
 தேவர்கள் முதலிய யாவரும் கூடியிருந்த சுயம்வர மண்டபப்
 பேரவையிலே பிறர் எவருக்கும் கிட்டாதவாறு தனக்கே பெற்ற
 மணமாலையணிந்த தோள்களையுடைய நளமன்னனானவன்,
 அதன்பால் தேர் உய்த்து நிறுத்தி எண்ணினான் - அந்தத் தான்றி
 மரத்தின் அருகில் தேரைச் செலுத்தி நிறுத்திக் காய்களை
 எண்ணிக் கணக்கிட்டான்.

விளக்கம்

தேர் அவ்வாறு மிக வேகத்துடனே சென்றுகொண்டிருந்தது. அப்போது, “தாழ்ந்த இடமாகவுள்ள இந்தத் தோட்டத்திலே இருக்கும் பெரிய தான்றிக் காய்களை எண்ணினால், அவை பத்தாயிரங்கோடியாகும். நீ சோதித்துப்பார்” என்றான் அயோத்தி மன்னன். தேவர்கள் கூடியிருந்த சுயம்வர அவையின் நடுவே தமயந்தியின் மணமாலையினைத் தானே தாங்கிக் கொண்ட தோள்களையுடைய வேந்தனான நளனும், அவ்வாறே தேரை நிறுத்தி, உய்த்து எண்ணிப் பார்த்து, அத்தொகை சரியாய் இருக்கவும் கண்டான்.

தொழில் மாற்றுதியோ?

ஏரடிப்பார் கோலெடுப்ப இன்தேன் தொடைபீறிக்
காரடுத்த சோலைக் கடனாடன் - தேரெடுத்த
மாத்தொழிலும் இத்தொழிலும் மாற்றுதியோ என்றுரைத்தான்
தேர்த்தொழிலின் மிக்காணைத் தெர்ந்து.

பதப்பொருள்

ஏர் அடிப்பார் கோல் எடுப்ப - உழவு எருதுகளை ஓட்டுகின்ற உழவர்கள் தங் கைகளிலுள்ள தாற்றுக்கோலை ஓச்சதலால், இன்தேன் தொடைபீறி - (பக்கத்திலிருக்கின்ற மரக்கிளையில் உள்ள) இனிமையான தேன்இறால் கிழிபட்டுத் தேனொழுகுகின்ற, கார் அடுத்த சோலை கடல்நாடன் - மேகங்கள் தங்குகின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த கடற்கரை நாடனாகிய இருதுபன்னன், தேர்த்தொழிலின் மிக்காணைத் தெர்ந்து - தேரோட்டும் தொழிலிற் சிறந்த வாகுகனாகிய நளனை நன்கு மதித்து, தேர் அடுத்த மா தொழிலும் - தேரில் பூட்டிய குதிரைகளை ஓட்டுகின்ற தொழில் முறையையும், இத்தொழிலும் மாற்றுதியோ என்று

உரைத்தான் - இம்மரத்தில் காயெண்ணுகின்ற இத்தொழிலையும் மாற்றிக் கொள்வாயோ என்று கேட்டான். (அ. தாவது இருவரும் அவ்வத் தொழிலைக் கற்றுக்கொள்வோம் என்றபடி)

விளக்கம்

ஏரடிக்கும் உழவர்கள் தம் கைக்கோலை உயர எடுக்கையிலே இனிதான தேன் பூங்கொத்துகளைப் பீறிக் கொண்டு ஒழுகும், மேகங்கள் தவழ்கின்ற சோலைகளையுடைய கடற்கரை நாட்டிற்குரியவனான அயோத்தி மன்னன், தேர் செலுத்தும் தொழிலிலே சிறந்தவனான நளனை மதித்துத் “தேரிற் பூட்டிய குதிரைகளைச் செலுத்தும் நின் தொழிலையும், இங்ஙனம் எண்ணிக் காணும் என் தொழிலையும், என்னுடன் மாற்றிக் கொள்கிறாயோ?” என்று கேட்டான். (அங்ஙனமே, இருவரும் தம் கலைத்திறனை ஒருவருக்கொருவர் கற்பித்தனர் என்பதனையும் நாம் அறிதல் வேண்டும்.)

கலி நீங்கிற்று

வண்டார் வளவயல்கூழ் மள்ளுவநாட் டெங்கோமான்
 தண்டார் புனைசந் திரன்கவர்க்கி - கொண்டரடும்
 பாலவன்பால் நின்ற பசிபோல நீங்கிற்றே
 காவலன்பால் நின்ற கலி.

பதப்பொருள்

இருதுபன்னன் (தன் வித்தையை நளனுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தும், தான் அவன் வித்தையைக் கற்றும் முடிந்தபின்) காவலன்பால் நின்ற கலி - நளமன்னனிடம் பொருந்தியிருந்த கலியெனுந் துன்பம், வண்டு ஆர் வளவயல் சூழ் - வண்டுகள் மொய்க்கின்ற நீர்வளம் மிக்க வயல்கள் சுற்றியிருக்கின்ற, மள்ளுவநாட்டு எம்கோமான் - மள்ளுவநாட்டை ஆட்சிபுரிகின்ற

எம் தலைவனான, தண்தார் புனை சந்திரன் சுவர்க்கி - குளிர்மை பொருந்திய மலர்மாலை அணிந்த சந்திரன் சுவர்க்கி என்னும் அரசனால், கொண்டாடும் - பாராட்டப்படுகின்ற, பாவலன்பால் நின்ற பசிபோல நீங்கிற்று - பாவாணனிடத்தில் நிலைத்திருந்த பசிகெட்டொழிந்தாற்போலத் தீர்ந்தது.

விளக்கம்

வண்டுகள் ஆர்ப்பரிக்கும் வளமான வயல்கள் சூழ்ந்திருக்கும், உழவர் நாட்டை ஆளுகின்ற எம் மன்னவனான, தண்மையான தாரினைச் சூடுகின்ற சந்திரன் சுவர்க்கி என்பவன் போற்றுகின்ற பாவலனிடத்தே, அதற்குமுன் நிலைபெற்றிருந்த பசிநோயினைப் போல, காவலனாம் நளனிடத்தே நிலை பெற்றிருந்த கலியும், அப்போது அவனைவிட்டு நீங்கிப் போயிற்று. (இருதுபன்னன் நளனுக்குக் கற்பித்த வித்தை 'அட்ச இருதயம்' என்பது. அது பிறர் எண்ணத்தை அறிதலும், கண்டவற்றை, எண்ணிக்காணலும் ஆகிய சக்தி உடையது. இந்த வல்லமை நளனுக்கு வந்ததும், சொக்கட்டான் ஆட்டத்தில் அவன் வென்றுவிடுவான் என்பதனால், கலிபுருஷன் அவனைவிட்டு நீங்கினான் என்று கொள்க. அன்றித் தன்னுடைய பகைமையை உணர்ந்து கொள்ளின், அதுவும் தனக்குக் கேடாகும் எனக் கலிபுருஷன் கருதினான் எனவும் கொள்க.)

வீமன் நகரில்

வீமன் நகரம் சேர்ந்தனர்

ஆமை முதுகில் அலவன் துயில்கொள்ளும்
காமர் நெடுநாடு கைவிட்டு - வீமன்தன்
பொன்னகரி சென்றடைந்தான் போர்வேட் டெழுங்கூற்றம்
அன்னகரி யொன்றுடையான் ஆங்கு.

பதப்பொருள்

போர் வேட்டு எழும் கூற்றம் அன்ன - போரினை விரும்பி
மேலெழுந்து வருகின்ற இயமனையொத்த, கரி ஒன்று
உடையான் - பட்டத்து யானை ஒன்றையுடையவனாகிய
இருதுபன்ன மன்னன், ஆமை முதுகில் அலவன் துயில்
கொள்ளும் - ஆமையின் முதுகுகளிடத்தே நண்டுகள்
உறங்குகின்ற நீர்வள மிக்க, காமர் நெடுநாடு கைவிட்டு -
அழகான பெரிய கோசல நாட்டை விட்டு நீங்கி, வீமன் தன்
பொன்னகரி சென்று ஆங்கு அடைந்தான் - வீமமன்னனுடைய
விதர்ப்ப நாட்டின் அழகிய நகரான குண்டிப்புரத்தின் இடத்தே
சென்று சேர்ந்தான்.

விளக்கம்

போர்க்களத்தினை விரும்பி உயிருண்ண எழுகின்ற கூற்றத்தைப்
போன்ற களிற்று யானையினோடு ஒப்புமை உடையவனான
அயோத்தி மன்னன், ஆமைகளின் முதுகிலே நண்டுகள் துயில்
கொள்ளுகின்ற அழகான பெரிய தன் நாட்டினைக் கைவிட்டு,
வீமராசனது அழகிய நகரத்தினையும் சென்று சேர்ந்தான்.

வீமன் அரண்மனையில்

வெற்றித் தனித்தேரை வீமன் பெருங்கோயின்
முற்றத் திருத்தி முறைசெய்யும் - கொற்றவர்க்குத்
தன்வரவு கூறப் பணித்துத் தனிப்புக்கான்
மன்விரவு தாரான் மகிழ்ந்து.

பதப்பொருள்

மன் விரவு தாரான் - ஆட்சிச் சிறப்புப் பொருந்திய வெற்றிமாலை அணிந்த இருதுபன்ன மன்னன், வெற்றி தனி தேரை - வெற்றி பொருந்திய ஒப்பற்ற தன்மையுடைய தேரினை, வீமன் பெருங்கோயில் முற்றத்து இருத்தி - வீமமன்னனுடைய பெரிய அரண்மனை வாசலின் முன்பாக நிறுத்தச்செய்து, முறைசெய்யும் கொற்றவற்கு - நடுவுநிலைமையோடு ஆட்சி புரிகின்ற மன்னன் ஆகிய வீமனுக்கு, தன் வரவு கூற பணிந்து - தன் வருகையை அறிவிக்கும்படி (வாயில் காவலர்களுக்குக்) கட்டளையிட்டு அனுப்பி, (தான் தேரினின்றும் கீழிறிங்கிச் சென்று) மகிழ்ந்து தனி புக்கான் - மகிழ்வுகொண்டு தான் மட்டும் (அரண்மனையினுயள்) சென்றான்.

விளக்கம்

வெற்றிச் சிறப்புடைய ஒப்பற்ற தேரினை வீமராசனின் பெரிய அரண்மனை முற்றத்தே நிறுத்தி, முறைநடாத்தும் வெற்றி வேந்தனுக்குத் தன் வரவினைக் கூறுமாறு வாயிலர்க்குக் கட்டளையிட்டு விட்டுப் பெருமை சேர்ந்த தாரினனான இருது பன்னன், தனியாகவே மகிழ்வுடன் அரண்மனையுள்ளே சென்றான். (தனிப்புக்கான் என்றது நாளனாகிய பாகனை வெளியே விட்டுவிட்டுச் சென்றான் என உணர்த்துவதற்கும், பிறவரசர் எவரும் அங்கு வந்திலர் என்று காட்டுவதற்கும் ஆம்.)

வர விரும்பியது ஏனோ?

கன்னி நறுந்தேறல் மாந்திக் கமலத்தின்
மன்னித் துயின்ற வரிவண்டு - பின்னையும்போய்
நெய்தற் கவாவும் நெடுநாட நீயென்பால்
எய்தற் கவாவியவா றென்?

பதப்பொருள்

கமலத்தின் கன்னி நறும் தேறல் மாந்தி - (இருதுபன்னனை வீமன் நோக்கி) தாமரை மலரில் உள்ள புதிய மணமுள்ள தேனைக் குடித்து, மன்னி துயின்ற வரிவண்டு - அதில் இருந்து தூங்கி எழுந்த பொறிவண்டுகள், பின்னையும் போய் நெய்தற்கு அவாவும் நெடுநாட - அதன் பின்பும் (நெய்தல் நிலத்துக்குச்) சென்று அங்குள்ள கருங்குவளை மலர்த்தேனை உண்பதற்கு விரும்புகின்ற பெரிய கோசலநாட்டு வேந்தே!, நீ என்பால் எய்தற்கு அவாவிய ஆறு என் - நீ என்னிடத்தே வருவதற்கு விரும்பிய காரணமென்ன? (என்று கேட்டான்.)

விளக்கம்

“புதிதான மணமுள்ள தேனை நிறையக் குடித்துவிட்டுத் தாமரை மலரிற சேர்ந்திருந்து உறங்கிய வரிகளையுடைய வண்டானது மறுபடியும் எழுந்து, கருநெய்தற்பூவினை விரும்பிச் செல்லுகின்ற பெரிதான நாட்டை உடையவனே! நீ என்னிடத்தே வருவதற்கு விரும்பியதற்கான காரணம்தான் என்னவோ?” என்று, வீமராசன் இருதுபன்னனை அன்போடு விசாரித்தான்.

காணும் ஆசையால் வந்தேன்

இன்றுன்னைக் காண்பதோ ராதரவாட் யானிங்ஙன்
மன்றல் மலர்த்தாராய் வந்தடைந்தேன் - என்றான்
ஒளியார்வேற் கண்ணாள்மேல் உள்ளம் துரப்பத்
தெனியாது முன்போந்த சேய்.

பதப்பொருள்

ஒளியார்வேற் கண்ணாள்மேல் உள்ளம் துரப்ப - ஒளி பொருந்திய
வேல் போன்ற கண்களையுடைய தமயந்தியிடத்துத் தன்
உள்ளம் சென்றமையால், தெனியாது முன்போந்த சேய் - முன்
ஆராய்ச்சியின்றி வந்தவனான இருதுபன்ன வேந்தன், மன்றல்
மலர் தாராய் இன்று உன்னை காண்பது ஓர் ஆதரவால் -
மணங்கமழும் மலர்மாலையணிந்த அரசனே! இன்றைக்கு
உன்னைக் காணவேண்டுமென்னும் ஓர் ஆசை மிகுதியினால்,
யான் இங்ஙன் வந்து அடைந்தேன் என்றான் - நான் இங்கே
வந்து சேர்ந்தேன் என்று கூறினான்.

விளக்கம்

ஒளி நிறைந்த வேற்படை போன்ற கண்ணினளான தமயந்தியின்
மேல் தன்னுள்ளம் செலுத்துவதான காரணத்தினாலே, உண்மை-
யினைத் தெளிந்து கொள்ளாது, புரோகிதனின் பேச்சை நம்பி
வீமராசனின் முன்சென்ற இருதுபன்னன் “இன்று உன்னைக்
காணும்படியான ஓர் ஆசையினாலே, மணமுள்ள மலர்மாலை
உடையவனே! நின்னிடத்தே யான் வந்துள்ளேன்” என்று
சொல்லித் தான் வந்த காரியத்தைப் பற்றிய நினைவை
வெளியே காட்டாதபடி மறைத்துக்கொண்டான்.

மகளும் தந்தையும்

மடைப்பள்ளி புகுந்தான்

ஆதி நெடுந்தேர்ப் பரிவிட் டவையாற்றிக்
கோதில் அடிசிற் குறைமுடிப்பான் - மேதிக்
கடைவாயிற் கார்நீலம் கண்விழிக்கும் நாடன்
மடைவாயிற் பக்கான் மதித்து.

பதப்பொருள்

மேதி கடைவாயில் கார்நீலம் கண்விழிக்கும் நாடன் - எருமை-
களின் கடைவாயிடத்தே (மேய்ந்து குதட்டுகின்றபோது) கருங்
குவளை அரும்பானது பூவாக மலருகின்ற நிடதநாட்டு
வேந்தனான நளன், ஆதி நெடும் தேர் பரிவிட்டு அவை ஆற்றி
- முதன்மையான நீண்ட தேரில் பூட்டியிருந்த குதிரைகளை
அவிழ்த்து விட்டு அவைகளை இளைப்பாற்றி, கோதுவில் அடிசில்
குறைமுடிப்பான் மதித்து - குற்றமற்ற சமையல் முடித்தலாகிய
தான் செய்யவேண்டிய வேலையின் அறுகுறையை முழுதும்
முடிப்பதற்கு எண்ணங்கொண்டு, மடைவாயில் பக்கான் - சமையல்
அறைக்குச் சென்றான்.

விளக்கம்

எருமைகளின் வாய்க்கடையிலே கருநெய்தற்பூக்கள் மலர்ந்து
கொண்டிருக்கும் வளமான நிடதநாட்டிற்கு உரியவன் ஆகிய
நளன், முதன்மையான நெடியதேரிலே பூட்டியிருந்த குதிரை-
களை அவிழ்த்து அவைகளைக் களைப்பாறச் செய்துவிட்டுக்
குற்றமறச் சோறாக்குவதாகிய தன் கடமையினை முடிப்பதனைக்
கருதியவனாக மடைப்பள்ளியின் உள்ளே சென்று புகுந்தான்.

(வீமனின் விருந்தாளியாக இருதுபன்னன் இருந்த போதும், அவன் உணவினை அவனுடைய சமையற்காரனே சமைக்கச் சென்றதன் தன்மையினைக் காண்க. இது அக்காலத்து அரசர் கொண்டிருந்த ஒரு தற்பாதுகாப்பு மரபு போலும்!)

நிரப்பாமல் நிரம்பிற்று

ஆதி மறைநூல் அனைத்தும் தெரிந்துணர்ந்த
நீதி நெறியாளர் நெஞ்சம்போல் - யாதும்
நிரப்பாமல் எல்லாம் நிரம்பிற்றே பொற்றேர்
வரப்பாகன் புக்க மனை.

பதப்பொருள்

பொன்தேர் வரபாகன் புக்கமனை - அழகுமிக்க தேரோட்டும் தொழிலிற் சிறந்த வாசுகனான நளமன்னன் புகுந்த மடைப்பள்ளி வீடானது, ஆதி மறை நூல் அனைத்தும் தெரிந்து உணர்ந்த - பழமையான வேதநூல் முதலிய அறநூல்கள் யாவற்றையும் கற்றுத் தெளிந்த, நீதிநெறி யாளர் நெஞ்சம்போல் - உயர்ந்த வழியில் நடக்கின்ற பெரியோர் மனம் (நல்ல அமைதியான பண்புகளில் நிரம்பியிருப்பது) போல, யாதும் நிரப்பாமல் எல்லாம் நிரம்பிற்று - (நெருப்பு, நீர், விறகு முதலிய சமைத்தற்கு வேண்டும் பொருள்களில் எதுவும் பிறர் கொண்டுவந்து நிறைக்காமலே சோறு கறிகள்) யாவும் வந்து நிரம்பின.

விளக்கம்

ஆதியாகிய மறைநூல்கள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்தறிந்த நீதி நெறியாளர்களான சான்றோர்களின் உள்ளத்தைப் போலப் பொன்மயமான தேரின் சிறந்த பாகனாகிய நளன் புகுந்த அந்த வீடும், எதனையும் எவரும் கொண்டு நிரப்பாமலே, எல்லாம் தாமே வந்து நிரப்பியதாக அமைந்திருந்தது. (இது நளனுக்குத் தேவர்கள் முன் தந்த வரத்தின் பயனினாலே ஆகும். இந்த வரத்தைப் பற்றிய செய்தியை, 'அங்கியமுதம்' என்ற செய்யுளாற் காண்க.)

பயிற்சி வினாக்கள்

நளவெண்பா

1. தமயந்தியின் இரண்டாம் சுயம்வரத்தை அறிந்த நளன் எவ்வாறு கவலையடைந்தான்?
2. தமயந்தியின் இரண்டாம் சுயம்வரம் எதற்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது?
3. நளனின் தேர் செலுத்தும் வேகம் எவ்வாறு புலப்படுத்தப்படுகின்றது?
4. இருதுபன்னனின் நாட்டுச் சிறப்பினை விளக்குக.
5. வீமராசனின் அரண்மனையில் நடைபெற்றவற்றை தொகுத்துத் தருக.
6. நளனின் கடமையுணர்வு வெளிப்படுத்தப்படுமாற்றை விளக்குக.

கம்பராமாயணம்

மண்டோதரி புலம்பல்

தரங்க நீர் வேலையில் தடித்து வீழ்ந்தென
உரம் கிளர் மதுகையான் உருவின் உற்றனள்
மரங்களும் மலைகளும் உருக வாய் திறந்து
இரங்கினள் மயன் மகள் இணைய பன்னினாள்.

விளக்கம்

மயன் மகளாகிய மண்டோதரி, மன வலிமையும் உடல் வலிமையும் உடைய இராவணன் உடம்பு மேல் அலைகளைக் கொண்ட கடலில் மின்னல் விழுவது போல விழுந்து, ஓரறிவு உள்ள மரங்களும், மற்றும் மலைகளும் உருகுமாறு வாய் திறந்து அழுது இத்தன்மையுள்ளனவற்றைச் சொன்னாள்;

அன்னையோ அன்னையோ ஆ கொடியேற்கு
அடுத்தவாறு அரக்கர் வேந்தன்
பின்னையோ இறப்பது முன் பிடித்திருந்த
கருத்து அதுவும் பிடித்திலேனோ
முன்னையோ விழுந்ததுவும் முடித் தலையோ
படித் தலைய முகங்கள்தானோ
என்னையோ என்னையோ இராவணனார்
முடிந்த பரிசு இதுவோ பாவம்.

விளக்கம்

“அன்னேயோ!, அன்னேயோ! கொடியவளான எனக்கு நேர்ந்திருப்பது, பெருந்தயரம்; நான் அரக்கர் தலைவனான என்னுடைய கணவன் இறந்த பின்பா இறப்பது? அவருக்கு முன்னால் இறக்க வேண்டும் என்ற கருத்தையும் பெற்றவள் ஆகவில்லை. என் முன்பு விழுந்து கிடப்பது அவரது முடிகள் தம் கூட்டமோ? தரையில் விழுந்து கிடப்பது அவர் முகங்கள் தானோ? இராவணனார் உயிர் முடிந்த தன்மை என்னவோ? இதுதான் பாவத்தின் விளைவோ?

வெள் எருக்கஞ் சடை முடியான் வெற்பு எடுத்த
திருமேனி மேலும் கீழும்
என் இருக்கும் இடன் இன்றி உயிர் இருக்கும்
இடன் நாடி இழைத்தவாரோ
கள் இருக்கும் மலர்க் கூந்தல் சானகியை
மனச் சிறையில் கரந்த காதல்
உள் இருக்கும் எனக் கருதி உடல் புகுந்து
தடவியதோ ஒருவன் வாளி.

விளக்கம்

“இராமன் என்னும் ஒரு மனிதனுடைய அம்பு, வெண்மை-யான எருக்கமாலை அணிந்த சடைமுடியை உடைய சிவன் எழுந்திருக்கும் கயிலைமலையைப் பெயர்த்த இராவணனின் அழகிய உடம்பு முழுவதையும், என் இருப்பதற்கு உரிய சிறிய இடமும் இல்லாதவாறு அவன் உயிர் இருக்கும் இடம் தேடித் துளை செய்த தன்மையோ? அல்லது தேனிருக்கும் மலர்களை அணிந்த கூந்தலையுடைய சீதையை இதயம் என்னும் சிறையில் மறைத்து வைத்த காதல், உள்ளே எங்கேயாவது மறைந்திருக்கும் என்று கருதி அவன் உடலில் புகுந்து தேடியவாரோ?

ஆரம் போர் திரு மார்பை அகல் முழைகள்
எனத் திறந்து இவ் உலகுக்கு அப்பால்
தூரம் போயின ஒருவன் சிலை துரந்த
சரங்களே போரில் தோற்று
வீரம் போய் உரம் குறைந்து வரம் குறைந்து
வீழ்ந்தானே வேறெ கெட்டேன்
ஓர் அம்போ உயிர் பருகிற்று இராவணனை
மானுடவன் ஊற்றம் ஈதோ.

விளக்கம்

“ஒப்பற்ற இராமன் வில்லிலிருந்து விடுத்த அம்புகளா, முத்து
மாலைகளைக் கொண்ட இராவணனின் அழகிய மார்பை வாய்
அகன்ற குகையைப் போலப் பிளந்து, இவ்வுலகத்திற்கு அப்பால்
நெடுந்தொலைவு சென்றன! அந்த அம்புகளால் போரில் காட்டக்
கூடிய வீரம் போய், வலிமை குறைந்து, பெற்றிருந்த வரங்களும்
குறைந்து, முன்பிருந்த நிலையில் வேறுபட்டு இராவணன்
விழுந்தானே! கேட்டேன்!! ஒரே ஒரு கணையா இராவணனின்
உயிரை உண்டது? மானிடனின் வலிமை இத்தகையதா?

காந்தையருக்கு அணி அணைய சானகியார்
பேர் அழகும் அவர்தம் கற்பும்
ஏந்து புயத்து இராவணனார் காதலும் அச்
சூர்ப்பணகை இழந்த மூக்கும்
வேந்தர் பிரான் தயரதனார் பணியதனால்
வெங் காணில் விரதம் பூண்டு
போந்ததுவும் கடைமுறையே புரந்தரனார்
பெருந் தவமாய்ப் போயிற்று அம்மா.

விளக்கம்

“பெண்களுக்கெல்லாம் அணி போன்றவரான சானகியாரின் பெரிய அழகும், கற்பும், உயர்ந்த தோள்களை உடைய இராவணனின் காதலும், அந்தச் சூர்ப்பனகை இழந்த மூக்கும், அரசர்க்கரசனான தசரதன் ஏவலால் இராமன் விரதம் மேற்கொண்டு கொடிய காட்டிற்கு வந்ததும், முடிவில் இந்திரனின் பெருந்தவமாகப் போனது; இஃதென்ன வியப்பு!

தேவர்க்கும் திசைக் கரிக்கும் சிவனார்க்கும்
அயனார்க்கும் செங் கண் மாற்கும்
ஏவர்க்கும் வலியானுக்கு என்று உண்டாம்
இறுதி என ஏமாப்புற்றேன்
ஆவற்கண் நீ உழந்த அருந் தவத்தின்
பெருங் கடற்கும் வரம் என்று ஆன்ற
காவற்கும் வலியான் ஓர் மானுடவன்
உளன் என்னக் கருதினேனோ.

விளக்கம்

“தேவருக்கும், திசையானைக்கும், சிவனுக்கும், பிரமனுக்கும் செங்கண்ணாகிய திருமாலுக்கும், மற்றும் எத்தன்மை வாய்ந்தோர்க்கும் வலியவனான உனக்கு, இறப்பு ஒருநாளும் உண்டாகாது என இறுமாந்திருந்தேன்! நீ ஆவலோடு வருந்திச் செய்த அரியதவமான பெரிய கடலுக்கும், அந்தத் தவத்தினால் பெற்ற வரம் என்று அமைந்த காவலுக்கும் அழிவை உண்டாக்கும் வலியவனான ஒரு மனிதன் உள்ளான் என்று நான் எண்ணவில்லையே!

அரை கடை இட்டு அமைவுற்ற முக்கோடி
 ஆயவும் முன் அறிஞர்க்கேயும்
 உரை கடையிட்டு அளப்ப அரிய பேர் ஆற்றல்
 தோள் ஆற்றற்கு உலப்போ இல்லை
 திரை கடையிட்டு அளப்ப அரிய வரம் என்னும்
 பாற்கடலைச் சீதை என்னும்
 பிரை கட்டு இட்டு அழிப்பதை அறிந்தேனோ
 தவப் பயனின் பெருமை பார்ப்பேன் .

விளக்கம்

“முன்றரைக் கோடி ஆயுளுக்கும், பெரிய அறிஞர்களுக்கும்
 சொல்லால் முடிவுசெய்து அளந்து சொல்லமுடியாத பெரிய
 வலிமையுள்ள தோள் ஆற்றலுக்கும் அளவே கிடையாது என
 எண்ணியிருந்தேன்! ஆனால் தவப்பயனின் பெருமையைப்
 பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் நான், அலைகளை முடிவிட்டு அளப்ப-
 தற்கு அரிதான வரம் எனும் பாற்கடலைச் சீதை என்னும்
 பிரையை இட்டு விதி கடைசியில் அழிப்பதை அறியவில்லையே!

ஆர் அனார் உலகு இயற்கை அறிதக்கார்
 அவை ஏழும் ஏழும் அஞ்சும்
 வீரனார் உடல் துறந்து விண் புக்கார்
 கண் புக்க வேழ வில்லால்
 நார நாள் மலர்க் கணையால் நாள் எல்லாம்
 தோள் எல்லாம் நைய எய்யும்
 மாரனார் தனி இலக்கை மனித்தனார்
 அழித்தனரே வரத்தினாலே .

விளக்கம்

“உலகின் இயல்பை உள்ளபடியே உணரும் தன்மை
 உள்ளவர்கள் யார் உளர்? எவரும் இலர்; அந்தப் பதினான்கு

உலகங்களும் அஞ்சுதற்குரிய வீரனாகிய இராவணனார், உடலை விட்டு, மேலுலகம் புகுந்தார்! கணுக்களுடைய கரும்பு வில்லால் வண்டொழுங்காகிய நாணிலிருந்து புறப்படும் நாண் மலராகிய அம்புகளால் நாளும் தோள் எல்லாம் நோகுமாறு எய்யும் மன்மதனின் தனிப்பட்ட இலக்காக இருந்த இராவணனாரை மனிதராக உள்ளவர் தம் வலிமையாலே அழிந்து விட்டாரே!”

மண்டோதரி உயிர் பிரிதல்

என்று அழைத்தனர் ஏங்கி எழுந்து அவன்
பொன் தழைத்த பொரு அரு மார்பினைத்
தன் தழைக் கைகளால் தழுவித் தனி
நின்று அழைத்து உயிர்த்தான் உயிர் நீங்கினாள்.

விளக்கம்

என மண்டோதரி புலம்பி அழைத்தவளாய் ஏக்கம் கொண்டு எழுந்து பொன் அணிகலன்கள் பொருத்தியிருக்கும் அந்த இராவணனின் ஒப்பில்லாத மார்பினைத் தன்னுடைய தளிர்போன்ற கைகளால் தழுவி, தனித்தன்மையுடன் நின்று உரத்தகுரலினால் அழைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டாள். பின்பு உயிர் நீங்கினாள்.

வான மங்கையர் விஞ்சையர் மற்றும் அத்
தான மங்கையரும் தவப் பாலவர்
ஆன மங்கையரும் அருங் கற்புடை
மான மங்கையர் தாமும் வழுத்தினார்.

விளக்கம்

வானுலகில் வாழும் தேவமகளிரும், விஞ்சைமகளிரும், தானவர் மகளிரும், தவத்தின் சார்புடைய முனிவர்களின் பத்தினியரும், அரிய கற்புடைய மானிட மங்கையரும், கணவன் உடன் உயிரைத் துறந்த மண்டோதரியை வாழ்த்தினர்.

பின்னர் வீடணன் பேர் எழில் தம்முனை
வன்னி கூவி வரன் முறையால் தொகுத்து
சொன்ன ஈம விதி முறையால் தொகுத்து
இன்னல் நெஞ்சினொடு இந்தனத்து ஏற்றினான்.

விளக்கம்

பின்னர் வீடணன், அக்கினியை முறைப்படி பிரதிட்டை செய்து
ஈமச்சடங்குகளை விதிப்படி முடித்து. துன்பம் நெஞ்சை அழுத்த,
இராவணனை அஞ்சலி செய்து ஈமத்தில் கிடத்தினான்.

இந்தனத்து அகில் சந்தனம் இட்டு. மேல்
அந்த மாணத்து அழகுறத் தான் அமைத்து
எந்த ஓசையும் கீழ்உற ஆர்த்து இடை
முந்து சங்குஒலி எங்கும் முழங்குற.

விளக்கம்

இராவணனைக் கிடத்திய ஈம விறகின்மீது அகில், சந்தனக்
கட்டைகளை அடுக்கித் தேவ விமானத்தின் அழகு அமையுமாறு
அமைத்தான். அப்போது எந்த ஓசையும் கீழ்ப்படுமாறு ஆரவாரித்து,
நடுவே முற்படும் சங்கின் ஒலி எங்கும் முழங்கிற்று.

கொற்ற வெண் குடையோடு கொடி மிடைந்து
உற்ற ஈம விதியின் உடன்பட
சுற்றம் மாதர் தொடர்ந்து உடன் குழ்வர
மற்ற வீரன் விதியின் வழங்கினான்.

விளக்கம்

அப்போது வெற்றி வெண்குடையுடன் கொடிகள் நெருங்கிப்
பொருந்திய ஈம விதிச் சடங்கு பொருந்திய ஈம விதிச் சடங்கு

பொருந்த சுற்றத்தாரும், பெண்டிரும் தன்னைத் தொடர்ந்து
குழ்ந்துவர, வீடணனாகிய வீரன் நெருப்பை விதிப்படி வைத்தான்.

கடன்கள் செய்து முடித்து கணவனோடு
உடைந்து போன மயன் மகளோடு உளன்
அடங்க வெங் கனலுக்கு அவி ஆக்கினான்.
குடம்கொள் நீரினும் கண் சோர் குமிழியான்.

விளக்கம்

குடத்திலுள்ள நீரைவிட அதிகமாகக் கண்களிலிருந்து பெருகும்
குமிழியுடன் கூடிய கண்ணீரை உடையவனான வீடணன்,
இறுதிக் கடன்களைச் செய்துமுடித்த பிறகு, கணவனைத்
தொடர்ந்து உயிர் நீக்கிய மயன் மகளாகிய
மண்டோதரியோடு, இராவணன் அடங்குமாறு வெம்மை மிகுந்த
கனலுக்கு அவி ஆக்கினான். (அவி - நெருப்புக்கு உணவு)

பயிற்சி வினாக்கள்

மண்டோதரி புலம்பல்

1. மண்டோதரி எவ்வாறு புலம்பினாள்?
2. இப்பாடற் பகுதியினூடாக இராவணனின் பெருமை எவ்வாறு எடுத்து உரைக்கப்படுகின்றது?
3. சீதை பற்றி மண்டோதரி கூறியவை யாவை?
4. இராவணனின் மரணத்திற்குக் காரணமாக அமைந்தவை எவையென மண்டோதரி புலம்புகின்றாள்?
5. இறுதிக்கிரியைகளை விபீடணன் எவ்வாறு நடத்தி வைத்தான்?
6. மண்டோதரியின் குணவியல்புகளை விளக்குக.

நடிப்புச் சுவேசிகள்

பழித்தறிவுறுத்தல்

கிளிக்கண்ணிகள்

1. நெஞ்சி லுரமுமின்றி
நேர்மைத் திறமுமின்றி
வஞ்சனை சொல்வாரட - கிளியே
வாய்ச்சொல்லில் வீரரடி.
2. கூட்டத்திற் கூடிநின்று
கூவிப் பிதற்றலன்றி
நாட்டத்திற் கொள்ளாரட - கிளியே
நாளில் மறப்பாரட.
3. சொந்த அரகம்புவிச்
சுகங்களு மாண்புகளும்
அந்தகர்க் குண்டாகுமோ? - கிளியே
அலிகளுக் கின்பமுண்டோ?
4. கண்க ளிரண்டிருந்தும்
காணுந் திறமையற்ற
பெண்களின் கூட்டமட - கிளியே
பேசிப் பயனென்னட.

5. யந்திர சாலையென்பர்
எங்கள் துணிகளென்பர்
மந்திரத் தாலையெங்கும் - கிளியே
மாங்கனி வீழ்வதுண்டோ?
6. உப்பென்றும் சீனியென்றும்
உள்நாட்டுச் சேலையென்றும்
செப்பித் திரிவாரட - கிளியே
செய்வ தறியாரட.
7. தேவியர் மானமென்றும்
தெய்வத்தின் பக்தியென்றும்
நாவினாற் சொல்வதல்லால் - கிளியே
நம்புத லற்றாரட.
8. மாதரைக் கற்பழித்து
வன்கண்மை பிறர்செய்யப்
பேதைகள் போலுயிரைக் - கிளியே
பேணி யிருந்தாரட.
9. தேவிகோ யிலிற்சென்று
தீமை பிறர்கள்செய்ய
ஆவி பெரிதென்றெண்ணிக் - கிளியே
அஞ்சிக் கிடந்தாரட.
10. அச்சமும் பேடிமையும்
அடிமைச் சிறுமதியும்
உச்சத்திற் கொண்டாரட - கிளியே
ஊமைச் சனங்களட.

11. ஊக்கமும் உள்வலியும்
உண்மையிற் பற்றுமில்லா
மாக்களுக் கோர்கணமும் - கிளியே
வாழத் தகுதியுண்டோ?
12. மானம் சிறிதென்றெண்ணி
வாழ்வு பெரிதென்றெண்ணும்
ஈனர்க் குலகந்தனில் - கிளியே
இருக்க நிலைமையுண்டோ?
13. சிந்தையிற் கள்விரும்பிச்
சிவசிவ வென்பது போல்
வந்தே மாதரமென்பார் - கிளியே
மனதி லதனைக்கொள்ளார்.
14. பழமை பழமையென்று
பாவனை பேசலன்றிப்
பழமை இருந்தநிலை - கிளியே
பாமர ரேதறிவார்?
15. நாட்டி லவமதிப்பும்
நாணினி்றி இழிசெல்வத்
தேட்டில் விருப்புங்கொண்டே - கிளியே
சிறுமை யடைவாரட.
16. சொந்தச் சகோதரர்கள்
துன்பத்திற் சாதல்கண்டும்.
சிந்தை யிரங்காரட - கிளியே
செம்மை மறந்தாரடி.

17. பஞ்சத்தும் நோய்களிலும்
பாரதர் புழுக்கள்போல்
துஞ்சத் தம் கண்ணாற் கண்டும் - கிளியே
சோம்பிக் கிடப்பாரடி.

18. தாயைக் கொல்லும் பஞ்சத்தைத்
தடுக்க முயற்சியுறார்
வாயைத் திறந்து சும்மா - கிளியே
வந்தே மாதரமென்பார்.

- சுப்பிரமணிய பாரதியார் -

பயிற்சி வினாக்கள்

நடிப்புச் சுவேதிகள்

1. பாரதியார் வாய்ச்சொல்லில் வீரர் என்று யாரைக் குறிப்பிடுகின்றார்? ஏன்?
2. நடிப்புச் சுவேதிகளின் இயல்புகளாகக் கூறப்படுபவை எவை?
3. நடிப்புச் சுவேதிகளை பாரதியார் எவ்வாறு இழிந்துரைக்கின்றார்?
4. இப்பாடல்கள் மூலம் பாரதியார் எதனை உணர்த்த விரும்புகின்றார்?

உமர்கயாம் பாடல்கள்

வழியிற் குண்டு குழி வெட்டி.

வலையுங் கட்டி. மதுவுண்டு
விழுவோர் வீதியும் அந்நாளே
விதித்து வைத்து என் கேடெல்லாம்.
அழியாப் பாவம் அதனாலே
ஆன விளைவென்று அறைவாயோ?
தெளியாது உலகில் என்றென்றும்
திகைத்து மறுகி நின்றேனே!

இற்ற மண்ணால் மனிதனையும்
எழுப்பி ஈடன் ஆளவிட்டுச்
சுற்றும் அரவும் அவ்விடத்தே!
குதாய்ப் பதுங்க வைத்தவனே!
முற்றும் பாவி என அவன்தன்
முகத்தில் கரியைப் பூசியஅக்
குற்றம் நீங்க மன்னிப்புக்
கொடுத்து நீயும் பெறுவாயே!

மண்ணில் உடைந்து மண்ணாக
மாறி மண்ணில் மறைந்திடுமே;
மண்ணி லிருந்து மண்ணெடுத்து
வனைந்து வைத்தான் இவ்வுடலை;

எண்ணி இதனை அறியாதார்
ஏதும் அறியார் இவ்வுலகில்;
நண்ணும் வினைகண்டு, அஞ்சிநிதம்
நடுங்கி நடுங்கி நல்பவரே!

மண்ணிற் செய்த கலமுடையின்
மண்ணில் மண்ணாய்ப் போகுமென
எண்ணி முன்னாள் அக்குயவன்
எனையும் மண்ணில் வனைந்தனனால்!
உண்மை இதனை உள்ளத்தில்
ஊன்றி உணரா மாந்தரெல்லாம்
வெண்மை பேசித் திரிபவரே;
வீணாய் வாதம் செய்பவரே!

படைத்த மண்ணும் நல்மண்ணோ?
பழுது நிறைந்த பொய்மண்ணோ?
படைத்த மண்நல் மண்ணானால்,
பானை உடைந்து போவதுமேன்?
படைத்த மண்ணில் பழுதுளதேல்
பழிதான் எவரைச் சார்ந்ததுவாம்?
படைத்த படைப்பின் உண்மையெலாம்
பாரில் யாரே பகர்ந்திடுவார்!

வந்த வந்த மனிதரெல்லாம்
வளைவும் நெளிவும் கண்டென்னைச்
சந்த மில்லாப் பானையெனத்
தள்ளி வைத்துச் சென்றனரால்;
அந்த நாள் அக் குயவன்கை
ஆட்டத் தாலே நேர்ந்த பிழைக்கு

இந்த நாளில் ஏழைஎனை
ஏனோ குறைகள் கூறுவரே!

மன்னும் ரம்ஸான் முடிவினிலே,
மாலைப் பொழுதில், வான்மீது
சின்ன மதிவந் தெழுமுன்னம்,
சேரிக் குயவன் கடைதன்னில்
வன்னப் பானை சட்டியெலாம்
வைத்த அறையின் நடுவேயான்
தன்னந் தனியே போய்நின்ற
சரித மிதனைக் கேளாயோ?

கண்ணிற் கண்ட அற்புதமாம்,
சூதிற் கேட்ட மொழியேயாம்
மண்ணிற் செய்த கலமொன்று
மாயமாக வாய்திறந்து
'வண்ணக் கலமிங் கெவரேயாம்?
வனைந்த குயவன் யாரேயாம்?
எண்ணி யறிந்து விடைதருவார்
யாவ ருள்ளார்?' என்றது அம்மா!

உண்ட வெறியில் முன்னொருநாள்
உண்ட கலத்தை உடைத்தெறிந்தேன்;
துண்டு துண்டாய்ப் போனகலம்
துணிந்து மெல்ல எனைநோக்கிப்
'பண்டு யானும் உன்வாழ்வைப்
பாரில் அடைந்தேன்; நீயுமெனக்கு
அண்டும் அந்த வாழ்வை இனி
அடைவாய் உண்மை' என்றதடா!

நலஞ்செய் பன்னீர் நாடியொரு
 நந்த வனத்தை நாண்டைந்தேன்;
 உலர்ந்து வெந்து கரிந்தங்கோர்
 உரோஜா நின்ற நிலை கண்டு,
 கலந்த நோயும் யாது?' என்றேன்;
 காதில் மெல்ல, 'யான் முன்னம்
 மலர்ந்த முகமாய் விளையாடி
 வாழ்ந்த இடம்ஈது' என்றதம்மா!

வசந்த ருதுவும் வந்திடுமோ?
 வாச மலர்கள் பூத்திடுமோ?
 கசிந்து பாடும் குயில் இன்னும்
 காது குளிர்ச் செய்திடுமோ?
 இசைந்த இளமைப் பருவத்தின்
 இனிமை இனியும் எய்துவனோ?
 அசைந்த உள்ளம் தேறுமொழி
 ஆரே கூற வல்லாரே?

இருளின் வாயிற் படிதாண்டி
 எமக்கு முன்னே சென்றவர்கள்.
 கருது கோடி கோடியின்மேல்
 கணக்கில் லாதார் ஆயிடினும்.
 ஒருவ ரேனும் வழியிதுவென்று
 உண்மை கூற வந்தனரோ?
 அரிய வழியை நாமும்இனி
 அளந்து காண வேண்டுமடா!

பயிற்சி வினாக்கள்

உமர்கையாம் பாடல்

1. இப்பாடலின் மூலம் கவிஞர் எதனை உணர்த்துகின்றார்?
2. வீண்வாதம் செய்பவர் எவர்?
3. 'ஏழை எனை ஏனோ குறைகள் கூறுவரே' என கவிஞர் ஏன் குறிப்பிடுகின்றார்?
4. கவிஞரின் உள்ளத்தில் தோன்றும் ஏக்க உணர்வு என்ன?

புள்ளி அளவில் ஒரு பூச்சி

புத்தகமும் நானும்.
புலவன் எவனோதான்
செத்தபின்னும் ஏதேதோ சேதிகள் சொல்ல.
மனம்
ஒத்திருந்த வேளை!

ஒழுங்காக அச்சடித்த
வெள்ளைத்தாள் மீதில்.
வரியின் முடிவினிலே.
பிள்ளைத் தனமாய்ப் பிசகாகப் போட்டகாற்
புள்ளியைக் கண்டு
புறங்கையால் தட்டினேன்.

நீ இறந்துவிட்டாய்!
நெருக்கென்ற தென்னெஞ்சு

வாய் திறந்தாய். காணேன்.
வலியால் உலைவுற்றுத்
'தாயே!' என அழுத
சத்தமுமே கேட்கவில்லை.

கூறிட்ட துண்டுக் கணத்துள் கொலையுண்டு
ஓர்

கீறாகத் தேய்ந்து கிடந்தாய்,
அக்கீறுமே
ஓரங்குலம் கூட ஓடி இருக்கவில்லை.

காட்டெருமை காலடியிற்
பட்ட தளிர் போல,
நீட்டு ரயிலில்
ஏறும்பு நெரிந்தது போல்,
பூட்டாநம் வீட்டிற் பொருள்போல
நீ மறைந்தாய்.

மீதியின்றி நின்னுடைய
மெய்பொய்யே ஆயிற்று
நீதியன்று நின்சா.
நிணையாமல் நேர்ந்ததிது.
தீதை மறந்துவிட மாட்டாயோ சிற்றுயிரே!

காதில் அப்பூச்சி கதை ஒன்றே வந்துவந்து
மோதிற்று;
மீண்டும் படிக்க முடியவில்லை.
பாதியிலே புத்தகத்தை மூடிப்
படுத்துவிட்டேன்.

- மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தி -

பயிற்சி வினாக்கள்

புள்ளியளவில் ஒரு பூச்சி

1. இக்கவிதை மூலம் கவிஞர் எதனை உணர்த்துகின்றார்?
2. இப்பாடலில் உள்ள உவமைகளை எடுத்துக்காட்டுக.
3. கவிஞரின் ஏக்க உணர்வு எவ்வாறு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது?
4. பூச்சி மீது கொண்ட இரக்கம் வெளிப்படுத்தப்படுமாற்றை விளக்குக.

பாரச்சிலுவை

தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகும் வள்ளலிடம் சென்றுஒரு
தொழுநோய்க் காரன்
விட்டெறிந்த பணம்போல இயேசுபிரான் கைகளிலே
வீர ரெல்லாம்
எட்டுப்பேர் சுமக்கின்ற பெருஞ்சிலுவை தனையாங்கே
எடுத்து வைத்தார்!
கட்டளைபோல் பெருவானம் கலக்கமுற ஓர்மின்னல்
கண்ட தம்மா!

நல்லவர்க்கு மழைபொழியும் நாய்களெனில் நிலங்காயும்
நன்மை இல்லாக்
கல்மனத்தர் நடந்துசென்றால் முள்ளாக மாறிவிடும்
கடலின் பஞ்சம்!
சொல்லறியா இயேசுபிரான் தோள்களிலே சிலுவையினைச்
சுமந்த போது
கொல்லவரும் பாம்புகளும் புலிகளுமே பெருங்கண்ணீர்
கொட்டிற் றம்மா!

வானகமும் வையகமும் கூடுவதைக் குறிப்பதுபோல்
சிலுவை வைத்து
மானமெனும் ஓர் பண்பை மனிதகுலம் காண்பதற்கு
மனது வைத்துத்

தானமொடும் தவம்பெருக முள்ளாலே மகுடத்தைத்
தலையில் வைத்து
ஞானமகன் நின்றவுடன் ஞாலமெலாம் ஓர்பொழுது
நடுங்கிற் றம்மா!

அவமானம் மிக்கவர்கள் அவர்மானம் தனைப்பறிக்க
அவரின் தோளில்
அவமானச் சின்னமதை அணைத்தேற்றி வைத்தார்கள்
ஆன போதும்
புவிமானம் காப்பதற்குச் சிலுவைதனை முத்தமிட்டுப்
புனித அண்ணல்
உவமான மாகவரும் எதிர்காலந் தனைஎண்ணி
உடன்கு மந்தார்!

எத்தனையோ பாவிகளின் பாவத்தைத் தன்தோளில்
ஏற்றுக் கொள்ள
உத்தமனார் சிலுவையினை உடல்வைத்து அதன்மீது
உள்ளம் வைத்தார்!
கத்திமுனை பின்தொடரப் புத்தியுள்ளோர் கண்கலங்கக்
கால்ந டந்து
சத்தியத்தின் திருக்குமரன் தள்ளாடும் உடலோடும்
தவழ்ந்து சென்றார்!

ஊனுடலம் தள்ளாட உதிரமெல்லாம் ஆறாக
உலக நாதன்
வானுமிழும் மழைபோலத் தேகமெலாம் வியர்வைவர
மண்ணில் வீழ்வார்!
ஆனவரை சாட்டையடி கொடுப்பார்கள் மறுபடியும்
ஐயன் நிற்பார்!

வானவரின் திருக்குமரன் முகங்காண மாந்தரெல்லாம்
வந்தார் ஆங்கே!

தலையினிலே முள்வலியும் தாளாத உள்வலியும்
தாக்கி னாலும்

நிலையினிலே குன்றாமல் நெடுஞ்சிலுவை சுமந்தபடி
தேவ நேயன்

அலைஅலையாய் வருவோர்முன் அசைந்தாடி நடக்கின்றார்
அதனைப் பார்த்து

நிலைகுலையா வஞ்சகரும் உதிரத்தால் அழுதனரே
நெஞ்சம் வேர்த்து!

வேதமகன் தாளாமல் பூமியிலே மூன்றுமுறை
வீழ்ந்து வீழ்ந்து

சோதனையைப் பொறுத்தாலும் சுமக்கும் உடல்
பொறுக்கவில்லை

சோர்ந்து சோர்ந்து

நாதனையே மனத்தெண்ணி நாட்டாரைக் காப்பாற்ற
நடந்து சென்றார்

போதனையைச் சொன்னவர்க்கு வேதனையும் சோதனையும்
பொறுமை தானே!

- கவிஞர். கண்ணதாசன் -

பயிற்சி வினாக்கள்

பாரச்சிலுவை

1. சிலுவை பற்றி யாது கூறப்பட்டுள்ளது?
2. பாம்புகளும் புலிகளும் பெருங்கண்ணீர் கொட்டிடக் காரணம் யாது?
3. ஞாலமெல்லாம் எப்பொழுது நடுங்கியது?
4. யேசுபிரான் பாரச்சிலுவைதனை ஏன் சுமந்தார்?
5. சிலுவையைச் சுமந்த யேசுபிரான் அடைந்தநிலைமையினை விளக்குக.
6. யேசுபிரான் சிலுவைதனைச் சுமக்கும் காட்சியினைக் கண்ட மக்கள் அடைந்த துயரத்தினைக் கூறுக.

உரைநடைப் பகுதி

உலகம் உண்டு

- மு. வரதராசன்

உலகம் பொல்லாதது, உலகம் பொல்லாதது என்று எல்லோரும் முறையிடுகின்றார்கள் ஏன் பொல்லாததாயிற்று என்று எண்ணுவார் ஒருவருமில்லை. உண்மைக்குக் காலம் இல்லை, நியாயத்திற்குக் காலம் இல்லை, நன்மைக்குக் காலம் இல்லை என்று எல்லோரும் குறை சொல்கிறார்கள். காலம் ஏன் எப்படிக் கெட்டுவிட்டது என்று ஆராய்கிறவர் ஒருவரும் இல்லை.

உலகம் என்பது ஒன்று தனியாக எங்கோ இல்லை. காலம் என்பதும் ஒன்று தனியாக இல்லை. மக்கள் வாழும் வாழ்க்கையைப் பொறுத்தே உலகத்தின் நிலைமையும் காலத்தின் நிலைமையும் மாறி மாறி அமைகின்றன. அதனால், உலகம் பொல்லாதது என்று உலகத்தைப் பழிப்பதைவிட்டு, வாழ்க்கையை நடத்தும் மக்களைப் பழிக்கவேண்டும். காலம் கெட்டுவிட்டது என்று காலத்தைப் பழிக்காமல், மக்களின் வாழ்க்கையைப் பழிக்கவேண்டும். புகழும்போதும் இப்படித் தான் செய்யவேண்டும்.

ஒளவையார் என்னும் பெரும்புலவர் இதுபோன்ற கருத்தை வலியுறுத்தியிருக்கிறார். நாடு அல்லது காடு, மேடு அல்லது பள்ளம் என்னும் இந்த வெளித்தோற்றத்தைக் கண்டு யாராவது நல்ல நிலம், கெட்ட நிலம் என்று பிரிக்கிறார்களா?

அவ்வாறு பிரிப்பதுதான் பொருத்தம் ஆகுமா? மக்கள் எந்தப் பகுதியில் நல்லவர்களாக விளங்கிச் சிறந்த வாழ்வு வாழ்வு வாழ்கின்றார்களோ, அந்த நிலப்பகுதியை நல்லநிலம் என்று கூறவேண்டும். எங்கே நல்ல மக்கள் இல்லையோ, அந்த நிலப்பகுதியை நல்ல நிலம் என்று கூறமுடியாது - இதுதான் அந்தப் புலவர் வற்புறுத்தியுள்ள கருத்து.

நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
 அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
 எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
 அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே.

(புறநானூறு - 187)

இப்படிப்பட்ட ஆராய்ச்சியை இன்றும் செய்ய வேண்டும். செய்த பிறகுதான் உலகத்தையும் காலத்தையும் பழிக்கலாம். கண்முடி வாய்பாடுகளால் பழித்துப் பேசுவதால் பயன் விளையாது.

உலகம் நல்ல உலகமாக விளங்கவேண்டும் என்று அரசியல் சட்டங்கள் ஏற்பட்டன. நாடுதோறும் அப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் ஏற்படுத்தித்தான் ஆட்சி நடந்து வருகிறது. அமைதியும், ஒழுங்கும் எங்கும் வாழவேண்டும் என்றே சட்டங்கள் அமைந்தன. ஆனால், சட்டங்கள் அழியாமல் இருக்கின்றன; அமைதி, ஒழுங்கு முதலியவை அழிந்து வருகின்றன. அதன் காரணம் என்ன? சட்டங்கள் சிலரிடம் செல்கின்றன; சிலரிடம் செல்வதில்லை. ஏழைகளை மட்டும் சட்டங்கள் அடக்கி நசுக்குகின்றன; செல்வர்களைக் கண்டதும் அந்தச் சட்டங்களே அடங்கி நசுங்குகின்றன. ஏழைகள் சட்டங்களுக்கு அஞ்சுகிறார்கள்; செல்வர்கள் சட்டங்களை விலை கொடுத்து வாங்குகிறார்கள். ஏழை மக்கள் கொண்டால் திருடு என்று பெயர்; செல்வர்கள்

செய்தால் வியாபாரமுறை என்று பெயர். ஏழைகள் ஒழுக்கம் கெட்டால் விபசாரம் என்று பெயர். செல்வர்கள் ஒழுக்கம் கெட்டால் நாகரிகப் புதுமை என்று பெயர். ஏழைகள் புளுகினால் பொய் என்று பெயர். செல்வர்கள் புளுகினால் தந்திரம் என்று பெயர். இவ்வாறு சட்டங்கள் ஏழைகளுக்கு ஒரு வடிவிலும், செல்வர்களுக்கு மற்றொரு வடிவிலும் பயன்படுகின்றன. இவற்றை விளக்குவதற்காக அறிஞர் பெர்னார்ட்ஷா சிறைச்சாலைகளைச் சுட்டிக்காட்டி, அங்கெல்லாம் ஏழைமக்கள் நெடுங்காலம் இருப்பதையும், செல்வர்கள் மட்டும் நுழைந்தவுடனே விடுதலை பெற்று வெளியேறுவதையும் விளக்குகிறார். ஆகையால், பணம் இருக்கும் பக்கமாகச் சட்டங்கள் திரும்புகின்றன. இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் எப்படி அமைதியையும் ஒழுங்கையும் நிலைநிறுத்தி உலகத்தைத் திருத்தமுடியும்?

இந்தச் சட்டங்களைச் செய்கிறவர்கள் யார்? முன்னெல்லாம் அரசர்களும் அமைச்சர்களும் சட்டங்களைச் செய்து வந்தார்கள். சில வேளைகளில், அறிஞர்கள் வழிகாட்டி வந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோருமே பொதுமக்கள் என்ன எண்ணுவார்கள் என்று ஆராய்ந்து பார்த்தே அந்தச் சட்டங்களை இயற்றினார்கள். சுருங்கக் கூறினால், முற்காலத்தில் சட்டங்களுக்கும் பொதுமக்களின் எண்ணங்களுக்கும் உறவு இருந்து வந்தது; அது மறைமுகமான உறவு.

இப்போது சட்டங்களுக்கும், பொதுமக்களுக்கும் உள்ள உறவு நேர்முகமான உறவு. இதுதான் குடியரசால் விளைந்த பயன். இப்போது சட்டங்கள் இயற்றுகிறவர்கள் அரசர்களும் அல்ல; அமைச்சர்களும் அல்ல; பொதுமக்களே. அந்தப் பொதுமக்கள் சிலரைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்புகிறார்கள். அவர்கள் ஒரு சபையாகக் கூடிச் சட்டங்களைச் செய்கிறார்கள். அதனால்தான் அந்தச் சபைக்குச் சட்டசபை என்று பெயர்.

அப்படியானால், நல்ல சட்டங்களை இயற்றி உலகத்தைத் திருத்தலாமே. அந்தப் பொறுப்புப் பொதுமக்கள் கையில்தானே இருக்கிறது என்று கேட்கலாம். அங்கும் ஓர் உண்மை விளங்குகிறது. பொதுமக்கள் நல்லவர்களாகவும், வல்லவர்களாகவும் இல்லை. அதனால்தான் ஊழல் இருந்து வருகிறது. பொதுமக்கள் இன்னும் தாங்களாக எண்ணிப் பார்க்கும் திறமை பெறவில்லை. நாளைக்கு என்ன நடக்கும் என்று அப்பால் எட்டிப்பார்க்கும் பார்வையும் பொது மக்களுக்கு இன்னும் வரவில்லை. வருமானால், உலகம் உடனே திருந்தி விடும். வரும் வரையில் அல்லல் இருந்தே தீரும்.

இதற்கு உதாரணமாக ஒன்று பார்ப்போம்; ஏழை மக்கள் பலருக்குப் பல தீமை செய்கிறான் ஒருவன். ஆனால், அவனே நிறையச் செல்வம் சேர்த்துப் பணக்காரன் என்று புகழும் பெற்று ஒரு பொதுநிலையக் கட்டடம் கட்டி விடுவானானால், பொதுமக்கள் எல்லாரும் அவனைப் புகழ்கிறார்கள். இதனால் பொதுமக்களின் மனம் இன்னும் ஆற்றல் பெறவில்லை என்பது தெரியவில்லையா?

உடம்பைக் கொண்டோ, மூளையைக் கொண்டோ ஒரு நாளும் ஒருவகை உழைப்பும் செய்யாத ஒருவனை எடுத்துக்கொள்வாம். அவன் மற்றவர்களின் உழைப்பை எல்லாம் காசாக மாற்றிப் பெட்டியில் சேர்த்து வைக்கிறான். பல லட்ச ரூபாய் சேர்ந்த பிறகு, சில ஆயிரம் செலவு செய்து ஒரு கோவில் கட்டுகிறான். அல்லது ஒரு திருவிழாச் செய்கிறான். உடனே, பொதுமக்கள் அவனைப் புகழ்ந்து பாராட்டுகிறார்கள். யருடைய உழைப்பு, யாருடைய வியர்வை, யாருடைய முயற்சி என்று எண்ணிப் பார்க்கும் மனம் இன்னும் பொதுமக்களுக்கு வரவில்லை.

திருக்குறளில் அறத்துப்பாலில் சொன்ன விதிகள் எல்லாவற்றையும் மீறி நடந்து ஒருவன் வாழ்க்கை

நடத்துகிறான். அவன் ஏழையாக இருக்கும் வரையில் அவனை எல்லோரும் பாவி என்று பழிக்கிறார்கள். கொலையாளி, திருடன், குடிகாரன், காமுகன், பொய்யன், அறமில்லாதவன் என்று அவனை எல்லோரும் கடிகிறார்கள். அவனே எப்படியோ செல்வம் சேர்த்து முன்னுக்கு வருகிறான். ஆனால் பழைய கெட்ட வாழ்க்கை மாறாமல் அப்படியே வாழ்ந்து வருகிறான். அப்போது, அவனைக் கொலையாளி, திருடன், பொய்யன் என்று ஒருவரும் பழிப்பதில்லை. அதற்கு மாறாக அவனைப் புகழ்ந்து பணிகிறார்கள். அவன் இட்ட வேலைகளையும் செய்யக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அறநூல்களைப் பாராட்டும் திருவிழாக்கள், அறநிலையத் திறப்பு விழாக்கள், அறவோர் நினைவு நாட்கள் முதலியவற்றிற்கு அவனையே தலைவனாக்கி, அவன் திருவடியின்கீழ்க் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்படியெல்லாம் அறம், அமைதி, ஒழுங்கு எல்லாம் கெடுவதற்குத் தாங்களே காரணமாக இருந்துவிட்டு, உலகம் பொல்லாதது என்றும், காலம் கெட்டுவிட்டது என்றும் பொருள் தெரியாமல் பழிக்கிறார்கள்.

சட்டங்களும் வலிமை இழந்த நிலையில், பொது மக்களும் ஆற்றல் பெறாத நிலையில், உலகம் திருந்த வழி இல்லை என்று சோர்வடையக்கூடாது. முற்காலத்திலும் அறிஞர்கள் உலகத்தைக் காப்பாற்றினார்கள். இக்காலத்திலும் அறிஞர்களவ்வாறு காப்பாற்ற முயல்கிறார்கள். அதன் பயன் தான் அங்கங்கே நடக்கும் இயக்கங்களும் கிளர்ச்சிகளும்.

முற்காலத்தில் அறிஞர்களின் கடமை எளியது. அப்போது, சிலர் அமைச்சர்களாக அமைந்து விட்டால் போதும். சட்டங்களையும் ஏற்படுத்தி, அந்தச் சட்டங்கள் நேர்மையாக ஆளும்படியாகவும் செய்ய அவர்களால்

அப்போது முடிந்தது. இப்போது, அவர்கள் பொதுமக்களைத் தட்டி எழுப்பி, தூண்டிவிட்டு, இயக்கம் அமைத்து, கிளர்ச்சி விளைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்றால், முற்காலத்தில் ஆள்வோர் சிலர்; ஆளப்படுவோர் பலர். இக்காலத்தில் எல்லோரும் ஆள்வோர், எல்லோரும் ஆளப்படுவோர். எல்லோரும் குடிமக்கள்; எல்லோரும் முடிமன்னர். இதுதான் குடியரசின் இயல்பு. இதனால்தான் இயக்கங்களும் கிளர்ச்சிகளும் வேண்டியிருக்கின்றன.

அறிஞர்கள் அந்தக் காலம் முதல் இந்தக் காலம் வரையில் ஒரே நெறியில் வாழ்க்கையைக் கோலி வருகின்றார்கள். அன்று வற்புறுத்திய உண்மைகளை இன்றும் வற்புறுத்தி வருகிறார்கள். ஆனால், அன்று சிலர் மட்டும் திருந்தி, நல்லவர்களாகவும் வல்லவர்களாகவும் இருந்தால் போதும்; மற்றவர்கள் அவர்களைப் பார்த்துக் கண்மூடி நடந்தால் போதும் என்று நம்பினார்கள். அந்த நம்பிக்கை தோற்று விட்டது. பல தேர்வுகளில் அது தவறிவிட்டது; பல முறையும் தோற்று விட்டது. அதனால்தான் இப்போது அறிஞர்கள் குடியரசு முறையை வற்புறுத்துகிறார்கள். எல்லோரும் உரிமை பெற்றால் தான் எவரும் ஏமாறாமல் வாழ வழி உண்டு என்று எடுத்துரைக்கிறார்கள். எல்லோரும் வல்லவர்களாக ஆனால்தான், எவரும் ஏங்காமல் வாழமுடியுமென்று விளக்குகிறார்கள். எல்லோரும் வல்லமை பெற்றால்தான் எல்லோரும் நல்லவர்களாக வாழக்கூடும் என்று தெளிவாகச் சொல்கிறார்கள். அப்போதுதான் உலகம் நல்லது, காலமும் நல்லது என்று காணமுடியும் என்பது, அவர்கள் பெற்றுள்ள புதியநம்பிக்கை.

இந்த முயற்சியில் சட்டங்கள் தோற்ற பிறகும், பொதுமக்கள் சோர்ந்த பிறகும், அறிஞர்கள் சிலர் பின்வாங்கவில்லை; அவர்களிடம் தளராத உறுதி இருந்து வருகின்றது. அதுதான் அவர்களுடைய மனச்சான்றின் உறுதி.

சட்டங்கள் பணத்துக்குப் பணிந்து விட்டன; பொதுமக்கள் பணத்துக்குப் பணிந்து விட்டார்கள்: ஆனால், இந்த அறிஞர் பணியவில்லை. பணம் பெரியது அல்ல; குணமே பெரியது என்று தொன்று தொட்டுச் சொல்லிவருகிறார்கள். அறத்தை வணங்கு, அதிகாரத்தை வணங்காதே என்று அன்று முதல் வலியுறுத்தி வருகிறார்கள் சட்டங்கள் குணத்தைவிட்டுப் பணத்தின் பின்னே சென்றன. பொதுமக்கள் அறத்தை வணங்காமல், அதிகாரத்தை வணங்கினார்கள். இந்த அறிஞர்கள் மட்டும், மனச்சான்றின் வழியில் உறுதியோடு நின்றார்கள். இந்தச் சான்றோர்களால்தான் உலகம் திருந்தப் போகிறது.

உலகவாழ்க்கையைக் கெடுக்கவும் எடுக்கவும் ஆற்றல் பெற்றுள்ளவை மூன்று; சட்டம், பொதுமக்களின் போக்கு, சான்றோரின் மனச்சான்று. இம் மூன்றும் மூன்று வகை வேலிகள், சட்டம் உளுத்தால் பொதுமக்கள் தாங்கலாம்: பொதுமக்கள் ஏமாந்து கலங்கினால் சான்றோர் தாங்குவது திண்ணம். சான்றோரின் மனச்சான்றே உண்மையான வேலி. இதனால்தான் திருவள்ளுவர் அவர்களைப் போற்றும்போது, 'பண்புடையவர்கள் இல்லையானால், உலகம் எப்போதோ மண்ணாய் மறைந்து அழிந்து போயிருக்கும்' என்றார்.

**பண்புடையார்ப் பட்டுஉண்டு உலகம் அதுஇன்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்.**

(திருக்குறள்)

பயிற்சி வினாக்கள்

உலகம் உண்டு

1. இக்கட்டுரை மூலம் ஆசிரியர் கூறுவது யாது?
2. உலகம் பொல்லாதது என்பதற்கு ஆசிரியர் கூறும் விளக்கம் யாது?
3. ஓளவையார் 'நல்ல நிலம்' என்பதற்குக் கூறும் விளக்கம் யாது?
4. உண்மைக்குக் காலமில்லை என்பதற்கு ஆசிரியர் கூறும் விளக்கம் யாது?
5. அமைதியும், ஒழுங்கும் சிதைந்து அழிவதற்கான காரணம் என்ன?
6. முன்னைய காலங்களிலும் இக்காலங்களிலும் சட்ட ஆக்கங்களை ஆசிரியர் எவ்வாறு ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்?
7. ஊழல் இன்று சமுதாயத்தில் அதிகரித்ததற்குக் கட்டுரை ஆசிரியர் கூறும் காரணங்கள் எவை?
8. இழிவான நிலையில் இருப்பவனும் சில சமயங்களில் மனிதர்களால் உயர்வான நிலையில் வைத்துப் போற்றப்படுகின்றான். ஆசிரியர் இதனை எவ்வாறு விளக்குகின்றார்?
9. குடியரசின் இயல்பு பற்றி ஆசிரியர் யாது கூறுகின்றார்?
10. ஆசிரியர் சான்றோரென்று யாரைக் குறிப்பிடுகின்றார்? ஏன் குறிப்பிடுகின்றார்?

மான வீரன்

- ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை

இலங்கை வேந்தனின் தம்பியாய்த் திகழ்ந்த
கும்பகர்ணன் வலிமை சான்ற பெருவீரனாக விளங்கினான்.
குரைகழல் அணிந்த கும்பகர்ணனைக் கண்டு கூற்றுவனும்
குலைந்து நடுங்கினான்; அமரர் அஞ்சி அயர்ந்தார்கள். கடுங்
காற்றையும் கொடுங்கனலையும் பிழிந்து சாறு கொள்ளும்
பெற்றி வாய்ந்த கும்பகர்ணன் பெருமையை,

“ஊனுயர்ந்த உரத்தினான்
மேனிமிர்ந்த மிடுக்கினான்
தானுயர்ந்த தவத்தினான்
வானுயர்ந்த வரத்தினான்”

என்று கம்பர் இனிதெடுத்துரைத்தார். இவ்வீரன்
நீலகண்டனருளாற் பெற்ற குலத்தின் வலியால் காலனுக்கும்
காலனாக அமைந்தான்.

இத்தகைய வீரன் தேவர் இழைத்த மாயத்தால் வாழ்
நாளை வறிதே கழிப்பானாயினான். நீரிலும் நெருப்பிலும்
நின்று நெடுந்தவஞ் செய்த கும்பகர்ணன் நிலைகண்டு நெஞ்சம்
தளர்ந்த தேவர், அயனிடம் சென்று தம் அச்சத்தை அறிவித்-
தார்கள். அமரர் அச்சந் தீர்க்கப்போந்த அயன் ஏவலால்,
கலைமகள், கும்பகர்ணன் நாவில் நின்று அவன் ஊக்கமாகக்
கேட்ட வரத்தைத் தூக்கமாக மாற்றினான். இவ்வாறு

வானோரிழைத்த வஞ்சனையால் வலிமையும் இளமையும்
வறிதாக உறங்கி வாழ்ந்த வீரனை நோக்கி,

“மறங்கிளர் உலகைவென்று
வாழ்ந்திலை மண்ணின்மேலா
இறங்கிலை இன்றுகாரும்
இளமையும் வறிதேபோக
உறங்கினை என்பதல்லால்
உற்றதொன் றுளதோ”

என்று வீடணன் இரங்கிக் கூறும் மொழிகள்
சோகம் வாய்ந்தனவாம். உலகெலாம் கலக்கி வெல்லுதற்குரிய
உயரிய வீரன் ஒருவன் உறக்கத்தில் அயர்ந்து கிடக்கும் நிலை
இரக்கத்திற்குரியதன்றோ?

கும்பகர்ணன் அறத்தாறுணர்ந்த அறிஞனாகவும்
அமைந்தான். அயோத்தி மன்னன் மனைவியைக் கவர்ந்து
சிறை வைத்த அரசன் செயல் அடாதென்று அவன்
அறிவுறுத்தும் திறம் அழகு வாய்ந்ததாகும். இலங்கைமா
நகரம் எரியினுக்கு இரையாயிற்றென்று ஏங்கி வருந்திய
இராவணனை நோக்கி, “ஐயனே, அரசியல் சிதைந்ததென்று
அலமருகின்றாய்? அழகிய நகரம் அழிந்ததென்று வருந்துகின்றாய்.
அயோத்தி மன்னன் மனைவியை நயந்து அம்மங்கையை அசோக
வனத்தில் நீ சிறை வைத்த செயல் நீதியோ, முறையோ? இதனினும்
பெரும்பழி இவ்வுலகில் உண்டோ!” என்று கும்பகர்ணன் கூறும்
நீதியுரை சால இனியதாகும். அறமே உலகில் வெல்லும்
என்றும், மறம் எஞ்ஞான்றும் மாண்டு ஒழியுமென்றும்
அவ்வீரன் உறுதியாகக் கருதினான். கற்புடைய மங்கையின்
கண்ணீரே இலங்கைக் காவலன் ஆக்கத்தை அறுக்கும் படை
என்றறிந்த அவ் வீரன், நெடுந்தூயில் நீத்து எழுந்தபோது,

“ஆனதோ வெஞ்சமம் அலகில் கற்புடைச்
சானகி துயரினம் தவிர்ந்த தில்லையோ

**வாணமும் வையமும் வளர்ந்த வான்புகழ்
போனதோ புகுந்ததோ பொன்றுங் காலமே”**

என்று பேசிய மொழிகளில், அறநெறி பிழைத்தவர் அழிவர் என்னும் கருத்து அழகுற இலங்குகின்றது. மாசற்ற கற்பு வாய்ந்த மங்கையின் துயரால் அரக்கர் கோன் அரும் புகழ் அழியுமென்றும், அவன் ஆவி பிரியுமென்றும் கும்பகர்ணன் அறிவிலே தோன்றின. மாற்றரசன் தேவியை விடுத்து ஆவியைக் காக்குமாறு தமையனை அவன் வேண்டினான். இலங்கைவேந்தன் அவ்வுரையைக் கொள்ளாது தள்ளியபோது தன்னை ஆதரித்து வளர்த்த தமையனுக்காக அமர் புரிந்து ஆவி துறக்கத் துணிந்தான். தீநெறியில் தலைப்பட்ட தலைவனைத் தடுத்துத் திருத்த முயல்வது அவனைச் சார்ந்த அன்பர் கடனென்றும், அவ்வாறு திருத்த இயலாதாயின் அவன்பொருட்டு அமர் புரிந்து ஆவி துறத்தலே அறநெறியென்றும் அவ்வீரன் கருதினான்.

செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிக்குமாறு அமர்க்களம் போந்த வீரக் கும்பகர்ணனது மனப்பான்மையை வியந்து, இராமன், அவ் வீரனைத் தன்னோடு சேர்த்துக்கொள்ள விரும்பினான். ஆயினும், நன்றி மறவாத வீரன், தமையனைத் துறந்து பகைவரைச் சேர்ந்து வாழ இயலாது இசைந்தான் அல்லன். அஞ்சா நெஞ்சு படைத்த கும்பகர்ணன், பிறர் செய்த நன்றியைப் பொன்போற் போற்றும் பெற்றி வாய்ந்தவன்; தினைத்துணை நன்றியையும் பனைத் துணையாகக் கொள்ளும் பண்புடையவன்; காலத்திற் செய்த நன்றியை ஞாலத்தினும் பெரிதாகக் கருதும் நல்லறிஞன்;

**“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”**

என்று நாயனார் அருளிய உண்மைக்கு நல்லதோர்

சான்றாயமைந்தவன். அறநெறி துறந்த அரக்கர் கோனைக் கைவிட்டு, இருமையுந் தரும் பெருமானாகிய இராமனைச் சேர்ந்து வாழ்தலே ஏற்றதாகும் என்று எடுத்துரைத்த விபீடணனை நோக்கிக் கும்பகர்ணன் கூறும் மொழிகள் எஞ்ஞான்றும் அழியாத அழகு வாய்ந்தனவாம். தாரை தாரையாய்க் கண்ணீர் வடித்து எதிரே நின்ற தம்பியை நோக்கி, “ஐய! நிலையற்றதாய இவ்வுலக வாழ்வை விரும்பி இராவணன் செய்த பெருநன்றியை மறப்பேனோ? பன்னாள் போற்றி வளர்த்துப் போர்க்கோலம் புனைந்தனுப்பிய மன்னனைத் துறந்து மாற்றாருடன் சேர்வேனோ? மலரோன் வரத்தால் நீ மாயா வரம் பெற்றாய். உன் செயல் உனக்குத் தக்கதேயாம். புலையுறு மரணம் எய்தலே எனக்குப் புகழாகும். அரணமைந்த இலங்கையின் அளவிறந்த செல்வத்தை விரும்பி. என் தமையனைக் கொல்ல வந்த பகைவனை வாழ்த்தி அவன் அடிபணிந்து வாழ்வேனோ?”

“செம்பிட்டுச் செய்த இஞ்சித்
 திருநகர்ச் செல்வந் தேறி
 வம்பிட்ட தெரியல் எம்முன்
 உயிர்கொண்ட பகையை வாழ்த்தி
 அம்பிட்டுத் துண்ணங் கொண்ட
 புண்ணுடை நெஞ்சோடு ஐய
 கும்பிட்டு வாழ்கிலேன் யான்
 கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்”

என்று கும்பகர்ணன் கூறும் மொழிகளில் மான வீரம் மணக்கின்றது.

இத்தகைய கொற்றம் வாய்ந்த கும்பகர்ணன் தன் தமையன்பால் வைத்திருந்த தலையாய அன்பின் திறம் உள்ளத்தை உருக்குவதாகும். போர்க்கோலம் புனைந்து வெளியே புறப்பட்ட கும்பகர்ணன், இலங்கை வேந்தனது

அடிபணிந்து எழுந்து, “ஐயனே இன்று நிகழும் பெரும் போரில் யான் வென்று வருவேன் என்று தோன்றவில்லை; விதியானது பிடர்பிடித்துத் தள்ளுகின்றது. யான் இறந்த பின்னாகிலும் சீதையை விடுதல் உனக்கு நன்றாகும், கொற்றவ! இதுகாறும் நான் செய்த குற்றங்களைப் பொறுப்பாயாக. இனி நான் உன் திருமுகத்தைப் பாரேன்; போர்க்களம் செல்ல விடை பெறுகின்றேன்” என்று பணிந்து வணங்கிச் சென்றான். அரக்கர் அனைவரும் இரங்கி ஏங்கினர். குன்றினும் வலியும் புகர்ணன் போர்க்களம் குறுகினான். இவ்வாறு இலங்கை வேந்தனிடம் இறுதியாக விடைபெற்றுச் சென்ற கும்பகர்ணன் வாய்மொழியில் பாசத்தின் திறம் பண்புற இலங்குகிறது அன்றோ?

இலங்கையில் நிகழ்ந்த பெரும் போரில் அரக்கர் குலம் அனைத்தும் அடியோடு அழியுமென்று கும்பகர்ணன் ஐயமற அறிந்திருந்தான். இராமனைச் சரணடைந்த தம்பி ஒருவனே இறவாது வாழ்வானென்றும் அரக்கர் குலத்தவர்க்கு நீர்க்கடன் முடித்தற்கு அவன் ஒருவனே நிலைப்பானென்றும், அவனாலேயே புலத்தியன் மரபு மாயாப் பெருமை எய்தும் என்றும் கும்பகர்ணன் மனத்தில் தெளிவாகத் தோன்றின. ஆகவே, தன்னை ஆதரித்து வளர்த்த நமையனுக்காக ஆவி துறத்தலே கடனென்று கருதி அஞ்சாநெஞ்சோடு அவன் அமர் புரிந்தான்; அமர்க்களத்தில் அருமன் தோள்களில் ஏறிவந்த இலக்குவனைக் கண்ணுற்றான். தன் தங்கையின் மூக்கரிந்த வீரனைக் கண்டபோது அரக்கன் மனம் மானத்தாற் கொதித்தது. எதிரே நின்ற இலக்குவனை நோக்கி, “ஐய! எமது குலக்கொடி என்ன பிழை செய்தான்? குற்றமற்ற மங்கையின் நாசியைக் கொய்து அவன் கூந்தலைத் தொட்டு இழுத்த உனது கொடுங்கையை இப்பொழுதே அறுத்தெறிவேன்” என்று வீரமொழி வழங்கி அவ் வீரன்மீது அம்பு தொடுத்தான். இவ்வாறு அமர் தொடங்கிய

மானவீரன் நெடும் பொழுது கடும்போர் விளைத்து மாற்றார் படையைக் கலக்கி நிற்கையில் அவ்வீரன் மூக்கினை வானரத்தலைவனான சக்ரீவன் கடித்தெடுத்துச் சென்றான். மூக்கிழந்த முகத்தை வானோர் கண்டு நகுவரென்று கும்பகர்ணன் நினைந்து மனம் புழுங்கினான். அந்நிலையில் தன்னெதிரே வந்த இராமனை நோக்கி, “ஐயனே! உன்னிடம் யான் ஒன்று வேண்டுகின்றேன். மூக்கில்லா முகம் என்று முனிவர்களும் அமரர்களும் என்னை நோக்கி ஏளனம் செய்வர். அவ்வாறு செய்ய இடமின்றி என் கழுத்தை உன் கணையால் அரிந்து கருங்கடலுள் ஆழ்த்திவிட வேண்டும். இதுவே, உன்பால் நான் விரும்புகின்ற வரம்” என்று விநயமாக வேண்டினான். அதற்கிசைந்து இராமன் அம்பு விடுத்த பொழுது கும்பகர்ணன் அமர்க்களத்தில் ஆவி துறந்து அரும் புகழெய்தினான்.

உலக வாழ்வில் மானமே வீரர்க்கு அணியென்று கருதிய கும்பகர்ணன் மரணத்தின் பின்னும் மானங்காக்கக் கருதிய முறை மிக்க மாண்புடையதாகும். மலை போலுயர்ந்த மேனியும், காலனை வெல்லும் வீரமும் வாய்ந்து, நன்றியறிதல் என்னும் நல்லறத்தில் வழுவாது நின்று, மாற்றாரைத் தொழுது வாழ்வதின்மும் மாண்டொழிதல் நன்றென்றும் மான வாழ்க்கையின் மணிக்கொழுந்தாய் அமைந்து, ஆவி துறந்து அழியாப் புகழெய்திய கும்பகர்ணன் வீர வாழ்க்கை இவ்வுலகில் என்றும் வியந்து போற்றப்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பயிற்சி வினாக்கள்

மானவீரன்

1. ஆசிரியர் கும்பகர்ணனை எவ்வாறு சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்?
2. கும்பகர்ணனின் குணவியல்புகளை விளக்குக.
3. கும்பகர்ணனை நீதி, நேர்மை உடையவனாக ஆசிரியர் எவ்வாறு காட்டுகின்றார்?
4. கும்பகர்ணன் எவ்வாறு இருந்தான்?
5. கும்பகர்ணன் ஒரு மானவீரன் என்பது எவ்வாறு பொருத்தமானது?

வாயும் நாவும் எதற்கு?

- ஜீ. கப்பிரமணியபிள்ளை

வாய் உள்ள பிள்ளை பிழைக்கும்; வாய் நல்லதானால் ஊரும் நல்லது; யாராலே வந்தது வாயாலே வந்தது; மதுரைக்கு வழி வாயிலே - என்பது போன்று பல மூதுரைகள் உள்ளன. வாய் என்பது நாலைக் குறிக்கும். நாக்கு மிகப் பொல்லாதது. அதனால் அது கோட்டைக்குள்ளே அடைபட்டுக் சிடக்கிறது. உதடுகளாகிய திண்ணிய சுதவுகளுக்குள்ளே பூட்டப்பட்டிருக்கிறது. உள்ளே வெட்டும் எந்திரம், குத்தும் எந்திரம், அரியும் எந்திரம், அரைக்கும் எந்திரம், கடிக்கும் எந்திரம், புடைக்கும் எந்திரம், நசுக்கும் எந்திரம், நொறுக்கும் எந்திரம், ஒடிக்கும் எந்திரம், பிடிக்கும் எந்திரம் போன்ற பல பொறிகள் நிறைந்த தந்தக் கோட்டை இருக்கிறது. அதனுள்ளே நாக்கை உள்ளழுத்தி வைத்திருக்கிறான் இறைவன். மனித உடலிலுள்ள வேறு எந்த உறுப்பும் இத்துணை பத்திரப்படுத்தப் படவில்லை. இதனைப் பாதுகாக்க வேண்டியது நமது தலையாய கடமை. அதுதான் திருவள்ளுவர் “யாகாவா ராயினும் நாகாக்க” என்று நம்மை எச்சரித்துள்ளார். “உன் நாவிற்கு விலங்கிடு. இன்றேல் அஃது உனக்கு விலங்கிட்டு விடும்” என்று ஓர் இலத்தீன் பழமொழியும் உண்டு. வாய் பேசுவதை ஒருவன் நன்கு கட்டுப் படுத்தினால் அவனுக்கு வரக்கூடிய எத்தனையோ துன்பங்கள் தவிர்க்கப்பட்டுவிடும். ஒருவனுடைய அறிவும், மேன்மையும், குணமும், குலமும், சால்பும், ஒழுக்கமும் அவன் வாயைத் திறந்தவுடனே தெரிந்துவிடும். பயனில் சொல்லுதல், கடுஞ்சொற் கூறுதல்,

இன்னா கூறுதல், புறங்கூறுதல், தீமை கூறுதல், பொய், கோள், குறளை, ஏசல், எள்ளல், இகழ்தல் போன்ற பல குற்றங்கள் நாவால் நிகழக் கூடியன. மற்றும், நாவின் அறுகவை உணர்ச்சியால் மீதூண் விரும்பி, நன்மை பயவா உண்டி-களையும் பாணங்களையும் உட்கொண்டு பல்வேறு நோய்களுக்கும் துன்பங்களுக்கும் ஆளாவதும் உண்டு. இவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்கியே “நாகாக்க” என்ற குறள் ஒலி எழுந்தது. “ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு ஒல்லாவே தீய வழக்கியும் வாயாற் சொல்லல்” என்றும், “நிலத்திற் கிடந்தது கால்காட்டும், காட்டும் குலத்திற் பிறந்தார் வாய்ச்சொல்” என்றும், “பிறர் தீமை சொல்லா நலத்தது சால்பு” என்றும் எழுந்த பொன்மொழிகள் என்றும் நின்று ஒளிரும் நன்மொழிகளேயாகும். தீயினாற் சுட்புண்கூட ஆறிவிடும், நாவினாற் சுட்ட வடு ஆறவே செய்யாது; பகையை விளைவிக்கும்.

சிலர் வாயை இறைவன் கொடுத்தது வெற்றிலை பாக்குப் புகையிலை போடுவதற்குத் தான் என்று வாயைக் குதட்டிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். காலையில் எழுந்தது முதல் இரவில் படுக்கும் வரையிலும் பாக்குக் கறிப்பது பாவம். ஆடு குழை அரக்குதல் போல் வெற்றிலையை அரக்கிக் கொண்டே இருப்பார்கள். வெள்ளிக் குருத்துப் போன்று ஒளி வீசவேண்டிய பற்கள் காவி ஏறிக் கறை பட்டுக் கறுத்துப் பூச்சி பிடித்துவிடும். புகையிலையால் நாக்குத் தடித்து மதர்த்துச் சுவை கெட்டு விடும். ஏதோ ஒரு வேளை வேடிக்கையாக வெற்றிலை போடுவதில் தவறில்லை. ஓயாமல் இதே வேலையாய் இருந்தால் வாய்கொட்டு விடாதா?

“சாப்பிட்ட பின்பொரு தாம்பூலம்
சந்தோஷ வேளையில் தாம்பூலம்
ஆப்பிட்ட போதெல்லாம் ஆட்டுரல் போல் வாயை
ஆட்டிச் சுவைப்பது அழகல்லவே.”

என்று முன்னீர்ப் பள்ளப் பெரும் புலவர் சின்னூற்றிரட்டில் செப்பியுள்ளார்.

ஆகவே நாளைக் காத்தல் வேண்டும். ஒரு பேரரசன் தனது நாட்டைக் காவல் காப்பதுபோல் அப்பர் தமது நாளைக் காத்து வந்தார். அதனால் அவர் நாவரசர் ஆயினார். அவர் நுணங்கிய கேள்வியராய் இருந்ததால் வணங்கிய வாயினரும் ஆயினார். பிறரைப் பரிசுசிப்பதற்கும் மீதுண்புசிப்பதற்கும் சுவைகண்டு ருசிப்பதற்குமன்றி இறைவனைப் பூசிப்பதற்கே அவர் வாயைப் பயன்படுத்தினார். இறைவனை வாழ்த்துவதற்கே வாய்த்தது வாய் என்று வந்தித்தார். இறைவன் வாயைக் கொடுத்தது அவனை வாழ்த்துவதற்குத்தான் என்று அவர் திட்டவாட்டமாய்க் கூறுவதைப் பாருங்கள்:

“வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனைச்
சூழ்த்த மாமலர் தூவித் தூதியாதே
வீழ்த்த வாவினை யேன்நெடுங் காலமே.”

இதேபோல் மணிவாசகரும் இறைவன் தலையை வணங்குவதற்குத் தந்தான், வாயை வாழ்த்துவதற்கு வழங்கினான் என்ற கொள்கையைத் திடம்பட எடுத்துக் கூறி உள்ளார்:

“வணங்கத் தலைவைத்து வர்கழல்வாய் வாழ்த்தவைத்து
இணங்கத்தன் சீரடியார் கூட்டமும்வைத் தெம்பெருமான்
அணங்கொ டணிதில்லை அம்பலத்தே யாடுகின்ற
குணங்கூரப் பாடிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ.”

பிறரை வசை மாரி பொழிவதற்கும் வைவதற்கும் வஞ்சகமாய்ப் பேசுவதற்கும் வழங்கப்படும் வழக்குடைய வாயை நோக்கி இறைவனை வாழ்த்திக் கொண்டு இரு என்று சொன்னால், அஃது எளிதில் வழிக்கு வருமா? வராது. ஒரு முரண்டு பிடிக்கும் முரட்டுக் குழந்தையைத் தட்டிக் கொடுத்து

இங்கிதமாய்ப் பேசி இசைய வைப்பது போல் திருநாவுக் கரசரும் வாயைக் கெஞ்சிக் குறையிரந்து வேண்டுகின்றார் பாருங்கள்:

“வாயே வாழ்த்து கண்டாய் -

மதயானை யுரிபோர்த்தும்

பேய்வாழ் காட்டகத் தாடும்

பிரான் தன்னை - வாயே வாழ்த்து கண்டாய்.”

சிவன் திருவடியைத் தலையிலே சூட்டிக் கொண்ட திருநாவுக்கரசர் நற்பேறு வாய்த்தது என்று நலிவு நீங்கினார். தலையைக் கொண்டு இறைவன் திருவடியை வணங்க வைத்தார். தலை எளிதில் வணங்குமா? “கோளில் பொறியிற் குணமில்வே எண்குணத்தான் தானை வணங்காத் தலை” என்று வள்ளுவரும் வருந்தவில்லையா? “வணங்காத் தலைவந்தி தெங்கே யெனக்கிங்நன் வாய்த்ததுவே” என்று அருணகிரிநாதர் அலறவில்லையா? அதுதான் அப்பர், “தலையே நீ வணங்காய்!” என்று தாழ்மையாய் வேண்டிக் கொண்டார். தலை மட்டும் இறைவனை வணங்கினாற் போதுமா? கண்கள் சிவனைக் காண வேண்டும். செவிகள் ஈசன் திறம் கேட்க வேண்டும். மூக்கு இறைவனை முரல வேண்டும். வாய் இறைவனை வாழ்த்த வேண்டும். நெஞ்சம் இறைவனை நினைக்க வேண்டும். கைகள் கூப்பித் தொழ வேண்டும். கால்கள் சிவன் கோயிலை வலம் வரவேண்டும். இவ்வாறு ஆக்கையின் ஒவ்வொரு அங்கமும் சிவத்தொண்டு புரியாவிடில் ஆக்கையாற் பயனில்லை, இக்கருத்துக் கொண்டே அப்பர் “தலையே நீ வணங்காய்” என்ற திருவங்கமாலையைப் பாடியுள்ளார். கடவுள் வாழ்த்து 9 ஆவது குறள் உரையில் பரிமேலழகர், “காணாத கண் முதலியன போல வணங்காத தலைகள் பயனிலவெனத் தலைமேல் வைத்துக் கூறினார்; கூறினாரேனும், இனம் பற்றி வாழ்த்தாத நாக்களும் அவ்வாறே பயனில வென்ப தூஉங் கொள்க” என்றது காண்க.

பயிற்சி வினாக்கள்

வாயும் நாவும் எதற்கு

1. இப்பாடப் பகுதியில் இடம்பெறும் மூதுரைகளைக் குறிப்பிடுக.
2. நாக்குப்பற்றி ஆசிரியர் குறிப்பிடுபவை யாவை?
3. நாவினால் செய்யப்படும் குற்றங்களாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவை எவை?
4. "நாக்கு" பற்றி வள்ளுவர் கூறிய வாக்கை விளக்கிக் கூறுக.
5. முன்னீர்ப் பள்ளப் பெரும் புலவர் கூறியுள்ளது யாது?
6. நாலைக் குறித்து மாணிக்கவாசகர் கூறியுள்ளவை எவை?
7. நாலைக் குறித்து நாவுக்கரசர் கூறியுள்ளவை எவை?

மணிமேகலை காட்டும் மனித வாழ்வு பௌத்தமும் தமிழும்

- சாமி. சிதம்பரனார்

உணவளிப்போர் உயிர் காப்போர்

பசித்தோர்க்கு உணவு கொடுக்கவேண்டும் என்னும் நல்லறத்தையே பண்டை நூல்கள் எல்லாம் வலியுறுத்து கின்றன. மணிமேகலை நூல் இந்த ஒரே கொள்கையைத்தான் எல்லாவற்றிலும் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கின்றது. கதாநாயகி ஆகிய மணிமேகலை பசித்த உயிர்களுக்கெல்லாம் உணவு இட்டுக் காப்பதையே கடமையாகக் கொண்டாள். தன் ஆயுள் முழுவதும் இந்த அறத்தையே ஆற்றிவந்தாள். இது மணிமேகலை வரலாற்றின் உயிர்நாடி. இதனால், மக்களுக்கு உணவளிப்பதே சிறந்த தர்மம்; உயர்ந்த சமூக ஊழியம்; தேசத் தொண்டு; மக்கள் சமுதாயத்தை அமைதியுடன் வாழச்செய்யும் வழி என்பதை அறியலாம்.

அணுக்களின் நெருக்கத்தால் தோன்றியது இவ்வுலகம். இவ்வுலகில் வாழும் மக்கள் அனைவர்க்கும் அவர்கள் பட்டினியால் வருந்திச் சாகாமல் உணவளிக்க வேண்டும். இவ்வாறு உணவளிப்பவர்கள் தாம் மக்களுக்கு உயிர் கொடுத்துக் காப்போர் ஆவார்.

“மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே”

(சாதை 11, வரி 95-96)

என்பது மணிமேகலையின் கொள்கை.

“உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே” என்பது, புறநானூற்றின் 18-வது செய்யுளில் காணப்படும் அடி. இவ்வடியில் ‘உணவால்தான் உயிர்வாழமுடியும். உணவின்றேல் உயிர்வாழ முடியாது. உணவு கொடுப்போர்தான், உயிரைக் கொடுப்போராவார்’ என்ற கருத்தைக் காணலாம். பண்டைத் தமிழரின் இக்கொள்கையை மணிமேகலை அட்படியே பின்பற்றுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆருயிர் மருந்து

மணிமேகலை ஆசிரியர் சாத்தனார் உணவுக்கு அமைத்திருக்கும் பெயர் மிகவும் பொருத்தமானது. ஆருயிர் மருந்து என்பது அவர் உணவைக் குறிப்பிடும் பெயர். மணிமேகலையில் ஏழு இடங்களில், உணவைக் குறிப்பிடும் போது ஆருயிர் மருந்து என்னும் தொடரால் அழைக்கின்றார். மேலே காட்டிய புறநானூற்று அடியின் கருத்தைக் கொண்டு தான், சாத்தனார், இத்தகைய அருமையான பெயரை அமைத்திருக்க வேண்டும்.

உணவுக்கு ஆருயிர் மருந்து என்னும் பெயரை அமைத்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இத்தொடர், பொருள் நிறைந்தது. இதன் பொருளை எண்ண எண்ண எவர்தான் வியப்படைய மாட்டார்கள்?

“மக்கள் தேவர் என்ற இருவர்க்கும் ஏற்ற ஒரு முடிவான அறம் இன்னது என்பதைக் கூறுகின்றேன் கேள். அவ்வறம் உயிர்களின் பசிப்பிணியை நீக்குவதுதான் என்று அறவண அடிகள் கூறினார். இதுவே மிகப்பெரிய நல்ல தர்மம் என்று நவீனநார்.

மக்கள் தேவர் எனஇரு சார்க்கும்
 ஒத்த முடிவின் ஓர்அறம் உரைக்கேன்;
 'பசிப்பிணி தீர்த்தல்' என்றே அவரும்
 தவப்பெரு நல்அறம் சாற்றினர்”

(காதை 12, வரி 115-118)

இவ்வாறு அறவண அடிகள் மணிமேகலைக்குக் கூறினார்.

பசியால் வருந்தி வந்தோரின் கொடிய பசியைப் போக்கும். அவருடைய துக்கம் நிறைந்த சோர்ந்த முகத்தின் நிலையை மாற்றும். இன்புற்று மகிழும் முகத்தை எனக்குக் காட்டும். இதைக் கண்டு யானும் மகிழ்ச்சி அடைவேன். இத்தகைய சிறப்புள்ளது என் கையில் உள்ள அமுதகர்பி என்னும் தெய்வத் தன்மையுள்ள பாத்திரம்.

“வருந்தி வந்தோர் அரும்பசி களைந்து, அவர்
 திருந்துமுகம் காட்டும்என் தெய்வக் கடினூ”

(காதை 14, வரி 44-45)

இவ்வாறு ஆபுத்திரன் என்பவன், இந்திரனிடம் கூறினான்.

அறத்திலே சிறந்தது

“அறம் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது யாதென்று கேட்டால், சொல்லுகிறேன். நான் சொல்லும் இதனை மறவாமல் கேட்டு மனத்தில் வைத்துக்கொள். உலகில் உறையும் உயிர்களுக்கெல்லாம் உணவு, உடை, உறையுள் இவைகளை கொடுத்து உதவுவதுதான் சிறந்த அறம். இதைத் தவிர உயர்ந்த அறம்ஒன்று இருப்பதாக நான் அறிந்ததில்லை.”

அறம்எனப் படுவது யாதுஎனக் கேட்பின்.
மறவாது இதுகேள்: மன்உயிர்க் கெல்லாம்
உண்டியும், உடையும், உறையுளும் அல்லது
கண்டதுஇல்

(காதை 25, வரி 228-231)

இவ்வடிகள் உணவளித்தலே தலைசிறந்த தர்மம் என்று உரைத்தன. உடையற்றோர்க்கு உடை, இடம் இல்லாதவர்க்கு இடமளிப்பதும் உணவளிப்பதுடன் ஒட்டிய அறமாகும்.

வறியோர்க்கு உதவுதல்

உண்மையில் உணவில்லாமல் தவிக்கும் வறியோர்க்கே உணவளிக்க வேண்டும். வேறு வேலை செய்து பிழைக்க முடியாத நோயாளிகள், அங்கம் பழுதடைந்தோர் போன்றவர்களைக் காப்பதுதான் நல்லறம். நாம் செய்யும் உதவிக்கு, மாற்றுதவி செய்யும் ஆற்றல் படைத்தோர்க்கு உதவுவது அறமென்ற துறையில் அடங்காது. இவ்வுண்மையை மணிமேகலை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“ஆபுத்திரன் தனது பிச்சைப் பாத்திரத்தைக் கையில் ஏந்திக்கொள்ளுவான். குற்றமற்றோர் வாழும் சிறந்த வீடுகள் தோறும் சுற்றித் திரிந்து பிச்சை ஏற்பான், ‘கண் தெரியாதவர்களே! காது கேட்காதவர்களே! கால் முடம்பட்டு நீண்ட வழி நடக்க முடியாதவர்களே! ஆதரவற்ற அநாதைகளே! பிணியால் வருந்துகின்றவர்களே! அனைவரும் உணவுண்ண வாருங்கள் என்று கூவி அழைப்பான். அவனிடம் வந்து கூடுகின்றவர்களுக்கெல்லாம் அன்னம் இடுவான். மீதப்பட்ட உணவைத் தான் உண்பான். அந்தப் பிச்சைக் கலனைத் தலைக்கு அணையாக வைத்துக் கொண்டு படுத்து உறங்குவான்.”

ஐயக் கடிஞை கையில் ஏந்தி.
 மைஅறு சிறப்பின் மனைதொறும் மறுகிக்.
 'காணார். கேளார். கால்முடப் பட்டோர்.
 பேணுநர் இல்லோர். பிணிநடுக் குற்றோர்
 யாவரும் வருக' என்று இசைத்து. உடன் ஊட்டி.
 உண்டுஒழி மிச்சில்உண்டு. ஒடுதலை மடுத்துக்.
 கண்படை கொள்ளும் காவலன்.”

(காதை 13, வரி 109-115)

இவ்வடிகள் ஆபத்திரன் செயலைக் கூறின. இதனால் உதவிபெறத் தக்கவர் யார் என்பதை அறியலாம்.

“காஞ்சி நகரத்தில் பஞ்சம் குடிகொண்டது. மக்கள் பஞ்சத்தால் பட்டினிக்கு இரையானார்கள். மற்றைய உயிர்களும் மடிந்தன. இக்காலத்தில் மணிமேகலை, அந்நகரில் அவளுக்கென்றே அரசனாலமைக்கப்பட்ட ஒரு சோலையில் தங்கியிருந்தாள். தனது அமுதகரபியின் மூலம் அனைவர்க்கும் உணவளித்தாள்” இச்செய்தியை மணிமேகலை ஆசிரியர் அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

“அமுதகரபியை உள்ளங் கையிலே ஏந்தி நிற்பாள். எல்லா உயிர்களும் உணவுண்ண வருக என்று அழைப்பாள். அவ்வூரிலே பதினெட்டு மொழிகளைப் பேசும் பல நாட்டு மக்களும் இருந்தனர். அவர்களிலே கண் தெரியாதவர்கள், காது கேட்காதவர்கள், கால் நொண்டியானவர்கள், அநாதைகள், ஊமைகள், நோயாளிகள், தவக்கோலமும் விரதமும் உடையவர்கள், பசிநோயால் வருந்தியவர்கள், சோம்பலால் வறுமையுற்றவர்கள் யாவரும் வந்து கூடுவார்கள். பல நூறாயிரம் விலங்கினமும் வந்து சூழும். ஏனைய உயிர்களும் வந்து சுற்றிக்கொள்ளும். இவர்களுக்கெல்லாம் மணிமேகலை

உணவிடுவாள். அவள் அளிக்கும் உணவை அவர்கள் உண்பார்கள் அவ்வுணவு அவர்கள் உயிரைக் காக்கும் மருந்தாக இருந்தது.

பெரிய தவசிகளுக்குப் பிச்சையிட்டால் அதன் பயன் பெருகி வளரும். இதுபோலவும்,

நீர்வளம், நிலத்தின் தன்மை, விதைப்பதற்கேற்ற காலம், பயிர் செழித்து வளர்ந்து பலன் கொடுப்பதற்கான வழிகள் இவற்றை அறிந்து நிலத்திலே விதைக்க வேண்டும். இவ்வாறு சிறந்த முறையறிந்து விதைத்த விதை நன்றாக முளைத்து வளர்ந்து பெரும் பலன்தரும். இதைப்போலவும்,

நாட்டிலே சிறந்த செல்வம் கொழிக்க வேண்டுமானால் மழை பெய்யவேண்டும். மழை பெய்தால் எல்லா வளமும் பெருகும். இதைப்போலவும்,

“பசித்தோர் மேலும் மேலும் நாலா திசைகளில் இருந்தும் வந்து குவிந்து கொண்டேயிருந்தனர். மணிமேகலை அவர்கள் அனைவர்க்கும் வேண்டுமட்டும் அன்னம் இட்டுக் காத்தாள். சோறு கொடுப்பதில் அவள் சோர்வடையவே இல்லை. அவளிடம் உணவு பெற்று உண்ட அனைவரும் அவளைப் புகழ்ந்து போற்றிவிட்டுப் போனார்கள்.” இச்செய்தியைக் கூறும் அடிகள் கீழ்வருவன:

அங்கையின் ஏந்திய அமுத சுரபியை
வைத்துநின்று, 'எல்லா உயிரும் வருக' என
பைத்துஅரவு அல்குல் பாவைதன் கிளவியின்
மொய்த்தமூவ வறு பாடை மாக்களில்
காணார், கேளார், கால்முடப் பட்டோர்,
பேணா மாக்கள், பேசார், பிணித்தோர்.

படிவ நோன்பியர். பசிநோய் உற்றோர்,
 மடிநல் கூர்ந்த மாக்கள். யாவரும்;
 பல்நூறு ஆயிரம் விலங்கின் தொகுதியும்;
 மன்உயிர் அடங்கலும் வந்து. ஒருங்கு ஈண்டி.
 அருந்தியார்க் கெல்லாம் ஆர்உயிர் மருந்தாய்ப்.
 பெருந்தவர் கைப்பெய் பிச்சையின் பயனும்.
 நீரும். நிலமும். காலமும். கருவியும்
 சீர்பெற வித்திய வித்தின் விளைவும்.
 பெருகியது என்னப் பெருவளம் கரப்ப,
 வசித்தொழில் உதவி வளம்தந் ததுஎனப்.
 பசிப்பிணி தீர்த்த பாவையை ஏத்திச்
 செல்லும்.

(காதை 28, வரி 218-235)

மணிமேகலை, நாடு, மொழி வேறுபாடு இல்லாமல்
 வறியோர் அனைவர்க்கும் உணவளித்தாள். விலங்கு, பறவை
 முதலிய உயிர்களுக்கும் உணவிட்டாள். இவ்வண்மையைக்
 கண்ணாடிபோல் இவ்வடிகள் காட்டின.

“தாம் செய்த உதவிக்கு எதிர் உதவி செய்யும்
 இயல்புள்ளவர்களுக்கு உணவளிப்பது உண்மையான அறம்
 ஆகாது. அது அறம் என்னும் பெயரால் செய்யப்படும்
 வியாபாரம் ஆகும். ஏழை மக்களின் கொடிய பசியைப்
 போக்குவதே உண்மையான அறம். இத்தகைய அறத்தைச்
 செய்கின்றவர்களால்தான், உலகிலே உண்மையான ஒழுக்க
 நெறி காப்பாற்றப்படுகின்றது.

ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்;
 ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்.
 மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை.”

(காதை 11, வரி 92-94)

இவ்வடிசுள் பரம ஏழைகளுக்கு உணவளிப்பதே உண்மையான அறம் என்பதை எடுத்துக்காட்டின.

உணவளிப்பதன் பயன்

பசித்தோர்க்குச் சோறு கொடுப்பவர்களை மறு பிறப்பில் நல்லொழுக்கத்தைப் பின்பற்றுவோராகப் பிறப்பார்கள்; அவர்கள் எல்லாப் பிறவிகளிலும் நல்லறங் களையே புரிவார்கள்; இறுதியில் பிறவா நெறியை அடைவார்கள் என்று கூறுகின்றது மணிமேகலை.

சென்ற பிறப்பிலே மணிமேகலை இராகுலன் என்பவனுக்கு மனைவியாக இருந்தாள். அப்பொழுது அவள் சாதுசக்கரன் என்னும் முனிவனை உபசரித்து உணவளித்தாள். அப்புண்ணியம் அவளைத் தொடர்ந்து நின்று, இறுதியில் அவள் பிறப்பின்றி முத்தி பெறுவதற்கு மூலமாயிற்று. இச்செய்தியை, மணிபல்லவத் தீவிலே, மணிமேகலையின் முன் தோன்றிய மணிமேகலா தெய்வம் உரைத்தது.

“அறத்திற்கு எதிரானவைகளை எல்லாம் அறுத்தவன். புத்தனுடைய பாதங்களை மறவாத அன்பன். அந்தச் சாதுசக்கர முனிவனை, நீயும் இராகுலனும் பணிந்தீர்கள். ‘தேவனே, எம் வேண்டுகோளுக்குச் செவிசாய்த்தருளுக. நாங்கள் உமக்குச் சிறந்த அன்பர்கள் அல்லர். ஆயினும், இனிய நீரும், உணவும் கொண்டு வருகின்றோம். அவற்றை உண்டருள வேண்டும். யாம் உம் கருத்தின்படியே நடக்கின்றோம். உமது உத்தரவு யாது?’ என்று கேட்டனை. அம் முனிவன், ‘எம் அன்னையே, அவ்வுணவை இங்கே கொண்டு வருக, என்றான். நீ அவ்வாறே உணவு கொண்டு போய்க் கொடுத்தாய், அவன் அதை உண்டருளினான். அந்த அறமே உன்னைவிட்டு நீங்காமல் உன்னுடன் தொடர்ந்து உன் பிறப்பை ஒழிப்பதற்கு மூலமாக நின்றது” என்பது மணிமேகலா தெய்வத்தின் பேச்சு. இதனை,

பகைஅறு பாத்தியன் பாதம் பணிந்து. ஆங்கு
 அமரகேள் நின் தமர்அலம் ஆயினும்.
 அம்தீம் தண்ணீர் அமுதொடு கொணர்மேகம்
 உண்டி! யாம்உன் குறிப்பினம்; என்றலும்.
 எம்அனை! உண்கேம்! ஈங்குக் கொணர்க. என
 அந்நாள் அவன்உண்டு அருளிய அவ்வறம்
 நின்ஆங்கு ஒழியாது. நின்றிறப்பு அறுத்திடும்”

(காதை 10, வரி 33-41)

என்ற அடிகளால் அறியலாம். இது அன்னதானத்தால் அடையும் பயனைக் குறிக்கும் கதை.

இச்செய்தியை மணிமேகலை, தானே கூறுவதாக மற்றோர் இடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. மணிமேகலை, மணிபல்லவத் தீவிலே, தீவதிலகை என்னும் தெய்வத்தைச் சந்தித்தாள். அவள் தனக்கு அமுதசுரபி என்னும் பிச்சைப் பாத்திரம் கிடைத்ததற்குக் காரணம் முன்பிறப்பிலே செய்த அன்னதானந்தான் என்று அறிவித்தாள்.

“சென்ற பிறப்பிலே நான் விரும்பிய காதலன், திட்டிவிடத்தால் உயிர் உண்ணப்பட்டான். நானும் அவனுடன் தீப்பாய்ந்து வெந்தேன். என் உணர்வு மறையும் போது, உச்சிப்போதிலே என்முன் தோன்றிய சாதுசக்கர முனிவனுக்கு உணவளித்த காலத்தைப் போல ஒரு கனவால் மயங்கினேன். அதன் பயனால்தான். அரிய உயிர்களைக் காக்கும் மருந்தாக இருந்த அமுதசுரபி என் கையில் புகுந்தது.

விட்ட பிறப்பில் யான் விரும்பிய காதலன்
 திட்டி விடம்உணச் செல்உயிர் போஉழி
 உயிரொடு வேவேன். உணர்வுஒழி காலத்து
 வெயில் விளங்கு அமயத்து விளங்கித் தோன்றிய

சாது சக்கரன் தனையான் ஊட்டிய
காலம் போல்வதுஓர் கனாமயக்கு உற்றேன்;
அங்கதன் பயனே ஆர்உயிர் மருந்தாய்
ஈங்குஇப் பாத்திரம் என்கைப் புகுந்தது.”

(காதை 11, வரி 99-106)

இவ்வடிகள் மணிமேகலையே கூறியதாக அமைந்தவை. இவ்வடிகளும் அன்னதானத்தின் பயனை அறிவித்தன.

பசியால் வருந்துவோருக்கு உணவிடுவதே உயர்ந்த தர்மம். உணவு பெறத் தகுதியுள்ளவர்கள் இன்னார்; உணவிடும் அறத்தால் அடையும் பயன் இது என்பவற்றை மணிமேகலை விளக்கமாகக் கூறுகின்றது. மேலே காட்டியவைகளைக் கொண்டு இவற்றை அறியலாம்.

பயிற்சி வினாக்கள்

மணிமேகலை காட்டும் மனிதவாழ்வு

1. பண்டைய நூல்கள் எதனை வலியுறுத்துகின்றன?
2. மணிமேகலை எதனைக் கடமையாகக் கொண்டாள்?
3. ஆபுத்திரன் ஏழைகளுக்கு எவ்வாறு உணவளித்தான்?
4. உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர் - என்பதனை இப்பாடப் பகுதியினூடாக விளக்குக.
5. மணிமேகலை அமுதசுரபி மூலம் எவ்வாறு உணவளித்தாள்?
6. சிறந்த அறமாகக் கூறப்படுவது எது?
7. மணிமேகலா தெய்வம் மணிமேகலையின் முற்பிறப்புப் பற்றி அவளுக்கு யாது கூறியது?

விபுலானந்த அடிகளின் தமிழ் உரைநடை

- த. கனகரத்தினம்

சுவாமி விபுலானந்தர் 1892ஆம் ஆண்டிலே பிறந்தார். தமது 55 வது வயதிலே 1947ஆம் ஆண்டில் இறைவனடி சேர்ந்தார். 25 - 30 வயது இளைஞராக இருந்த காலத்திலேயே அறிஞருலகம் மதிக்கத்தக்க ஒரு கல்விமானாக தன்னை ஆக்கிக் கொண்டு விட்டார். 1922 முதல் 1947 வரையான 25 ஆண்டுகளும் அவரது எழுத்தாற்றல் பொங்கிப் பிரவகித்த காலமாகும். அடிகளார் தமிழிற்கு ஆற்றிய தொண்டுகள் பல. அவற்றுள் தமிழ் உரைநடைக்கு அவர் ஆற்றிய பணியும் மகத்தானதொன்றாகும். அடிகளார் விஞ்ஞான டிப்ளோமா பெற்றவர். அதன் பின்னர் பி.எஸ்சி (லண்டன்) பட்டம் பெற்றவர். ஆசிரியர் பயிற்சியோடு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர் பட்டமும் பெற்றவர். பஸ்துறை அறிஞர். அவர் சித்தாந்த நூல்களுடன் காவியங்களையும் படித்தார். ஆங்கிலக் கவிதைகளையும் படித்துச் சுவைத்தார். தாம் சுவைத்தவற்றைத் தமிழறிந்தவர்களும் சுவைத்து இன்புறும் பொருட்டு வழங்கினார். அதன் பயனாகவே 'ஆங்கிலவாணி, 'பூஞ்சோலைக்காவலன்' என்னும் இலக்கிய இன்ப ஓவியங்கள் வெளிவந்தன. பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும் அடிகளாரின் உரைநடை ஓவியங்கள் ஒளிதந்தன. 'ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம்' என்ற தமிழ்த்திங்கள் வெளியீட்டின் ஆசிரியராக விளங்கிப் பல கட்டுரைகள் தீட்டியுள்ளார். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துத்

திங்கள் இதழான 'செந்தமிழ்' ஏட்டிலும் அடிகளார் பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். தமிழரின் பழம் பெருமைகளையும் தமது கட்டுரைகள் வாயிலாக உலகறியச் செய்தார்; பிறநாட்டு மாந்தரின் நாகரித்தினை ஆராய்ந்து தமிழர் நாகரித்துடன் ஒப்பு நோக்கினார். அவ்வாறு ஒப்பு நோக்கியதோடு தமிழரின் தலையாய தனிப்பெருமைகளையும் பண்புகளையும் நிலைநாட்டினார். இவை பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளை பல்வேறு இதழ்களில் அவ்வப்போது எழுதி வந்தார். இவ் ஆய்வுக்கட்டுரைகளிலெல்லாம் அடிகளார் கையாண்ட உரைநடை, அவர் கால உரைநடை வளர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுகின்றது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அடிகளாரின் உரைநடைப்பணியை விஞ்ஞானத் துறை, ஆங்கில இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பு, நாடகம், இசை, பத்திரிகைத்துறை என்ற தலைப்புகளில் நோக்கின், அப்பணியாவருக்கும் தெள்ளிதிற் புலனாகும்.

விஞ்ஞானத் தமிழ்

அடிகளார் விஞ்ஞானப் பொருள்கள் பற்றிய இனிய கட்டுரைகளை வரைந்துள்ளார். அக்காலத்தில் வெளிவந்த திங்கள் இதழ்கள் அவற்றை வெளியிட்டு வந்தன. மக்கள் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளுமாறு எளிய தமிழ் நடையில் விஞ்ஞானக் கட்டுரைகளை எழுதினார். ஆங்கிலத்திலிருந்த விஞ்ஞானச் சொற்களுக்கேற்ற தமிழ்ச் சொற்களையும் ஆக்கினார். அவற்றையும் கலைச்சொற்கள் என்ற தலைப்பிலே அவ்விதழ்களிலே வெளியிட்டார். இவர் காலத்தில் சென்னையில் தமிழர் கல்விச்சங்கமும் விஞ்ஞானம் படியாத மக்களுக்கு விஞ்ஞானப் புதுமைகளை இலகுவாகச் சொல்லுதலை நோக்கமாகக் கொண்டு இயங்கி வந்தது. விஞ்ஞானதீபத்தை எழுதிய அடிகளார் தாம் கையாளும்

உரைநடைபற்றி எவ்வாறு கருத்துக் கொண்டிருந்தார் என்பதைப் பின்வரும் 'பந்தி' எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

“தழுவுவன தழுவி எழுதினேன். நூலின் உள்ளும் தமிழ் நூல், வடநூல் முடிவுகள் பலவற்றை ஆராய்ந்து கொண்டு போவேனாதலால் இந்நூலின் முதற்பிரிவாகிய உற்பத்தி விளக்கம் உயர் நடையினதாகிப் பள்ளிக்கூடச் சிறுவர்களுக்குப் பயன்படாததாகும். தத்துவ விளக்கமும் (Physics) பதார்த்த விளக்கமும் (Chemistry) எளிய நடையினவாய்க் கல்லூரிப் பிரவேசப் பரீட்சை (மெற்றிக் குலேஷன்)க்கு வாசிக்கும் ஆறாவது வகுப்பு மாணவர்க்கு உபயோகமாவனவாம். பதார்த்த விளக்கம், சிலைப்பொருள் (Inorganic) தசைப் பொருள் (Organic) இவை இரண்டு அதிகாரங்களாக ஆராய்ந்து வகுக்கப்படுவனவெனினும் பல உட்பிரிவுகளுடையனவாய் விளங்கும். கல்லூரிச் சட்டத்திற்கிசைய அடக்கவேண்டிய பொருள் அனைத்தையும் அடக்கி நிற்கும். 'ஸயன்ஸ்' இல்லாததுதமிழ்மாதாக்கு ஒரு குறையென்று பலகாற் சொல்லிக் கொள்ளுகிற ஆங்கில விற்பன்னரது பழிமொழி இதனோடு தீர்ந்துவிடக் கருணைசெய்யுமாறு சங்கப்புலவர் நாவினின்ற நம்புரியுந் தண்டமிழ்த்தாயை - இளமை வனப்பென்றுமகலா இன்றமிழ்த் தெய்வத்தை - மனமொழி மெய்களால் வணங்கி இந்நூன்முகத்தை முடிப்பாம்.”

இதிலிருந்து அடிகளார் தாம் கையாண்ட உரைநடைத் தரத்தைப்பற்றியும் விஞ்ஞானத்தமிழ் பற்றியும் அறிந்து பணியாற்றியமை புலனாகிறது.

மேலும், விஞ்ஞானக் கருத்துக்களைத் தமிழிலே - யாவரும் விளங்கு முறையிலே எழுதிய பெருமை

அடிகளாருக்கே உரியதாகும். 'பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்' என்று கவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாடியுள்ளார். பாரதியின் நடையையும் கவிதை நயத்தையும் பாராட்டிய அடிகளார் அவரது கருத்தையும் மனத்திற் கொண்டவராக விஞ்ஞானக் கலையைத் தமிழில் தெளிவாக எழுதினார். மொழிபெயர்ப்புக்கு வேண்டிய கலைச் சொற்களையும் ஆக்கித்தந்தார். தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு விஞ்ஞானக் கலைவளர்ச்சி, ஆங்கிலக்கல்வி, பொது மக்களின் விழிப்புணர்ச்சி முதலியன காரணங்களாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழுரைநடை விரைவாக முன்னேறியமைக்கு இவைகளே காரணங்கள். எனவேதான் உரைநடைக்குரிய இக்காலப்பகுதியில் அடிகளார் பணி பாராட்டுக்கு உரியதாக அமைகிறது. அடிகளார் காலத்தில் வடமொழிச் சொற்களை வேண்டாத அளவிற்குப் புகுத்தி மணிப்பிரவாள நடையில் எழுதியவர்களும் இருந்தனர். வழக்கொழிந்த சொற்களைப் பெய்து பழைய உரையாசிரியர்கள் கையாண்ட உரைநடையைத் தழுவியவர்களும் இருந்தனர். செய்யுளிற் காணப்படும் எதுகை மோனை முதலிய ஓசைப்பண்புகளை உடைய உரைநடையினை எழுதியவர்களும் வாழ்ந்தனர்.

வடசொற் கலவாத தனித்தமிழ் நடையில் எழுதியவர்களும் வாழ்ந்தனர். இவைகள் காலத்தின் போக்கிற்கு இசையாத நடைகளாகச் சிறிது சிறிதாக வலுவிழந்தன. மக்கள் மத்தியிலே பெருமதிப்பைப் பெறத் தவறின. ஆனால், இந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அடிகளார் புதிய துறையில் பொதுமக்கள், மாணாக்கர்கள் என்போரையும் கருத்திற் கொண்டு எழுதிய உரைநடை போற்றி மதிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காண்கிறோம்.

கலைச் சொல்லும் மொழியெயர்ப்பு முறையும்

விஞ்ஞான உரைநடைக்கு வேண்டிய கலைச் சொற்கள் அருமையான முறையில் ஆய்ந்துள்ளார் அடிகளார். அவற்றுக்குரிய சான்றுகளையெல்லாம் தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்தும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். உதாரணமாக கண்ணாடி என்ற சொல் ஆராய்வில், mirror = கண்ணாடி; பரிபாடலினுள்ளும் 'வான்றுகள் மாசறக் கண்ணாடிவயக்கி' என்றார். கண்ணாடியென்னுஞ் சொல்லைப் பொதுவழக்கில் 'Glass' என்பர். இது வேறு பொருளுக்கு ஒரு சொல்லைக் குறியீடு செய்தாளுதல் மலைவறுதலுக்கு இடமாகுமாதலால் 'Glass' என்பதனைப் 'படிகம்' என்று கொள்வாம்" என ஆராய்ந்து கலைச் சொல்லாக்கிய திறனைப் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியுமா? மேலும், பாரதியார் பாடலிலே,

புத்தம் புதிய கலைகள் - பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்
மெத்த வளருது மேற்கே - அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை
சொல்லவும் கூடுவதில்லை - அவை
சொல்லுந் திறமை தமிழ்மொழிக் கில்லை;

என ஒரு பேதை கூற்றாக வருவதனையும் செயலிற் பொய்ப்பித்துக் காட்டியுள்ளார் அடிகளார். விஞ்ஞானதீபம் என்ற அவரது கட்டுரையில் 'தாவர சாஸ்திரத்துக்கு வேண்டிய சொற்கள் பல பத்துப்பாட்டிலொன்றாகிய குறிஞ்சிப் பாட்டிற் செறிந்து கிடக்கின்றன. இரசாயன மொழிகளும், மூலிகைகளின் பெயரும் வைத்திய நூல்களிற் காணப்படுவன. மனநூலுக்குரிய மொழிகள் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிற் காணப்படுவன' என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து அடிகளாரின் ஆராய்வுகள் தமிழ்மொழியின் வளத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றனவன்றோ!

மொழிபெயர்ப்பு முறை பற்றியும் அடிகளார் தெளிவான கொள்கையைக் கடைப்பிடித்துள்ளார். “ஒரு மொழியிலுள்ள நூலினை மற்றொரு மொழியிற் பெயர்த்து எழுதுமிடத்து முதலுற் பொருள், நடை, இயல்பு முதலியவற்றை மாறுபடவிடாது மொழிபெயர்ப்பு நூலினுள்ளுங் காட்டுதல் வேண்டும். விஞ்ஞானநூல் உண்மை நிச்சயிக்கிற அளவைநூல் ஆதலால் மொழிபெயர்ப்பு நூலுந் திரிபில்லாத பொருளினதாக முதலுற் கருத்தோடு மாறுகொள்ளாததாக விருத்தல் வேண்டும்.” என அடிகளார் குறிப்பிடுகிறார். அடிகளாரது மொழிபெயர்ப்புகளில் தெளிவான நடை, ஆற்றல் மிக்க சிறிய சொற்கள் பொதிந்து விளங்கும். தமிழ் மொழி இல்லாத வழிப்பொருத்தமுள்ள பிற மொழிகளையும் கையாண்டுள்ளார். ஆரியமொழியிலும் ஏற்புடையவற்றை ஆளுதல் இழுக்காகது என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். அடிகளாரின் மொழிபெயர்ப்புத்திறனை ஆங்கில கிரேக்க மொழிக் கவிதைகளின் தமிழ் நடையிலே காணலாம். விவேகானந்தரின் சொற்பொழிவு நூல்கள், விவேகானந்த தீபம், சுவாமி விவேகானந்தர் சம்பாஷணைகள் ஆகியவற்றின் மொழி பெயர்ப்புகளும் அவரது மொழி பெயர்ப்பு உரைநடையின் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகின்றன.

அடிகளாரின் உரைநடை இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழுக்கும் அணி செய்கிறது. தமிழ் நாட்டிலே சாமிநாதையர், கலியாணசுந்தர முதலியார் ஆகியோரும் பாமர மக்களும் படித்தறிந்து கொள்ளும் வகையில் தம் வாழ்க்கை அனுபவங்களையும் கருத்துக்களையும் வெளியிட்டனர். கலியாணசுந்தரமுதலியார் தெளிவும் இனிமையும் உள்ள ஒரு நடையைக் கைக்கொண்டார். மக்களின் உள்ளத்தைக் கவரும் வகையிலே பல கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் வரைந்தார். பழைய நடையைத் தழுவிப் பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதியவர்களில் அரசன்

சண்முகனார், இரா. இராகவையங்கார் என்பவர்கள் புகழ் பெற்று விளங்கினர். இவர்கள் வரிசையில் நின்று அடிகளாரும் பாராட்டத்தக்க தமிழ்த்தொண்டு ஆற்றியுள்ளார் அடிகளார் மதங்கஞானாமணி மூலம் நாடகத் தமிழுக்கும் அரும்பெரும் படைப்பான யாழ் நூல் மூலம் இசைத் தமிழுக்கும் பெரும்பணி செய்துள்ளார். இவற்றில் இவர் கையாண்ட உரைநடைகள் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தன. நாடகத்தமிழிலே தெளிவான எளிய நடையைக் கையாண்டு உள்ளார். மதங்க ஞானாமணியில் (கருதியது எய்திய காதலர் சரிதை - Twelfth Night) வரும் நாடகப் பகுதியொன்றை உதாரணத்திற்குக் காட்டுவோம். இந்நாடகப் பகுதியில் சுதாகரன் விமலை ஆகிய இரு பாத்திரங்கள் வரும் இடம். இருவரும் இரட்டையர்.

- மாலுமி : அம்மணி, இஃது ஈழநாடு.
- விமலை : என் அண்ணன் பொன்னாட்டுக்குப் போய் விட்டான். எனக்கு ஈழநாட்டில் என்ன வேலை. ஒரு வேளை நீரிலமிழ்ந்து தப்பியிருக்கவும் கூடும்.
- மாலுமி : அம்மணி தாங்கள் தப்பியதே பேரதிஸ்டம்.
- விமலை : இந்நாட்டினை அரசு புரிகின்ற மன்னவன் பெயரென்ன?
- மாலுமி : மாசேனன்
- விமலை : அவர் பெயரை என் தந்தை குறிப்பிடக் கேள்வியுற்றிருந்தேன். அவர் அக்காலத்தில் விவாகமாகாதவராக இருந்தார்.

இவ்வாறான உரையாடல்களில் எளிமை, இனிமை என்பன தொனிக்கும் வகையில் அடிகளார் எழுதியுள்ளார்.

பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையும் (கி.பி. 1855 - 1897) சூரிய நாராயணசாஸ்திரியாரும் (கி.பி. 1870 - 1903) தமிழில் நாடகங்களை இயற்றியவர்களின் முன்னோடிகளாக விளங்குகின்றனர். இவர்கள் ஆங்கில நாடக இலக்கிய முறையினைத் தழுவிப் பல நாடக நூல்களை எழுதிப் புகழ்பெற்றனர். சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் நாடக இலக்கணத்தைப் பற்றிய நூல் ஒன்றையும் எழுதினார். அடிகளார் நாடகத் தமிழில் கற்பனைக்கெட்டாத ஆய்வுகள் பலவற்றை எளிய நடையிலே தந்துள்ளார். ஆங்கிலமகாகவியாகிய ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகப் படைப்புக்களை மதங்ககுளாமணி என்னும் நூலில் காட்டி உள்ளார். ஷேக்ஸ்பியருக்கு அடிகளார் அளித்துள்ள பெயர் செகசிற்பியர் என்பதாகும். மதங்கர் என்பவர் கூத்தர். குளாமணி என்பது தலையில் சூடும் விலையுயர்ந்தமணி. (சிரோரத்தினம்) எனவே நாடக இலக்கணங்களைக் கூறும் இந்நூலுக்கும் மதங்ககுளாமணி என்ற மங்களப் பெயரைச் சூட்டியுள்ளார். செகசிற்பியரின் நாடகங்களுக்கும் அடிகளார் அழகு தமிழில் அருமையான பெயர்களைச் சூட்டியுள்ளார். உதாரணமாக Romeo and Juliet என்பதற்கு 'இரமியன் கசீலை சரிதை' என்றும் Macbeth என்பதற்கு மகபதி சரிதை என்றும் பெயர் சூட்டியுள்ளார்.

மதங்ககுளாமணி என்ற நாடக ஆராய்வு நூலில் உறுப்பியல், எடுத்துக்காட்டியல், ஒழிபியல் என மூன்று இயல்கள் இடம்பெறுகின்றன. உறுப்பியலில் நாடகவுறுப்புகள் இவை என ஆராய்கின்றார். எடுத்துக்காட்டியலில் செகசிற்பியார் இயற்றிய பன்னிரண்டு நாடகங்களை ஆராய்கின்றார். ஒழிபியலில் எஞ்சிய நாடகவிலக்கண முடிபுகளை ஆராய்கின்றார். இவற்றிலே அடிகளாரின் உரைநடை அழகும் தெளிவும் நிறைந்து காணப்படுகின்றது. விசேடமாக எடுத்துக் காட்டியலில் அடிகளாரது நாடக உரைநடையின் சிறப்பைக் கண்டு நயக்கலாம். அவர் கருதியவாறு இள மாணவரும் எளிதின் உணர்ந்து கொள்ளத்தக்க நடை இதுவாகும்.

பத்திரிகைகளில் எழுதிய கட்டுரைகள் பொது மக்களும் அறிந்துகொள்ளும் வகையில் எளிதான நடையிலேயே எழுதப் பெற்றுள்ளன. 'செந்தமிழ்', 'தமிழ்ப் பொழில்', 'செந்தமிழ்ச்செல்வி', 'கலைமகள்', 'ஈழகேசரி' ஆகிய பத்திரிகைகளில் அடிகளாரின் கட்டுரைகள் வெளி வந்துள்ளன. இவற்றுள் தெரிவு செய்யப்பட்ட இலக்கிய, இலக்கண, வரலாற்றுக் கட்டுரைகள் கல்விப் பொதுத் தராதர உயர்தர வகுப்புக்குரிய நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரைகள் மாணாக்கரின் தரத்திற்கேற்றனவாகவும் அவர்களின் கட்டுரைத் திறனுக்கு வழிகாட்டுவனவாகவும் விளங்குகின்றன.

அடிகளாரின் கட்டுரைகளின் மொழியழகையும் நடையழகையும் சங்க இலக்கியங்களிற் பயின்ற அவர் காலத்தவர் மிகப் பாராட்டினர்.

அவருடைய தலைமையுரைகளாக அமைந்த கட்டுரைகள் அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்தவர்களும் பாராட்டும் முறையில் அமைந்தவை. இக்காலத்து வாசகர்களுக்கு அவை புதிய நடையாகத் தோன்றவும் கூடும். எனினும், அடிகளாரின் சமகாலத்தவராகவும் நண்பர்களாகவும் விளங்கிய வெள்ளக்கால் சுப்பிரமணிய முதலியார், நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார், நவநீத சிருஷ்ண பாரதியார் என்பவர்களும் இத்தகைய நடையையே கையாண்டனர். அவ்வாறாயினும் அடிகளாரின் நடையிலே எளிமையும் இனிமையும் சொட்டுவதையே எமது ஆராய்வில் விளக்கியுள்ளோம். நாவலர் வழியிலே செந்தமிழ் நடைக்கு அடிகளார் ஆற்றிய பணிகள் அளப்பில். அவற்றைப் போற்றுவதுடன் அப்பணியை மேலும் எடுத்துச் செல்வது தமிழ் மக்கள் கடமையாகும்.

பயிற்சி வினாக்கள்

விபுலானந்த அடிகளின் தமிழ் உரைநடை

1. தமிழ் மக்களுக்குரிய கடமை என அடிகளார் எதனைக் குறிப்பிடுகின்றார்?
2. தமிழரின் பெருமைகளை நிலைநாட்டுவதற்கு விபுலானந்தர் மேற்கொண்ட பணிகள் எவை?
3. விஞ்ஞானக்கலை பற்றி அடிகளார் தமிழில் எழுதியமைக்கான காரணங்கள் எவை?
4. பின்வருவோர் தமிழில் நாடக வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பினைத் தருக.
 - i. விபுலானந்த அடிகள்
 - ii. பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை
 - iii. சூரியநாராயண சாஸ்திரி
5. விபுலானந்தரின் உரைநடைச் சிறப்புப் பற்றி சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுக.
6. மதங்களுளாமணி என்ற நாடக ஆய்வு நூல், பற்றி சுருக்கமாகக் கூறுக.

தமிழ் சினிமாவும் இலக்கியமும்

- சி. தில்லைநாதன்

இலக்கியம் மிக நீண்ட வரலாற்றினை உடையது. கலைகளின் கடைக்குட்டி எனத்தரும் சினிமா அல்லது திரைப்படம் சுமார் எண்பது ஆண்டு வளர்ச்சியினையே கண்டதாகும். அதன் வரலாறு சிறிதாயினும் சினிமாக்கலையானது வசதியும் வாய்ப்பும் மிகுந்த அற்புதமானதொரு சாதனமாகும். மக்களுடைய - அனுபவங்களைச் செம்மைப்படுத்தவும், உணர்வுகளை இதப்படுத்தவும், அறிவினை ஆழமுடையதாக்கவும் சினிமாக்கலை அதிக அளவில் உதவத்தக்கதென்பதில் ஐயமில்லை.

தமிழிலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் அது இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலப் பெருமை மிகு வரலாற்றினை உடையது. இவ்வரலாற்றின் ஆரம்பகாலமென இன்று கொள்ளப்படும் சங்ககாலத்திலேயே இலக்கியப் புலவர்கள் பல்வேறு வகையினவான வாழ்க்கை அனுபவங்களைத் துலாம்பரமாகவும் துல்லியமாகவும் சித்திரித்திருக்கிறார்கள். தமிழ்ச்சினிமா அறுபது ஆண்டு வரலாற்றினையுடையது. ஆயினும் ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் அதற்கு உட்பட்டதுமான வரலாறுகளையுடைய நாவல் துறையிலும் சிறுகதைத் துறையிலும் எட்டிய உயர்படிகளைத் தமிழ் மக்கள் சினிமாத் துறையில் எட்டவில்லை என்பதை ஒத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

சினிமாக்கலை சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் மேல்நாட்டில் உருவான கையோடு இந்தியாவிலும் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது. அறிமுகமாகிப் பதினைந்து ஆண்டுகளில் அதாவது 1912 இல் இந்தியாவின் முதற்கதைகூறும் படமான புன்டலிக் வெளியானது. அடுத்த ஆண்டு வெளியான ராஜா ஹரிச்சந்திரா மிகப் பிரசித்தி பெற்றதாகும். 1919 இல் வெளிவந்த கீசகன் வதை தமிழிலான முதற்கதைகூறும் திரைப்படமாகக் கொள்ளக்கிடக்கிறது. இக்காலப் பகுதிவரை வெளிவந்தவை பேசாப் படங்களேயாகும். 1931 இல் வெளியான ஆலம் ஆராவே இந்தியாவின் முதலாவது பேசும் படம்; இந்நூற்றாண்டின் முப்பதுகளின் மத்தியில் தமிழ் உட்பட இந்தியா மொழிகள் பலவற்றிலும் பல பேசும் படங்கள் எடுக்கப் பட்டன.

இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் நம்மிடையே திடீரெனக் சுட்டியங்கூறாமல் அறிமுகமானது சினிமாக்கலை. அக்கலையினைப் பற்றி அதற்குமுன் ஒன்றுமே அறிந்திருக்காதவர்கள் வெளிநாட்டவர்களைப் பார்த்துப் புரிந்தும் புரியாமலும் அறிந்து கொண்டும் யூகித்துக் கொண்டும் சினிமாப் படங்களை எடுக்கலாயினர். அவர்கள் அடிப்படும் ஆழமுயன்றும் ஈட்டிய நுட்பம் இன்று சினிமாவைப் பட்டி தொட்டி தோறும் பரப்பி விரைவாகப் பொருள் சேர்க்க உகந்த துறை, கவர்ச்சி மிகுந்ததுறை, நாட்டின் அரசியலையே பாதிக்கக்கூடிய துறை என்ற பெருமைகளையெல்லாம் அதற்கு ஈட்டிக் கொடுத்திருக்கிறது.

கதைகள் மூலம் கருத்துக்களைத் தெளிவாகவும் தீர்க்கமாகவும் பரப்பலாமென்பதைப் பண்டைக்காலத்திலேயே மக்கள் அறிந்திருந்தனர். கதை சொல்லும் வழக்கம் மிகப் பழமையானது. ஆரம்பத்தில் மனிதர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் நேருக்குநேர் பேச்சாலும் சைகையாலும் கதைபேசினர்.

மொழியென்ற சாதனம் வளர்ந்தபோது ஓலைகளில் எழுதிப் பரப்பினர். இலேசாக அக் காரியத்தைச் செய்ய விழைந்து மனப்பாடம் செய்யவும் மனதிற் பதியவும் வாய்ப்பான செய்யுள் முறையினையும், பரதநாட்டியம், பொம்மலாட்டம், தெருக்கூத்துப் போன்ற நடிப்பு உத்திகளையும் கண்டு பயன்படுத்தினர். கூட்புலனாகக் காட்டி உணர்த்தக் கருதிக் கதைகளைச் சித்திரங்களாகக் கோயில்களிலும் மக்கள் கூடும் பிற வாய்ப்பான இடங்களிலும் தீட்டினர். அச்சுவாகனம் அறிமுகமானபோது நூல்களும் பத்திரிகைகளும் அக் கைக்கரியத்துக்குப் பயன்படலாயின. இவ்வரலாற்றில், காட்டப் புகுந்ததைக் கண்முன்னால் உண்மையாகவே நடப்பது போன்ற மருட்சியுடன் காட்டவல்ல சினிமாக்கலை ஈடும் எடுப்பும் இல்லாததாகும்.

இன்று கூடிய செல்வாக்கும் தாக்கமும் உடைய கலை சினிமாவாகவே விளங்குகின்றது. திரைப்படத்தை அர்த்தமும் அவசியமும் மிகுந்த ஒன்றாகக்கொள்ளும் ஒரு பண்பாட்டில் வளர்ந்த தலைமுறையினை இன்று நாம் பார்க்கிறோம். இலக்கியம் ஒன்றேனும் அறியாத பலரைக் காணமுடியும். ஆனால் திரைப்படம் பார்க்காத ஒருவரை இன்று காண்பது அபூர்வமாகும். தொழில் நுட்ப ஈடுபாடு மிகுந்த இன்றைய நாகரிகத்தில் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் பெறுபேறான சினிமாவுக்குத் தனிமதிப்புண்டு. புறத்தோற்ற விபரங்களையும் நுணுக்கமான இயக்கங்கள் செயற்பாடுகளையும் கூட்புலனாக நேருக்குநேர் காட்டும் சக்தி சினிமாவுக்கு அற்புதமாக வாய்த்திருக்கிறது. இன்று நம்மை வெகுவாகப் பாதிக்கும் விஷயங்களைத் தாமதமின்றி வேகமாகக் காட்டவல்லது சினிமா. உலகு சுருங்கி வரும் இக்காலத்தில் பிற தேசக் காட்சிகளையும் சம்பவங்களையும் அனுபவங்களையும் மட்டுமன்றி எம்மவர் கதைகள் கனவுகளையும் ஏககாலத்தில் ஏராளமானவர்கள் பல்வேறு திசைகளிலும் பார்க்கத் தருவது

சினிமாவின் மயக்கும் வல்லமைக்கு மற்றுமொரு காரணம் ஆகும். கலைகளில் இளமைத்துடிப்பு மிகுந்தது - புதுமை தழுவுவது என்பதுவும்கூட அதன் வசீகரத்துக்குக் காரணம் ஆகலாம்.

இலக்கியம் வேறு, சினிமா வேறு, ஆயினும், சினிமாவின் நயத்தை இலக்கியத்திலும் இலக்கியத்தின் நயத்தைச் சினிமாவிலும் காணமுடியாதென்றில்லை. இரண்டினையும் மேலெழுந்தவாரியாக ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் இடத்து, இலக்கியம் பழையது, சினிமா புதியது. இலக்கியம் தனியொருவரின் கற்பனைத் திறனிலும் முயற்சியிலும் உருவாகுவது. சினிமா கூட்டுமுயற்சியாலாவது. தயாரிப்பாளர், இயக்குநர், கதாசிரியர், பிரதியமைப்பாளர், நடிகர், ஒலிப்பதிவாளர், ஒளிப்பதிவாளர், இசையமைப்பாளர், படப்பிடிப்பாளர் எனப் பலபேர் ஈடுபடுவது சினிமா. பலர் ஒன்று கூடுமிடத்து நன்மையாகவும் அமையலாம். ஆளுக்கொரு திக்கில் இழுக்கும் ஆபத்தும் விளையலாம்.

இலக்கியத்தையும் சரி சினிமாவையும் சரி கலையாக மட்டும் கொள்பவர்களும் உண்டு. கருத்துக்களைப் பரப்பும் ஊடகமாகக் கொள்வாருமுண்டு. தொழிலாகக் கொள்வாரும் உண்டு, வியாபாரமாகக் கொள்வாருமுண்டு. சினிமாத் துறையைப் பொறுத்தவரையில் அதனைத் தொழிலாகவும் வியாபாரமாகவும் கொள்வோரின் தேவைகளும் ஆதிக்கமுமே அதனை வெகுவாகப் பாதிப்பது சொல்லாமலே போதரும். இலக்கியத்தைப் படிக்கவோ கேட்டு விளங்கவோ கூடியவர்கள் தம்மக்க்கண்களாலும் அனுபவநாளங்களாலும் கவைக்கலாம் சினிமாவைப் படிப்பறிவுற்றவரும் கட்டபுலனாகக் கண்டு அதிக பிரயத்தனமின்றி ரசிக்கலாம். உண்மையில் நடப்பது போன்ற மருட்சி சினிமாவில் பன்மடங்கு அதிகமாகும். அந்தவகையில்

சுற்பனையையும் வார்த்தைகளையும் மூலபலமாகக் கொண்ட இலக்கிய கர்த்தா, அவற்றைப் புரிந்துகொள்ளத்தக்கவர்களை மனதிற் கொண்டு இலக்கியத்தைப் படைக்கலாம். சினிமாத்தயாரிப்பாளன் பல்வேறு தரப்பட்ட பல்வேறு சுவைப்பட்ட வெகுசன ரசனையைக் கருத்தில் கொள்கிறான். இலக்கியத்தில் சுதாநாயகன் ஓங்கியமைவது சிருஷ்டிகர்த்தாவின் திறனாலே. ஆனால் எங்கள் திரைப்படங்களில் பலவிடத்துத் தயாரிப்பாளர், இயக்குநர், சுதாசிரியர் முதலிய அனைவரையுமே சுதாநாயகர்கள் அமுக்கிவிடுவதுண்டு. இலக்கிய வெளியீட்டுக்குக் குறைந்தளவு மூலதனம் போதும். ஆனால் சினிமாவுக்குப் பெரும் மூலதனம் வேண்டிக் கிடக்கிறது. சுயத்துவத்தையும், ஆதம்பலத்தையும் கொண்ட குறிக்கோளின் மீதான நம்பிக்கையையும் இலக்கியத் துறையினர் பலர் இழக்காமல் விளங்குவதற்கும், சினிமாத்துறையினர் பலர் இழந்து நலிவதற்கும் இந்த மூலதனப் பிரச்சினை எமது அமைப்பில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காரணமாக இருக்கிறது. போட்ட முதலைத் திரும்பப் பெற என்று சொல்லிக் கொண்டுதான் பெரிய நட்சத்திரங்கள், பாட்டு, சண்டை, நகைச்சுவை, பக்தி, பாலியற்கவர்ச்சி, சோகம், சீர்திருத்தம் இத்தியாதிகளைச் சேர்க்கும் வாய்ப்பாட்டுப் படங்கள் வருகின்றன.

குடும்பப்படம், சரித்திரப்படம், புராணப்படம் என்று ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி வாய்பாடுகள் அமைந்து விட்டன. புதுமைகள் என்று சொல்லிக் கொண்டு சமுதாய மனித ஒழுக்கப் பிறழ்வுகளைச் சித்திரிக்க எத்தனிக்கும் சினிமாக்களும், சமுதாயப் பரிவும் பார்வையும் அற்றவிடத்து, வருவாயைப் பெருக்க உபாயம் உரைக்கும் புதியதொரு வாய்ப்பாட்டுக்கே வழிவகுப்பது கண்கூடு. அத்தகைய வாய்ப்பாட்டுச் சினிமாக்களின் பாதிப்பினை வெகுஜனத்

தமிழிலக்கியத் துறையிலும் பரக்கக் காணலாம். எவ்வாறாயினும், மனிதனையும் அவனது வாழ்வையும் புரிந்துகொள்ளவும், வளம்படுத்தவும் மனித ஜாதியின் தன்மையையும் போக்கையும் மாற்றியமைக்கவும் இலக்கியத்தையும் சினிமாவையும் கையாளமுடியும்.

சினிமாத்துறையின் வாய்ப்புக்கள் பற்றி விசாரித்து ஆராய்ந்தவர்கள், பெறுமதி வாய்ந்த செய்திகளைச் சிறுவர்களுக்கு உணர்த்தச் சினிமாவைப்போல வேறெத் துறையாலும் இயலாது என்றும், இலக்கியச் சிறப்புடைய கதைகளைச் சினிமாவாக்குவது எல்லோருக்கும் நன்மை தருவதாகும் என்றும் கூறியுள்ளார். இந்தவகையிலும் தமிழ் இலக்கியத்தைச் தமிழ்ச் சினிமா அண்மிக்கும் காலம் அண்மையில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

தன் படைப்புச் சினிமாவாகும்போது தன் எண்ணக் கருத்துக்கள் செவ்வனே புலப்படாதவிடத்து இலக்கியகர்த்தா சினமடைவான். மக்கள் மத்தியிலான வரவேற்பைப் பற்றியே சினிமாத் தயாரிப்பாளன் கவலைப்படுவான். ஹொலிவுட்டின் ஆரம்பகாலங்களில் இலக்கியகர்த்தாக்கள் பலர் உதாசீனப் படுத்தப்பட்டதைப் பற்றி Eleanor Glyn போன்ற விமர்சகர் விபரிப்பர். ஸ்ரூடியோக்களில் கண்டவர் கைகளைல்லாம் பட்டுக் கதைகள் சீரழிந்ததையும் சில இலக்கியங்கள் சினிமாக்களாகியபோது இரண்டுக்குமிடையில் தொடர்பே காணப்படாமற் போனதையும் பற்றி அவர் கூறுவர். தமிழ்ச் சினிமா உலகம் புதுமைப்பித்தன், பாரதிதாசன், மு. வரதராசன், விந்தன், அகிலன் போன்றோரின் கால்களை வாரி விட்டமையும் எண்ணிப்பார்க்கப்பட வேண்டியதாகும்.

இந்தியாவிலே வங்காளத்திலும் மலையாளத்திலும் பல இலக்கியங்கள் வெற்றிகரமாகத் திரைப்படங்களாக்கப்

பட்டுள்ளன. 1936 இல் சரத்சந்திரரின் தேவதாஸ் சிறந்த வங்காள சினிமாவாயிற்று. சத்யஜித்ரேயின் பதர்பஞ்சலி, அபராஜிதோ, அபுசன்சார் ஆகியனவும் இலக்கியத்தினடியாக உயிர்த்துச் சர்வதேச பரிசில்கள் பெற்றவையே. மலையாளத்தில் வந்த இருட்டுண்டே ஆத்மா, செம்மீன், நகரமே நன்னி முதலிய சிறந்த சினிமாக்கள் சிறந்த இலக்கியங்களாகும். வங்காள, மலையாள சினிமாத் தயாரிப்பாளரின் சமுதாயப் பிரக்ஞைக்கும் படைப்பாற்றலுக்கும் சான்றாக அவர்கள் இலக்கியங்களைச் சினிமாக்களாக்கிய சிறப்பு விளங்குகிறது.

இரு துறைகளினதும் வாய்ப்புக்கள் குறித்து ஆராய்ந்தவர்கள் சினிமாவுக்கும் இலக்கியத்துக்குமிடையில் உறவு வலுப்பது நல்லதென்பர். அவ்வாறாயின் சினிமாத் தயாரிப்பாளர் சமூக நடப்பியல்போடு நெருங்கி வருவதும், தமக்குப் பிடித்த இலக்கியங்களை ஜீவத் துடிப்புடன் காண வினையும் கற்றறிந்த பார்வையாளரின் மதிப்பினையும் ஆதரவையும் பெறுவதும் சாத்தியமாகுமென்றும் கருதப் படுகிறது. ஆனால், சிறந்த ஓர் இலக்கியத்தைச் சினிமாவாகத் தயாரிக்க முனைபவர் சவால் ஒன்றினை ஏற்கத் தயாராக வேண்டும். சினிமாவுக்கு ஏற்ற கதையினைத் தெரிந்தெடுப்பதும் இலேசானதல்ல. சினிமா படிமங்களைக் கையாண்டு கட்டிலனாகச் சித்திரிப்பது. இலக்கியம் வார்த்தைகள் வாயிலாக அறிவானுபவத்துக்கு விருந்தளிப்பது. இரண்டும் இணைவது அபூர்வமெனச் சிலர் கருதுவாராயினும், அவை ஒன்றையொன்று சிறப்பிப்ப தாகலாம். சினிமாவைச் செவ்வனே நயப்பதற்கு இலக்கியப் பயிற்சி உதவலாம். இலக்கியங்களின் புறத்தோற்றக் காட்சி உருவகங்கள் மெருகு பெறச் சினிமாப் பயிற்சி உதவலாம். அத்தகைய ஒரு சிறப்பினைப் புதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கேணி போன்ற கதைகளில் அவதானிக்கலாம்.

தொகுத்து நோக்குமிடத்துச் சிறந்த ஓர் இலக்கியம் சிறந்த சினிமாவாக வேண்டுமாயின், அவ்விலக்கியத்தின்

உட்பொருளைக் கிரகித்து வெளியிடத்தக்க ஆற்றல்மிக்க சினிமாத் தயாரிப்பாளனும் நயக்கும் மனப்பாங்குடைய பார்வையாளரும் தேவை. இருதுறைகளுக்குமிடையிலான முரண்பாட்டுக்கு அவற்றை வெகுஜன நுகர்வுக்குரிய விற்பனைப் பண்டங்களை உற்பத்தி செய்வனவாய்க் கருதும் நிலையும் முக்கிய காரணமாகும். பல இலக்கியகர்த்தாக்களைப் போலவே, சினிமாக்கலையினைக் கண்டு வளர்த்தவர்களும் அதனைப் பயன்மிகு கலையாக வளர்க்க விளைந்தனரே அன்றி, அதன் வியாபார சாத்தியக் கூறுகளைக் கவனத்திற் கொள்ளவில்லை. தமிழ்ப்படவுலகினைப் பொறுத்தவரையிற் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் பாரதிதாசன் கேட்டதன் அர்த்தம் இன்றும் அதிகம் குறைந்து விடவில்லை. அவர் கேட்டது,

“பாமர மக்கள் மகிழ்ந்திட வைத்தல்
படங்களின் நோக்க மெனில்
நாமம் குழைத்திடவோ அறிவாளர்கள்
நற்கலை கண்டார்கள்?”

பயிற்சி வினாக்கள்

தமிழ் சினிமாவும் இலக்கியமும்

1. சினிமாத் தலைவியின் பெருமைகளை எனக் கூறப்படுபவை எவை?
2. இலக்கியத்தையும் சினிமாவையும் ஆசிரியர் எவ்வாறு இணைக்க வேண்டும் என விரும்புகின்றார்?
3. கலைகளின் கடைக்குட்டியென ஆசிரியர் எதனைக் குறிப்பிடுகின்றார்?
4. மக்களை மயக்கவல்லது சினிமா என்பதற்கான காரணங்கள் எவை?
5. இலக்கியத்தையும் சினிமாவையும் ஒப்பிட்டு இவைமக்கள் மேம்பாட்டிற்கு எவ்வாறு உதவும் என விளக்குக.
6. இலக்கியத்தையும் சினிமாவையும் நாம் எவற்றிற்காகக் கையாளலாம்?
7. இலக்கியம் சிறந்த சினிமாவாக அமைய வேண்டுமாயின் அது எவ்வாறு அமையவேண்டும்?

சூழும் புயல் இருந்து விடுபட்டார்

- எம். ஆர். எம். அப்துல் ரஹீம்

“என் கண்மணியே! அழாதே! இறைவன் உன்னுடைய தந்தையைக் காப்பாற்றுவான்”

இம்மொழிகள் அண்ணல் அவர்களின் வாயிலிருந்து வெளிவந்ததும் அவர்களின் அருமை மகள் பாத்திமா தேம்பித் தேம்பி அழுதார். “தாங்கள் எவருக்கும் யாதொரு இன்னலும் விளைவிக்காது தெருவழியே செல்லும்பொழுது அக் கொடியோன் தங்களின் தலையில் மண்ணை வாரிக் கொட்டி விட்டானே” என்று கூறிக் கண்ணீரை ஆறாகப் பெருக்கி அழுதார்.

இவ்வாறு மக்காக் குறைஷிகள் இழைத்து வந்த இன்னல்கள் பொறுக்க இயலாது மக்காவிலிருந்து எழுபத்து மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள தாயிபுக்குச் சென்றாவது இஸ்லாத்தைப் போதித்து அங்குள்ள மக்களை நேர்வழிப் படுத்த அண்ணல் அவர்கள் எண்ணினர். அங்கு தம் பெரிய தந்தை அப்பாஸ் அவர்களுக்கு அதிகமான நிலுலன்கள் இருக்கின்றன என்பதையும் அண்ணல் அவர்கள் ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டிருந்தார்கள். எனவே தங்களின் வளர்ப்புமகன் ஸைதையும் உடனழைத்துக்கொண்டு தாயிபுக்குக் கால்நடையாகப் புறப்பட்டனர் அண்ணல். அங்கு சென்றதும் அங்கிருந்த முக்கிய குடும்பம் ஒன்றின் மூன்று அண்ணன் தம்பிகளை

அணுகி, “என் பெயர் முஹம்மதாகும். நான் இறைவனின் திருத்தூதனாவேன். உங்களுக்கு நேர்வழிகாட்ட இறைவனால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டுள்ளேன்” என்று எடுத்தியம்பினர். இதனைச் செவியுற்றதும் அந்த மூன்று அண்ணன் தம்பிகளும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் அண்ணல் அவர்களை நோக்கி, “மக்காவிலிருந்து தாயிபுக்கு வர ஒரு கமுதை கூடப் பெற்றிராத உம்மைத்தானா இறைவன் தனது திருத்தூதனாகத் தேர்ந்தெடுத்தான்? நிரம்ப அழகு நிரம்ப அழகு” என்று ஏளனமாகச் சிரித்துக்கொண்டு கூறினான். இரண்டாமவன், “தன்னுடைய திருத்தூதராயனுப்ப உம்மை அல்லாது வேறு எவரும் இறைவனுக்குக் கிடைக்கவில்லையா?” என்று கூறிப் பரிசுசித்துச் சிரித்தான். மூன்றாமவன், “நீர் உண்மையில் இறைவனின் திருத்தூதனாய் இருப்பின் உம்முடன் உரையாட நான் அருகதையற்றவனாய் இருப்பேன்; நீர் ஒரு பொய்யராய் இருப்பின் என்னுடன் உரையாட நீர் அருகதையற்றவராவீர்” என்று கூறித் திறமையுடன் வாயாப்புக் கொடுத்துவிட்டதாய் எண்ணிக் கொண்டு வெடிச்சிரிப்புச் சிரித்து நகைத்தான். அத்துடன் அம்மூவரும் அண்ணல் அவர்களை விட்டனர் இல்லை. ஊரிலிருந்த வீணர்களுையெல்லாம் ஏவிவிட்டு அண்ணல் அவர்களைப் பைத்தியம் என்று கூறிக் கை கொட்டிப் பரிசுசிக்குமாறு தூண்டினர்.

அண்ணல் அவர்கள் அங்கு பத்துநாட்கள் தங்கி இறைவனின் மார்க்கத்தை அவர்களுக்குப் போதித்தனர். இந்தப் பத்து நாட்களும் தாயிபு மக்கள் அவர்களைப் படுத்தியபாடு கொஞ்சமல்ல. அம்மக்கள் அண்ணல் அவர்களுக்கு இழைத்த கொடுமைகள் மக்காக்குறைஷிகளையும் வெட்கித் தலைகுனியச் செய்தன. அவர் உண்மையில் நபியாயிருப்பின் ஏன் அவரின் ஊர் மக்களே அவரின் மதத்தில் முதலில் சேரவில்லை என்ற கேள்வியே

எல்லோருடைய நாவிலும் கூத்தாடியது. அவர்கள் தங்களுக்கு இழைத்த கொடுமைகளைத் தாங்க இயலாது அவ்வூரை விட்டு வெளியேறினார் அண்ணல். அப்பொழுதும் அக்கொடும் மக்கள் அண்ணல் அவர்களைச் செறுமனே விடவில்லை. வீதியின் இருமருங்கிலும் அணியணியாக நின்றுகொண்டு அவர்கள்மீது கல்மாரி பொழிந்தனர். இதன் காரணமாக அவர்களின் கால்களிரண்டும் புண்ணாயின. உதிரம் வழிந்தோடி அவர்களின் பாதணிகளைச் செந்நிறம் ஆக்கியது. காயங்கள் பட்ட வேதனை தாங்க இயலாது அவர்கள் ஓரிடத்தில் அமரின், “இங்கே உட்காராதே! உன் ஊரை நோக்கி ஓடிப்போ!” என்றுகூறி அவர்களின் தோளைப் பிடித்து தூக்கிவிடுவர் தாயிப் மக்கள். ‘சரி’ என்று கூறி அவர் அவ்விதமே அவர்கள் தம் ஊரை நோக்கி நடந்து செல்லும் பொழுது அவர்களை அம்மடமாக்கள் சுமமா விடவில்லை. கல்லால் எறிந்து காயப்படுத்தி அவர்களின் உடலெங்கும் உதிரம் பெருக்கெடுத்தோடச் செய்தார்கள்; அவர்களை விரட்டி விரட்டி கல்லால் எறிந்தார்கள். “பைத்தியம், பைத்தியம்” என்று கூறிக்கொண்டு கல்லால் எறிந்தார்கள். பந்தயம் போட்டுக்கொண்டு கல்லால் எறிந்தார்கள். அவர்கள் மீது கல்லடிபடாது காத்து நின்ற ஸைதின் முகத்தையும் கல்லொன்று தாக்கி குருதியைக் கொப்பளிக்கச் செய்தது. இவ்வாறு மூன்று மைல் தூரம் அண்ணல் அவர்களைக் கல்லால் எறிந்து துரத்திக் கொண்டே வந்தனர் தாயிபு மக்கள். அண்ணல் அவர்களும் மூச்சுத்திணற ஓடினார்கள்; மயக்கமுற்ற நிலையில் ஓடினார்கள்; வேதனை தாங்க இயலாது ஓடினார்கள்; முடிவில், ஓர் ஈச்சமரச் சோலையை வந்தடைந்தார்கள்.

இதைப்பற்றி அண்ணல் அவர்கள் பின்பொருக்கால் கூறும்பொழுது, “நான் தாயிபிலிருந்து மூன்று கல்தொலை ஓடியே வந்தேன். நான் மிகவும் காயப்பட்டு மயக்கமுற்ற

நிலையில் ஓடிவந்ததால் நான் எங்கிருந்து ஓடிவருகிறேன். எதை நோக்கி ஓடுகிறேன் என்பதை அப்பொழுது என்னால் அறிய முடியவில்லை” என்றார்கள்.

அண்ணல் அவர்கள் மக்கவாசியான ஒருவரின் தோட்டத்தை அடைந்ததும் தாயிபு மக்கள் அதில் நுழையத் துணியாது ஊர் திரும்பிவிட்டனர். அத்தோட்டத்தின் உரிமையாளரான அந்த மக்கவாசி ஒரு முஸ்லிமாக இல்லாத போதினும் அண்ணல் அவர்களின் அலங்கோல நிலையைக் கண்டு இரங்கி ஒரு தட்டில் கொடி முந்திரிப்பழக் குலையை வைத்துத் தம் ஊழியர் மூலம் அவர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அவ்வழியர் அண்ணல் அவர்களை அணுகிய பொழுது அண்ணல் அவர்களின் முகத்திலிருந்து வடிந்த குருதியைத் துடைத்துக் கொண்டும் காலில் ஏற்பட்ட காயங்களுக்குப் பச்சிலை வைத்துக் கட்டிக்கொண்டும் இருந்தார் ஸைது. அவர் அத்தட்டை அண்ணல் அவர்களின் முன்கொண்டு வந்து வைத்ததும், “யார் இதை அனுப்பி வைத்தது?” என்று வினவினார் அண்ணல்.

“இந்தத் தோட்டத்தின் உரிமையாளரான எங்கள் எசுமான்” என்று மறுமொழி பகர்ந்தார் அந்த ஊழியர்.

“மிகவும் நன்றி” என்று கூறிக்கொண்டே அண்ணல் அவர்கள் தங்களின் தட நெடுங்கையை நீட்டி அப்பழங்களை எடுத்தனர். “பிஸ்மில்லா ஹிர்ரஹ்மா னிர்ரஹீம்” என்று கூறி வாயிலிட்டுச் சுவைத்தனர்.

இதனைக் கேட்டதும் அந்த ஊழியருக்கு ஏற்பட்ட வியப்பிற்கு அளவில்லை. “இப்பொழுது என்னவோ கூறினீர்களே அதன் பொருள் என்ன?” என்று வினவினார் அண்ணல் அவர்களை நோக்கி.

“நான் ‘பிஸ்மில்லா ஹிர்ரஹ்மா ஹிர்ரஹீம்’ என்று கூறினேன். அதன்பொருள் ‘அருளாளனும் அன்புடையோனும்-மாகிய அல்லாஹ்வின் திருப்பெயரால்’ என்பதாகும். எச்செயலைத் தொடங்கும் முன்னும் அல்லாஹ்வுடைய திருப்பெயரால் அதனைத் தொடங்குவது ஒவ்வொரு முஸ்லிமுடையவும் கடமையாகும்’ என்று அவருக்கு விளக்கமாக எடுத்துரைத்தனர் அண்ணல்.

“அவ்விதமானால் எங்களுடைய கிறிஸ்தவ மதம் போலல்லவா உங்களுடைய மதமும் இருக்கிறது. எனினும் இரண்டிற்கும் இடையேயுள்ள வேற்றுமை என்ன?” என்று கேட்டார் அவர்.

“வேற்றுமை என்னவென்பதைத் திருக்குர் ஆனே நன்கு விளக்கமாகக் கூறுகின்றது. அல்லாஹ் ஒருவன். அவன் தேவையற்றவன். அவன் எவரையும் பெறவுமில்லை. அவன் எவரையும் பெறவுமில்லை. அவனுக்கு இணை யாருமில்லை என்று எடுத்தியம்புகிறது. அவன் எவரையும் பெறவுமில்லை, அவனை எவரும் பெறவுமில்லை என்பதே உங்களுடைய மதத்திற்கும் எங்களுடைய மதத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமை” என்று கூறினார் அண்ணல். இதனைச் செவியுற்றதும் அவ்வழியர் அண்ணல் அவர்களின் கைகளையும் கால்களையும் தொட்டு முத்தமிட்டு அவ்விடத்திலேயே முஸ்லிமானார். அதன்பின் அவர் அண்ணல் அவர்களிடம் பிரியாவிடைபெற்றுத் திரும்பினார். அவர், அண்ணல் அவர்களின் கைகளையும், கால்களையும் தொட்டு முத்தமிட்டதைச் சிறிது தூரத்தில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவரின் எசமான் அவரைப் பார்த்து “நீ ஏன் அவரை முத்தமிட்டாய்? உன்னுடைய மதம் அவருடைய மதத்தை விட எவ்வளவோ சிறந்தது! ஆதலின் அதனை

ஒருபோதும் புறக்கணித்துவிடாதே!” என்று எச்சரிக்கை செய்தார். அந்த ஊழியர் ஏற்கனவே இஸ்லாத்தில் இணைந்து விட்டதை அவர் அறிவாரா என்ன?

அண்ணல் அவர்களுக்கோ கல்லடியால் ஏற்பட்ட காயங்களினால் உண்டான வேதனையைத் தாங்க இயலவில்லை. அப்பொழுது அவர்களின் கைகள் வானத்தைப் பார்த்தவண்ணம் நிமிர்ந்தன. ஏன்? தாயிப் மக்களை அழித்தொழிக்குமாறு இறைஞ்சுவதற்காகவா? இல்லை. இல்லை. அவ்விதம் செய்பவர்கள் உலகத்திற்கு அருட்பெருங் கொடையாக அனுப்பப்பட்ட அண்ணல் அவர்களா? அதற்கு மாறாக அவர்களின் உள்ளமும் நாவும் ஒருங்குசேர்ந்து பின்வருமாறு இறைஞ்சின.

“இறைவனே! என்னுடைய பலவீனத்தைப் பற்றியும் வறியநிலையைப் பற்றியும் மக்களின் கண்களில் நான் இழிவாகக் காணப்படுவதைப் பற்றியுமே உன்னிடம் முறையிடுகின்றேன். ஏனெனில் இரக்க சிந்தனையாளரில் எல்லாம் இரக்க சிந்தனையாளன் நீ. திக்கற்றவர்களுக்குத் துணையளிப்பவனும் ஆதரவற்றவர்களுக்கு அபயமளிப்பவனும் நீ. நீயே எனது பாதுகாவலன். நீ எவரிடம் என்னை ஒப்படைக்க எண்ணியுள்ளாய்? என்னுடைய நண்பர்களிடமா அல்லது பகைவர்களிடமா? நீ எனமீது சினமுறாதிருப்பின், என்னை எவரிடம் ஒப்படைத்தபோதிலும் அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. ஏனெனில் உன்னுடைய பாதுகாப்பே எனக்குப் போதுமானது. இறைவனே! இருளை விரட்டியடித்து இரண்டிலக வேலைகளையும் சிறப்புடன் செய்து வரும் உன்னுடைய அளப்பரும் ஒளிவெள்ளத்தில் நான் அடைக்கலம் புகுகின்றேன். உன்னுடைய கோபமோ அதிருப்தியோ எனமீது சாராதிருக்க உன் அபயம், அபயம்.

உன்னுடைய அன்பும் அருளுமே எனக்குத் தேவை. உன்னுடைய அருள் உதவியின்றி நான் எந்த நற்செயலையும் ஆற்றவும் இயலேன், தீச்செயலைத் தவிர்க்கவும் இயலேன்.”

இவ்வாறு இறைவனிடம் தம் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஆறு கரைபுரண்டோட அழுது இறைஞ்சிவிட்டு அண்ணல் அவர்கள் அத்தோட்டத்தை விட்டு மக்காவிற்குப் பயணமாயினர். நடுவிலிருந்த ஓரூரில் சிலநாட்கள் தங்கி விட்டு, அதன் பின் தங்களுக்கு ஞானஒளி உதயமான ஹிராமலைப் பொதும்பிலே வந்து தங்கினர். ஸைதை மக்காவிற்கு அனுப்பி அங்குள்ள பெரியார்களை அண்மித்து தாங்கள் அவர்களை நம்பி மக்காவிற்குத் திரும்பலாமா என்றும் கேட்டனுப்பினர். பலர், கையை விரித்து விட்டனர். ஆனால் ஒருவர் மட்டும். “நல்லது; நான் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பளித்து மக்காவிற்கு அழைத்து வருகிறேன்” என்று கூறி வீறிட்டெழுந்தார். தம் இரு மக்களையும் ஆயுதங்கள் அணிந்து கஃபாவிற்குச் செல்லுமாறு கூறிவிட்டுத் தாம் மட்டும் நேரே ஹிராமலைப் பொதும்பிற்குச் சென்று அண்ணல் அவர்களைத் தம் ஒட்டகத்தின்மீது ஏற்றிக் கொண்டு கஃபாவிற்கு வந்து, “நான் முஹம்மதுக்கு அபயம் அளித்துள்ளேன்” என்று உஹறிய உரத்துக் கூறினார். அதனைக் கேட்டதும் குறைஷிகளின் நாவுகளும் கைகளும் ஆற்றல் இழந்தன. அண்ணல் அவர்கள் கஃபாவிற்குச் சென்று இறைவனைத் தொழுதார்கள். அதன்பின் அவர்களை அவர்களின் இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டு வந்தார் அப்பெரியார். அத்துடன் அவர் நின்றாரில்லை. அண்ணல் அவர்களை நிழல்போன்று தொடர்ந்து எங்கணும் சென்று அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்து வந்தார். ஒருநாள் அண்ணல் அவர்கள் மக்களுக்கு அறிவுரை பசர்ந்துவிட்டு அவருடன் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அவரையும் வாயில் வந்தபடி வைதனர் குறைஷிகள். இதைக்

கேட்டதும் அண்ணல் அவர்களின் உள்ளம் உழைந்தது. தம்பொருட்டு அவர்மீது வசைமாரி பொழியப்படுவதைக் கண்டு, அவர்களின் மனம் வருந்தியது. எனவே இனிமேல் அப்பெரியாரைத் தம்முடன் பாதுகாப்புக்காக வரவேண்டாம் என்று வேண்டிக் கொண்டு மக்களின் முன்னிலையில் நின்று போதனை செய்வதற்கு முன், “சகோதரர்களே! நான் இக்கணத்திலிருந்து அப்பெரியாரின் பாதுகாப்பில் இல்லை! பெரியோனாகிய இறைவனின் பாதுகாப்பிலிருக்கிறேன். அவனுடைய பாதுகாப்பு எனக்குப் போதுமானது. ஆதலின் என்பொருட்டு அப்பெரியாரை நீங்கள் இழிந்துரைக்க வேண்டாம்” என்றனர் அண்ணல்.

அண்ணல் அவர்களின் பிரச்சாரம் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்தோங்கி வந்தது. இக்காலை மக்காவின் சூழலில் வாழ்ந்த செல்வாக்கு மிகுந்த தலைவர் ஒருவர் மக்காவிற்குத் தம் வேலையின் பொருட்டு வந்தார். அவரைக் குறைவிகள் அணுகி, அண்ணல் அவர்களைப் பற்றி இல்லாததும் பொல்லாததும் எடுத்துரைத்து அவருக்கு அண்ணல் அவர்கள் மீது வெறுப்பேற்படுமாறு செய்தனர். இச்செய்தியை அவர்கள் அவருக்கு முற்கூட்டியே கூறியதற்காக அவரும் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்தார். அண்ணல் அவர்களைச் சந்திப்பதை தாம் இயன்ற மட்டும் தவிர்த்து கொள்வதாகவும், எதிர்பாராத விதமாய்ச் சந்திப்பு நிகழ்ந்துவிடின் தம் காதுகளில் பஞ்சை வைத்துக் கொள்வதாகவும் அவர் உறுதி கூறி எப்போதும் தம் மடியிலே பஞ்சைத் தயாராய் வைத்திருந்தார். இவ்வாறு அவர் உறுதி கூறி மூன்று நாட்களாயின. நான்காவது நாள் அவர் தெருவழியே சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது எவரோ சப்தமிட்டு எதனையோ ஒதிக் கொண்டிருந்தது அவருடைய செவிகளில் ஒலித்தது. திரும்பிப் பார்த்தார். அண்ணல் அவர்களே பாதையோரத்தில் உள்ள பரந்த வெளியில் ஒலி எழுப்பி ஒதித் தொழுது கொண்டிருந்தார்.

அவர்களைக் கண்டதும் உடனே பதறிக்கொண்டு தம் மடியிலிருந்த பஞ்சை எடுத்தார். அதற்குள் திருக்குர்ஆனின் திருவாக்கியங்கள் அவருடைய செவியில் புகுந்து, உடலில் புகுந்து, உள்ளத்தில் புகுந்து, உள்ளின் உள்ளேயும் புகுந்து தன்னுடைய வேலையைச் செய்யத் தொடங்கிவிட்டன. பஞ்சை எடுக்கச் சென்ற கை பஞ்சை எடுக்காது அப்படியே அவருடைய மடிமீது துயில் கொண்டது. அவருடைய கண்கள் வைத்தவிழி மாறாது அண்ணல் அவர்களையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. கால்கள் அதற்கப்பால் நடக்க மறுத்துவிட்டன. அங்கேயே நின்று அண்ணல் அவர்கள் இனியமுறையில் திருகுர்ஆனை ஒதுவதையும், கைகட்டி இறைவன் முன்னிலையில் நிற்பதையும், பின்பு குனிவதையும் தலை பணிந்து வணங்குவதையும் அதன்பின் இருகைகள் ஏந்தி இறைவனிடம் இறைஞ்சுவதையும் கண்களால் பருகிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய உடலையும் உள்ளத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்து ஒருவிதத் திடுக்கம் ஆட்கொண்டது.

அண்ணல் அவர்களுக்கோ இது யாதொன்றும் தெரியாது. வழக்கம் போலத் தொழுதுவிட்டு வீடு நோக்கிச் சென்றார்கள். வீடு சென்றதும் கதவைத் தாளிட்டுவிட்டு உள்ளே போனார்கள். அப்பொழுது தெருவில் யாரோ விழுந்தடித்து வரும் ஓசை கேட்டது. அடுத்தகணம் அவர்களுடைய வீட்டின் கதவில் 'தடார் தடார்' என்ற சப்தம் முழங்கியது. அண்ணல் அவர்கள் தம் திருக்கைகளால் கதவைத் திறந்தனர். ஒருவர் மின்னல் வேகத்தில் அவர்களின் முன்பாய்ந்து அவர்களின் முன்பாய்ந்து அவர்களைக் கட்டித் தழுவிக்கண்ணீர் ஆற்றைப் பெருக்கெடுத்தோடச் செய்தார். "நான் தங்களின் அடியார்க்கு அடியான், அபயம் அளியுங்கள், அபயம் அளியுங்கள்" என்ற மொழிகள் அவருடைய வாயிலிருந்து தேம்பலினூடேயும் அழகையினூடேயும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. அண்ணல் அவர்கள் தம்

காலடியில் கிடந்த அம்மனிதரின் முகத்தைக் கண்ணுற்றதும் அவர்களின் உள்ளம் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் நீந்தி விளையாடியது. செல்வாக்கு மிகுந்த தலைவரைத் தம்பக்கல் இணைத்ததற்காக அண்ணல் அவர்களின் நா, “எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே” என்று கூறி இறைவனை வாழ்த்தத் தொடங்கியது. இக்கணத்திலிருந்து அரபுநாடு என்ற ஆழிய கடலில் அரசியல், சமுதாய, சமய அலைகள், வேறுபக்கமாக வீசத்தொடங்கிவிட்டன. அண்ணல் அவர்கள் மக்களை விரட்டி விரட்டிப் பிடித்து இஸ்லாத்தில் இணைந்த காலத்தின் முடிவு நெருங்கியது. மக்கள் அண்ணல் அவர்களை விரட்டி விரட்டித் தேடி இஸ்லாத்தில் இணையும் காலத்தின் பொழுதானது உதயமாகும் வேளையும் அண்மியது.

பயிற்சி வினாக்கள்

சூழும் புயலில் இருந்து விடுபட்டார்

1. பாத்திமா வை அழவைத்த சம்பவம் எது?
2. தாயிப் நகரில் அண்ணல் நபியவர்கள் எவ்வாறு தம்மை அறிமுகப் படுத்தினார்?
3. பழங்கள் கொடுத்தவர் வினாவிய வினாக்களுக்கு அண்ணல் நபியவர்கள் கொடுத்த பதில் யாது?
4. அண்ணலார் அடைந்த துன்பங்கள் பற்றி விளக்குக.
5. அண்ணல் நபியவர்களைச் சந்திக்கும்பொழுது காதுகளில் பஞ்சை வைத்துக் கொள்வேன் என்று கூறிய செல்வந்தருக்கு நடந்ததனை விளக்குக.

மலைப்பாம்பு

- அ. வே. நடராஜா

ஒருநாள் பீமன் காட்டில் வேட்டையாடச் சென்ற போது, பெரிய மலைப் பாம்பு ஒன்று ஒரு குகை முழுவதையும் வியாபித்துக்கொண்டு படுத்திருப்பதை அவன் பார்த்தான். பயங்கரமாக இருந்த அந்த மலைப்பாம்பும் பீமனைப் பார்த்து விட்டது. அது குகையை விட்டு வெளியே வந்து, பீமனின் இரு கரங்களையும் பற்றிக்கொண்டது. அதன் பிடியிலிருந்து விடுபட பீமனால் முடியவில்லை. அவனுடைய பலம் முழுதும் அந்தப் பாம்பிடம் பயனற்றுப் போயிற்று.

இது பீமனுக்கு அதிக ஆச்சரிமாய் இருந்தது. பதினாயிரம் யானை பலம்கொண்ட பீமனைப் பாம்பு செயலற்றவனாகச் செய்தது. தனது பலத்தையும் மிஞ்சிய பலமுள்ளோர் இருப்பது அவனுக்குத் தெரியவந்தது. அதனால் அவன் பாம்பை நோக்கி, “பாம்பே! நீ யார்? அதிக பலசாலியான எனது பலத்தையும் நீ மிஞ்சிவிட்டாய்! இவ்வளவு பெரிய பலம் உனக்கு எவ்வாறு கிட்டியது? நான் பாண்டு மன்னரின் புதல்வன்; யுதிஷ்டிரருக்கு இளையவன்; என் பெயர் பீமன்.” என்று தெரிவித்துக் கொண்டான்.

பீமன் இவ்வாறு தெரிவித்ததும், பாம்பு அவனை மேலும் பலமாகப் பற்றிக்கொண்டது. அது பீமனை நோக்கி, “நான் உனது முன்னோர்களில் ஒருவன்; எனது பெயர் நகுஷன்.

ஆகஸ்திய முனிவரின் சாபத்தால் நான் மலைப்பாம்பு ஆனேன். நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்குத் தக்க விடைகள் எவன் கூறுகிறானோ, அப்போதுதான் எனக்குச் சாப விமோசனம் ஏற்படும்” என்று கூறிற்று.

உன் பீமன் “பாம்பே! எனது உயிரைத் துறப்பதற்காக நான் அஞ்சவில்லை. எனது பலத்தை நம்பி, என் சகோதரர்கள், என் தாய் குந்தி முதலியோர் இருக்கிறார்கள்” என்று தெரிவித்துக் கொண்டான்.

வேட்டையாடச் சென்ற பீமன் திரும்பி வராதிருப்பதை தருமன் கவனித்தான். இதுசமயம் அமங்கலமான சகுனங்கள் நேருவதைக் கண்டு யுதிஷ்டிரர் கவலை அடைந்து, தெளமியரை உன் அழைத்துக்கொண்டு பீமனைத் தேடிப் புறப்பட்டார். தருமன் சென்ற வழி நெடுகிலும் ஏராளமான விலங்குகள் கொல்லப்பட்டுக் கிடந்தன. மரங்களும் முறிக்கப்பட்டுக் கிடப்பதை அவர் கண்டார். மேலும் அவர் நடந்து சென்று உவர் நிலத்தை அடைந்தார். அங்கே ஏராளமான மரங்கள் தென்பட்ட போதிலும் அவைகளில் இலைகளே இல்லாமல் மொட்டையாக இருந்தன. மேலும் அவர் தொடர்ந்து சென்றபோது, ஒரு குகையின் அருகே பெரிய மலைப்பாம்பு ஒன்று தன் தம்பி பீமனைப் பிடித்துக்கொண்டு இருப்பதை அவர் பார்த்துத் திகைத்தார்.

உனே யுதிஷ்டிரர் அந்தப் பாம்பை நோக்கி “பாம்பே! என் தம்பியை நீ விட்டுவிடு. வேறு ஏதாவது ஆகாரம் உனக்கு நான் தரச்செய்கிறேன்” என்று கூறினார். அதற்கு அந்தப் பாம்பு “உன் தம்பியை நான் விடமுடியாது. ஆகவே நீ இங்கிருந்து போய்விடு” என்று உறுதியுடன் கூறியது. அப்போது யுதிஷ்டிரர் “மலைப்பாம்பே! என்

தம்பியைப் பிடித்துக்கொண்ட நீ தேவனா? அல்லது அசுரனா? எதன் பொருட்டு நீ பீமனைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார். அதற்கு அந்தப் பாம்பு “குற்றம் இல்லாதவனே! நான் சந்திரகுலத்தில் பிறந்தவன். என் தந்தை பெயர் ஆயு; என் பெயர் நகுஷன். அசுஸ்திய முனிவரின் சாபத்தால் நான் மலைப்பாம்பாக நேர்ந்தது. நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு நீ தக்க விடைகள் கூறுவாயாயின் உன் தம்பியை நான் விட்டுவிடுகிறேன்” என்று கூறியது. “சரி, நீ கேட்க விரும்பும் கேள்விகளைக் கேள்; எனக்குத் தெரிந்தவரை உனக்குப் பதில்சொல்ல முயற்சி செய்கிறேன்” என்று யுதிஷ்டிரர் அப்பாம்பிடம் கூறினார்.

உடனே பாம்பு “ஒருவன் அறிய வேண்டியது எது? அந்தணன் என்று யாரைச் சொல்லலாம்?” என்று வினாவியது.

அதற்கு யுதிஷ்டிரர் “சிறந்த பாம்பே! எங்கும் வியாபித்து, இன்பதுன்பமில்லாத பரம்பொருளே நாம் அறிய வேண்டிய பொருள், கொடை, பொறுமை, உண்மை, ஒழுக்கம், இரக்கம், தவம், அருள் உணர்வு உடையவனே அந்தணன்” என்று பதில் கூறினார். பிறகு தானும் இரண்டொரு கேள்விகள் கேட்க விரும்புவதாகப் பாம்பிடம் தருமன் தெரிவித்தார். பின்னர் பாம்பிடம் “மறைகள், அவற்றின் அங்கங்கள் முதலியவற்றை ஒதிக் கரை கண்டவனைக் காட்டிலும் எவனுக்கு மேலான கதி கிட்டும்?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு அந்தப் பாம்பு “அன்பனே! உண்மையை இனிமையாகப் பேசி, பிற உயிர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாமல், அஹிம்சையைக் கடைப்பிடித்து, எவன் சான்றோரை ஆர்வத்துடன் ஆதரிக்கிறானோ, அவனே மேலான கதியை அடைவான்” என்று கூறியது. இதன் பின்னர் யுதிஷ்டிரர்

“பாம்பே! சத்தியத்தைக் காட்டிலும் தானம் மேலானதா? அல்லது தானத்தைக் காட்டிலும் சத்தியம் மேலானதா?” என்று கேட்டார்.

“சில சமயங்களில் தானம் மேலானது; சில சமயங்களில் சத்தியம் மேலானது” என்று பாம்பு பதில் சொல்லியது. இதன் பின்னர் தருமன் “அஹிம்சை சிறந்ததா? அல்லது இன்சொல் சிறந்ததா?” என்று மீண்டும் கேட்டார். “சில சமயங்களில் அஹிம்சை மேலானது, சில சமயங்களில் இன்சொல் மேலானது” என்று பாம்பு பதில் சொல்லியது.

இந்த விடைகளைச் சொன்ன பிறகு, பாம்புக்குச் சாப விமோசனம் ஏற்பட்டது. தனது பழைய வடிவத்தைப் பெற்ற அந்தப் பாம்பு சொர்க்கம் திரும்பிற்று. யுதிஷ்டிரரும் தன் தம்பி பீமனை அழைத்துக் கொண்டு, தான் வசிக்கும் இடத்துக்குத் திரும்பினார்.

பயிற்சி வினாக்கள்

மலைப்பாம்பு

1. தன்னைவிடப் பலமுள்ளோர் உண்டு என்பதை வீமன் எப்போது உணர்ந்தான்?
2. பாம்பின் முன்னோனானவன் யார்?
3. பாம்பு வீமனைப் பலமாக பற்றிக் கொண்டமைக்குக் காரணம் என்ன?
4. பாம்பு கேட்ட வினாக்களும் அதற்கு தருமன் கூறிய பதில்களும் எவை?
5. தருமன் கேட்ட கேள்விகளும் அதற்குப் பாம்பு கூறிய பதில்களும் எவை?

புனைகதைப் பகுதி

ஒரு கிராமத்துப் பையன் கல்லூரிக்குச் செல்லுகிறான்

- 65. கதிர்காமநாதன்

இதயத்தில் எழுந்த அவசரத்திலும் படபடப்பிலும் தன்னை யிழந்து, ஆடைகள் வெயர்த்து ஒழுகி நனையத் தட்டுத் தடுமாறி, வயல் வரப்புகளுடாக விரைந்து கொண்டிருந்த சின்னையா, இன்னும் பாதி வழியைத் தாண்டியிருக்க மாட்டான் - அதற்கிடையில் கல்லூரி மணி கம்பீரஒசையுடன் காற்றிற் கலப்பது, அவன் காதில் மெதுவாய் கேட்கிறது.

அவ்வோசை, அலைகளாக தத்தி வந்து, அவன் உள்ளத்தைத் திடுக்கிட்டுச் சிதற வைக்கிறது. ஒருகணம் கால்கள் நிற்கின்றன. ஏதோ ஒரு உந்தல் அவற்றில் எழுந்து நின்ற கால்கள் வேகமாக, வேகமாக அவனை இழுத்துச்செல்லத் தொடங்கும்போது, நேரம் சென்றுவிட்ட தே என்ற கவலையும் கல்லூரிக் கதவுகளைத் தாண்டி சந்தடியிழந்த வராந்தாக் களினூடாக - ஆக இறுதியிலுள்ள வகுப்புக்குச் செல்ல வேண்டி - யிருக்கிறதேயென்ற அவஸ்தையும், ஒருங்கே எழுந்து அலுவலகமும் அதிபரும் அவனுள்ளத்தில் ஏற்படுத்திய நடுக்கத்தில், வீட்டுக்கே திரும்பி விடலாமா என்ற எண்ணம் தலையெடுக்கிறது.

எல்லாமே ஒரு கணத்தில் மறைய, நேரத்தை வானத்திலளக்கும் பழக்கத்தில், வானத்தை வெறிச்சிட நோக்கி அவன் விரையத் தொடங்குகிறான். அவனால் இன்றைக்கு வானத்தைப் பார்த்து சரிவர நேரத்தைக் கணக்கிட முடியாது. கருமை கருமையாக, குவிந்து

கலைந்து, வானத்தில் அலைந்து வரும் மழை முகில்கள்... திடீரென்று நேற்றிரவு முழுவதும் விடாமல் கொட்டிய மழை, வயல் வரப்புகளைச் சேறாக்கி, அவனை நடக்கவிடாமல் களிமண் பிக்பிகவென கால்களில் ஒட்டுகிறது.

அவனால் நடக்க முடியவில்லை. ஒரே சினம்.

வயல்களுக்குமப்பால் பிரதான வீதி இருக்கிறது. பிரதான வீதியையொட்டி அவனுடைய கல்லூரி இருக்கிறது.

அவனுக்குத் தெரிந்த ஒன்பது வருடங்களில், ஆரம்ப வகுப்புத் தொடக்கம் இன்றுவரை வயல்களையும் பிரதானவீதியையும் இணைக்கும் ஒழுங்கற்ற இந்த வரப்புப் பாதைகளிலேதான், அவன் நடந்து கொண்டிருக்கிறான். மழைகாலங்களில், அவனுக்கு அந்தப் பாதையில் பொல்லாத ஆத்திரம் வரும். ஒரே களிமண். ஒடுங்கிய வரப்புகள். அது, சேறும் சகதியுமாய், நடக்கமுடிவதில்லை.

இப்பொழுது பாதையின் ஒழுங்கீனத்தை யோசிக்காது, யோசிக்க இயலாத அவசரத்தில், வயல்களுக்குமப்பால், பிரதான வீதியில், மாணவர்களைக் காணமுடியாதிருந்த அந்தச் சூழ்நிலையே அவனுக்கு முக்கிய பிரச்சனையாய் தோன்றுகின்றது.

‘இண்டைக்கு இந்த அப்பனாலை, நல்லா நேரம் போட்டுது. அறுவான்; காலைமை மாட்டன், மாட்டன் எண்டு சொல்லக் கேட்டானே? ‘கொத்த வாடா’, ‘கொத்த வாடா’ எண்டு உசிரை எடுத்துப் போட்டு, இப்ப இந்தக் கொதிசுடலன்; தலைமை வாத்தி.... பார்த்துப் பாராமை எக்கச்சக்கமாக என்னை அடிச்சுக் கொல்லப் போறான்.... அதுவும் என்னை யெண்டால் அவனுக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்காது.... இப்படியும் ஒரு படிப்பு எனக்கு வேணுமோ? கொத்தி, இந்தக் கை மூட்டுக் கை நோகிற நோ... நோகுது எண்டு ஆருக்குச் சொல்கிறது? இதோடைதான் இன்று முழுக்க ‘நோட்கம்’ எழுது.

வேணும்... இருக்கிற அலுப்பிலை... வீட்டை விட்டு ஓடிப் போனா எவ்வளவு சுகமா இருக்கும்?”

நேற்றிரவு மழை கொட்டித் தீர்த்திருத்ததால், மழையினாலேற்பட்ட ஈரலிப்பு, மண்ணைப் பதமாக்கி, விளைந்து குலுங்கும் நெல்லுக்கதீர்களின் மலர்ச்சி போலக் குதூகலத்தை காலையி லெழுந்து பார்த்ததும் தருகிறது. காலையில், பொழுது புலருகின்ற நேரம் பாயில் கிடந்து புரண்டு கொண்டிருக்கையில், சில்லென்று வந்த காற்றின் மென்மையான குளிர்ச்சி, கண் இமைகளுக்குள் நித்திரையை அள்ளிச் செறிந்தது. அதனிலிருந்த லயிப்பால், கலைந்திருந்த கந்தல் சேலையை இழுத்து, உடல் பூராவும் அவன் போர்த்திக் கொள்கிறான்.

அப்பொழுதுதான் அந்தக் கம்பீரமான நயம் செறிந்த அழைப்பு அவன் தந்தையிடமிருந்து வருகிறது.

“காலைக் கோழி கூவி எவ்வளவு நேரமாச்சு? இன்னும் படுக்கையே? சரி... சரி... கிடந்தது போதும். எழும்பு... நிலம் பதமாகக் கிடக்கு... தேத்தண்ணியைக் குடிச்சிட்டுப் போனம் எண்டால் ஒரு மூச்சிலை கொத்தி முடிஞ்சிடும்... இண்டைக்குக் கொத்தாட்டில் பிழை... பிறகு விடாமல் மழை கொட்டினாக் கொத்தேலாமைப் போயிடும்..”

சோம்பல் கழியவில்லை.

கூதலும் பாயும் தரையின் குளிர்ச்சியும் எழுப்பாதே என்கின்றன.

“பள்ளிக்கூடத்துக்கு நேரம் போயிடும்... அதுதான் யோசிக்கிறன். இப்ப நீங்கள் கொத்துங்கோவன்... பின்னேரம் நான் வந்து கொத்திறன்.”

“பின்னேரம் மழை வந்தாலும் ஆர் கண்டது? நீ இப்ப வந்து, கொஞ்சம் கொத்திப் போட்டு போவன். பிறகு எங்கடை சின்னவியைக் கேட்டுப் பார்ப்பம். பதம் போயிட்டால் பின் ஒண்டுமே செய்ய இயலாது.”

“நான் கெதியாய் போகோணும்... கொஞ்ச நேரம்தான் நிண்டு கொத்துவன்...”

பன்னைப் பழக் கொப்பளங்கள், கைகளில் தெறித்தெழும்வரை மண்வெட்டியும் கையுமாக நிலத்தின் வயிற்றை ஹிம்சை செய்து கொண்டிருந்தபொழுது, யாரோ பள்ளிக்கூடமில்லையோ என்று கேட்ட கேள்வியில், கல்லூரி கண்களில் தெரிந்து, இதோ - இப்பொழுது - வயல் வரப்புகளைத் தாண்டிக் கல்லூரிக் கதவுகளுக்கும்ப்பால், அவன் தாவுகிறான். கல்லூரி அதிபருக்குத் தெரியாமல் இனி, ஓடி மறைய வேண்டும். மூளை தறியடிக்கிறது. விழிகள், திருட்டு முழிமுழிக்கின்றன.

சென்ற. போலீஸ் கல்லூரி அதிபர் மிகவும் பொல்லாதவர். சின்னையா போன்ற பயந்த, வெயர்வை சிந்தும் அழுக்குத் தோற்றங்களைக் கண்டால், அவர்கள் கல்லூரி ஒழுங்கு விதிகளை மீறுகிற ‘சுரணையற்ற’ ஜென்மங்கள் என அவருள் வேக்காடு தோன்றிவிடும் அற்ப காரணங்களை வைத்துக் கொண்டு, பிரம்பால் நொட்டிக் கொண்டிருப்பார்.

அது ஒரு வெள்ளைக்காரன் பாடசாலையாக இருக்க வேண்டுமென்ற அவரது அபிலாசையினால் சின்னையா போன்றவர்கள் அவரிடம் சிதறு தேங்காங்கள்.

‘அப்பனாம் அப்பன்... நான் அப்பவே, தோட்டத்துக்கு வந்தனெண்டால் நேரம் போயிடும் எனச் சொல்லச் சொல்ல, கேட்டாத்தானே? இப்ப எனக்கு விழப்போகுது அடி...பள்ளிக் கூடம் போற நேரத்திலை தோட்டத்துக்கு வர ஏலாதெண்டால் பெரிய தத்துவம் மட்டும் அவருக்குப் பேசத் தெரியும்... அவர், அவருடைய அப்பர், முப்பாட்டன், முழுப்பேரும் தோட்டம் தானாம் செய்தவை... அதோடை, தான், தோட்டவேலை செய்து பள்ளிக்கூடம் போய் வந்தவராம்... இவற்றை படிப்பு எனக்குத் தெரியாதே? அதுதான் அவர் நாலாம் வகுப்புப் படிக்கவில்லை. அவற்றை கெட்டித்தனமான பேச்சை நினைக்க,

எனக்குப் பத்திக்கொண்டு வருகுது... என்றை கஷ்டம் விளங்கினாத்தானே?’

அவனைக் கண்டால், பொதுவாகவே கல்லூரி அதிபருக்கு ஆவதில்லை. ரொளத்திரம் பிறக்கும் தனது பாதி பழுத்த அணிஞ்சில் பழக் கண்களால் நெருப்புக் கொள்ளிகள் எரிவதுபோல, குற்றம் கடியும் மோப்பப் பார்வையுடன் அவர் சுட்டெரிக்கும் போதெல்லாம், அவனுக்குத் தேகம் பதறும்; கோணும்; கவலை பொங்கும்; தன் மேலுள்ள கோபத்துக்குக் காரணம் என்ன என்பது, புரியாது உள்ளம் சாம்பும்...

கல்லூரி நுழைவாசலுக்கு அடுத்ததாக, இருக்கும் அதிபர் காரியாலயத்தைக் கடந்து, அப்பால் எட்டாம் வகுப்பறைவரை சென்றதும், அப்பாடா என்ற நிம்மதி. செருமக்கூடத் தைரியம் வருகிறது; சிரிக்க முடிகிறது; நிதானமாக நடக்கலாம்.

இனி, 'அதோ - அந்தத் தண்ணீர்க் குழாய் இருக்கு - மிடத்தையும் தாண்டி, நூல்நிலையக் கட்டடத்தையும் கடந்துவிட்டால் அவனது வகுப்பறை வந்துவிடும்

நேரகுசிக்குத் தக்கபடி பாடநூல்களைக் கொண்டு வந்ததாக ஞாபகமில்லை. கொத்திய களைப்பு ஒரு பக்கம்; கல்லூரி அவசரம் மறுபக்கம் தோட்டத்திலிருந்து வீட்டுக்கு ஓடிப்போனதுதான் அவனுக்குத் தெரியும். கொடியில் கிடந்த கால்சட்டையைக் குவித்துக் கிடந்த துணிகளுக்குள்ளிருந்து இழுத்தது. இழுத்த வேகத்தில் கொடியறுந்தது. கொடி அறுந்ததையும் அலட்சியப்படுத்திக் கொண்டு உடுப்பு அணிந்தது, அவசர அவசரமாக நாலுகால் பாய்ச்சலில் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டது, இவையனைத்தும் எப்படி நடந்து முடிந்தன என்பது அவனுக்குத் தெரியாது; படபடப்பில் எல்லாம் நடந்தன. சாப்பாடு கூட இல்லாமல், நேற்றுப் பின்னேரம் போட்டது போட்டபடி கிடந்த புத்தகங்களையும் கொப்பிகளையும் அள்ளிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான்.

இன்றைக்குரிய நாள்...

ஓ... நேற்றுத்தானே இருபத்தியேழாம் திகதி? இருபத்தேழு, செவ்வாய். அப்படியானால் இன்றைக்குப் புதன்... புதன்...

புதன்கிழமை முதல் வகுப்பு ஆங்கிலம் படிப்பிப்பவர், அதிபர்.

என்ன மறதி? எட்டாம் வகுப்பைக் கடந்ததும் வந்த நிம்மதிக்கேன் இந்த அஸ்தமனம்?

அதிபரின் வளைந்து, கிழிந்து, சிராய்ந்து தொங்கும் பிரம்பு தன்னை ருசியாமலிருக்க வேண்டுமென நொடிக்கு நொடி அவனது பிரார்த்தனைகள். திடுக்கிட்டு காற்சட்டை, மேலங்கியைப் பார்க்கிறான். வெண்மையாகத்தான் இருக்கிறது. கொடியில் போட்டதால் சிறிது கசங்கல். அவ்வளவுதான்... அது கிடக்கட்டும், இன்றைக்கு பாடமாக்கச் சொல்லி ஏதாவது பாட்டுச் சொல்லிவிட்டவரா அதிபர்..?

‘அந்தப் பாட்டு... கவிஞன் லோர்ட் பைரனுடைய ஒரு காதல் பாட்டு, படிப்பித்தவர். அது... அது... பாடமாக்கிச் சொல்வது இன்றைக்கா? நாளைக்கு... வியாழக்கிழமை என்று தானே சொன்னவர்? அப்படியானால் இன்றைக்கு கேட்கமாட்டார்; இன்றைக்கு ஆங்கில இலக்கணம்; ‘றென் அன்ட் மார்ட்டின்’ எழுதிய இலக்கணப் புத்தகம் கொண்டு வரவில்லை... அடி விழத்தான் போகுது’

பிரார்த்தனை, இன்று பொய்யாய், கனவாய், இப்போ பழங் கதையாய் எரிச்சலில் முடிந்துவிட்டது.

கையடங்கலும் பச்சைத் தழுப்புகள்.

அடிகளை வாங்கிக்கொண்டு, அவன் வாங்கியில் குந்துகையில் அவனைப் பரிதாபத்தோடு அருகிலிருந்த நண்பன் பார்க்கிறான். மெதுவாக அந்த நண்பன் முணுமுணுக்கிறான்...

‘டேய்... உனக்குத் தெரியாதோடா, இந்தச் சிடுமுஞ்சியின்ரை குணம்...? ஏனோ தெரியவில்லை, உன்னையென்றால் எரிகிறார்; விழுகிறார்; ஏசுகிறார்; அடிக்கிறார். இப்பத்தான்டா, நீ வரக்கு ஒரு நிமிஷம் முந்தி, உன்னைப் போலத்தான் நேரம் பிந்தி உவன் சந்திரன் வந்தான்... ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, மெல்லிய சிரிப்போடை - ‘சரி பரவாயில்லை, போய் உட்காரு’ என்று சொல்லுகிறார்... எனக்கு என்னமோ தெரியவில்லை, உன்மீது அவருக்கு நிறைய கோபம்... அதுக்குத் தக்கதாப் போலை, நீயும், ‘புத்தகமில்லை, கொப்பியுமில்லை, பாடம் படிக்கமில்லை, உடும்பில்லை’ - அப்படி இப்படி என்று ஏதோ ஒரு காரணத்துக்கு ஆளாகி யிருக்கிறாய்... சந்திரனைப் போல ஒரு ‘டாக்குத்தர்’ மகனாக நீயுமிருந்தா உனக்கு ஏன், அவர் அடிக்கப் போகிறார்... அவனைப் பார்த்து “நீங்கள்” என்று கதைக்கிறதுக்கும்? உன்னை, என்னைப் பார்த்து “டா, புடா, நீ” என்று அவர் கதைக்கிறதுக்கும் ஏதோ வித்தியாசம் அவர் மனத்தில் இருக்கிறதாப்போலை படுகுது.”

அவனுக்கு, பச்சைத் தழும்புகளை உறுத்துப் பார்க்கும் பொழுது கல்லூரியை விட்டோடிப் போய், அந்த நிமிடமே வீட்டிலே, இப்பொழுது ஒரு கோடிக்குள் ஈரவிறகுடன் எரியாமல் போராடிக் கொண்டிருக்கும் தாயின் மடியில் விழுந்து, கதறிப் புரண்டு அழவேண்டும் போல, ஒவ்வொரு தழும்புகளாக அவள் தடவித் தடவி வாயால் ஊதி, தலைமை அதிபரைப் பிள்ளையில்லாப் பாவியென்று திட்டுவதை மனதாரக் கேட்டு ஆறுதலடைய வேண்டும்போல, அடக்கமுடியாததொரு தாகம் அவனுள் எழுகிறது.

மறுகணம்...

இந்த அழகைக்கு, அவமானத்திற்கு, தொல்லைகட்கு அவளே

காரணமெனத் தோன்றி, ஆசை தீர வாய் வலிக்கு மட்டும் - எத்தனை வீடுகட்டுக் கேட்டாலும் சரி - அவளைப் பேசித் தீர்க்கவேண்டுமெனும் ஆவேசம் அவனுள் உந்துகின்றது.

‘வழியில்லாதவை எல்லாம், பிள்ளைகளை ஏன் பெற வேண்டும், பெற்றுப்போட்டு, இப்படிச் சீரழிய விடுறதைக் காட்டிலும் பிறந்த கூட்டுக்கை நஞ்சு நசுக்காயைத் தந்து சாகடிச்சிருக்கலாம். பாரன்... மூதேசியாட்டம், ஒண்டு இரண்டையே பெத்துது? எலிக்குஞ்சுகள் ஆறைப் பெத்து...’

திடீரென்று சுருக்கங்கள் விழுந்த, சதா போராட்டங்களினால் களை இழந்த முகம், தண்ணீர் பிரதிபிம்பமாக அவனுள் வந்து போகின்றது. கருநிலக் கண்களிலே ஒளி சிந்தும் நீர்த்துளிகள் குமிழ்களாய் உடைந்து வடியக் காத்திருக்கின்றன. பெற்றுவிட்ட ஒரேயொரு தோஷத்தால், தனது இரத்த வார்ப்பினது வயிற்றுக் கொதிப்பில் பிறக்கும் சொல்லம்புகள் அனைத்தும், ஒவ்வொரு நஞ்சு வில்லைகளாய் உடலிற் செறிய, நீரிலிருந்து வெளியேறிய மீனாகத் துடிக்கிறாள்.

‘நான் உங்களைப் பிறக்கச் சொல்லிக் கேட்டனானே... அது - அந்தப் பாழ்பட்ட கடவுள், இந்தப் பாவியின்றை வயித்திலை உங்களைப் பிறக்கச் சொல்லி எழுதி வைச்சிட்டான்... இல்லையெண்டா, புண்ணிய ஆத்துமர்க்களின்னா வயித்திலை பிறந்திருக்க மாட்டியனே?’

அவன் பனிநீராய் அருவமாய் தோன்றிய நினைவுகளில் உருகிப் போகிறான். மனத்தில் தறிகட்டிய தாயின் மீதுள்ள ஆத்திரம், பச்சாதாபமாகக் கனிகிறது. பச்சைத் தழும்புகளின் வலியால் அணு அணுவாய் வேதனையைத் துய்க்கும் அவன், இன்றைக்குத் தனது தாயை, பெற்ற காரணம் கேட்டுச் சீறுவதில்லைபென முடிவு செய்து கொள்கிறான்.

வகுப்பில் ஒருநாளும் அவன் அழுததில்லை. அழ அவனுக்கு வெட்கம். கையை உதறி ‘ஆ.. ஊ.. இல்லை சேர்...’ என்ற பிரலாபங்-

களைக்கூட அவன் மொழிந்ததில்லை. உணர்ச்சியற்ற ஜடமட்பம் நீட்டிய கைகள் மடங்காமல், அத்தனை அடிகளையும் தாங்கி, அசமந்து, நான் என்ற கர்வம் போல் அவன் காட்சியளிப்பான். அதுவே அதிபருக்கு ஆத்திரத்தை மேலும் தூண்டுகிறது.

அடிகள்...

உதைகள்...

ஏச்சுகள்...

“போடா, போய் தரவையிலை மாட்டுச் சாணாம் அள்ளு, போ... போ... உனக்கேன் படிப்பு? இங்க வந்து வாங்கில மினைக்கெடுத்தாதை... போ...”

அடிகள், உதைகள், ஏச்சுக்கள், அவனை நிர்தாட்சணையாய்த் தாக்கி... ஓ... ஓ... ! அவன் உள்ளத்தில் அழகை நீர்ப்பிரவாகமாக முட்டி மோதி, அவனுள் விளைவிக்கும் உணர்ச்சிப் பிழம்புகளை யாருக்குத் தெரியும்?

“சின்னையா..., இங்க கிட்ட வா ஏன் லேற்? டேய் உன்னைத்தான்... ஏன் பேசாமல் மசங்குகிறாய்? நானுனக்கு என்ன சொல்லியிருக்கிறன்? ஒருநாள், இரண்டுநாள் நீ ‘லேற்’றாகவில்லை... ஒவ்வொரு நாளும் ‘லேற்’தான். அது மட்டுமா? ஏன்ரா... ஆடு திருடின கள்ளன் மாதிரி முழிக்கிறாய்...? ஊத்தை உடுப்புப்போட்டுப் பள்ளிக்கூடம் வாராதை யென்று எத்தனை தடவை சொல்லியிருப்பேன்?”

பதில் சொல்ல முடியவில்லை. மொழி வழங்காமற் போகுமளவுக்கு நாக்கு நடுங்குகிறது.

வேண்டிய மட்டும் அவர் அவனை மட்டரகமாகப் பேசிப் போட்டுப் போகட்டும்; பரவாயில்லை, வளைந்த பிரம்பால் மட்டும் அவனை ருசிக்கக்கூடாதென அவனுள், கோடி கோடி உச்சரிப்புகள்...

“டேய் வரமாட்டியா... உம்... கிட்டக்கிட்ட... என்னால் இனியும் உன்னோடு மாரடிக்க ஏலாது... பிடிச்சனெண்டால் தோல் உரிச்சுப் போடுவன்...”

பதுங்கிப்பதுங்கி, தயங்கித் தயங்கி, அவன் ஒவ்வொரு அடிகளையும் பெயர்த்து, ஒவ்வொரு வாங்கில்களையும் கடந்து, முன்னுக்கு - மேஜையடிக்கு - வருவதற்கிடைமில், நேற்றைய இறந்த சம்பவங்கள் அவனது தாயின் கண்ணீரைப் போலவே அவனுள் பொல பொலக்கின்றன. நேற்று, உடுப்புத் தோய்க்கத் தாயிடம் அவன் சவற்காரத்துக்குப் பணம் கேட்டிருந்தான்; கிடைக்கவில்லை.

இப்பொழுது, கையில் விழப்போகும் வலிவு மிக்க ஒவ்வொரு அடிகளும் தந்தைமேல், தாயின்மேல், சகோதரங்கள் மேல் - எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகக் கடவுளென வர்ணிக்கிறார்களே, அந்த ஒரு பண்டத்தின்மேல் - விழ வேண்டிய அடிகளென வெஞ்சினப் பகைமையை ஊட்டுகின்றன.

“ஃ... உதென்ன உடுப்பு... உனக்கேன் படிப்பு... தரவையிலை சாணி அள்ளப் போவன்...”

“.....”

“நான் என்ன சொல்லுகிறன்? நீ உன்ரை பாடு... நீட்டா கை...”

அவனுக்கும் அவனது தோற்றம் அலங்கோலமென்று தெரியத்தான் செய்கிறது. இருந்தும் இன்றைக்கு கல்லூரிக்கு அவன் வர வேண்டுமென்றால் அந்த உடுப்பிலேதான் அவன் வரவேண்டியுமிருக்கிறது. அவனையறியாமலே அவன் தன்னைப் பார்த்துக் கொள்கிறான். நன்றாக, விழித்து - தனது உடையின் அலங்கோலத்தைக் காணக் காண, அவன் கடைசியாகப் புதுச்சட்டை தைப்பித்த காலம் படமாகத் தெரிகிறது.

அது ஒரு சித்திரை வருஷப் பிறப்பு.

சின்னையாவுக்கு அவன் வளர்ந்த ஆட்டுக்கிடாய் விற்ற பணம் செலவிடப்படுகிறது. அந்தச் சம்பவம் நடந்து ஒரு வருஷத்துக்கு மேலாகி, இன்று சருகாகியும் விட்டது. அதிலிருந்து இன்றுவரை, ஏதாவது ஒருநாள், ஒரு சேர்ட், காற்சட்டை எடுக்க வசதி வரவேயில்லை. ஓரிரு சந்தர்ப்பங்களில் அவன் தாமிடம், தனக்குப் புது உடுப்புத் தேவையெனக் கூறிப் பார்த்தான். 'பார்ப்போமே' என்ற பதில் கிடைத்தது. நெடுக இப்படித்தான், 'பார்ப்போமே' என்று பதில் கிடைக்கும்.

அவனும் கேட்பதை நிறுத்திக்கொள்கிறான்.

இருக்கும் ஓரிரு உடுப்புகளுடன் வாழ்க்கைச் சிக்கனத்தை அவன் பயின்று வருவது, அவனை ஒரு குடும்பச் சுமை நிறைந்தவன் போலாக்குகிறது.

அது அதிபருக்கு விளங்க வேண்டுமா, என்ன?

அதிபரிடம் கையை நீட்டி அடி வாங்க இஷ்டம் இல்லை. கை ஏய்க்காட்டுகிறது. ஏய்க்காட்ட, ஏய்க்காட்ட அடிகள் உக்கிரமமாகின்றன. காலையில் நிலத்தைக் கொத்தி கைகளிலுண்டான, பன்னைப்பழக் கொப்பழங்களிலொன்று உடைந்து, அதனிலிருந்து உவர்ப்பான சிறுநீர்த் துளிகள் சிதற மனம் பதறிப் பதறி ஓலமிடுகிறது. ஏன் பிறந்தேன்? ஏன் பிறந்தேன்?

“அந்தத் தலைமை வாத்தியார் காற்சட்டை. சேர்ட் படு ஊத்தையாயிருக்கெண்டு உசிரெடுத்துப் போடுவன். ஒரு நாளே... இரண்டு நாளே... என்றை அம்மாவெல்லே, இனியும் என்னாலை தாங்கேலாது, மற்ற மற்றப் பிள்ளைகளுக்கு முன்னாலை - வகுப்பிலை, அவையெல்லாம் பாத்துக் கொண்டிருக்க நான் அடி வாங்கிறது உனக்கு விருப்பமோ

சொல்லன்... காது கன்னம் பாராமல் அந்தக் கொதிகுடலன், அடிக்கப் பிடிச்சானெண்டால் உலையிலை பிறகு அரிசி போடத் தேவையில்லை. கொண்டு போட்டு விட்டுடுவன்... ஒரு 'சன்லையிற்'றாவது வாங்கித் தாவன்... தோய்ப்பம்..."

அவளுக்கு மகனைப் பார்க்கவே வெட்கமாய், அவனது ஒவ்வொரு சொற்களும் அவள் இதயத்தைப் பிடுங்கி, பிடுங்கிய இடத்தில் வடியும் செங்குருதி அனைத்தையும் வெளியேற்றுகிறது போல - மயக்கம் வருகிறது. அவள் ஒன்றும் சொல்ல இயலாதவளாய் காதிலை விழுந்தது போலக் காட்டிக் கொள்ளாதவளாய் ஸ்தம்பிக்கிறாள்.

"என்னணை... நான் சொல்லுறன்... நீ பேசாமல் இருக்கிறாய்... இந்த ஊத்தை உடுப்போடை நான் என்னெண்டு பள்ளிக்கூடம் போவன்... நீ நம்பாட்டில்... கொடியிலை இருந்து உடுப்பை எடுத்துக் கொண்டந்து காட்டட்டே... சரியான ஊத்தையாய்ப் போச்சு... அதைத் தோய்க்கப் போறன்."

அவன் கிட்ட வந்து, அவள் மோவாயைத் திருப்பித் தன் முகத்தருகே அவள் முகத்தை நிறுத்திக் கெஞ்சுகிறான்.

"என்னணை... ஒரு சன்லயிற் சோப்பாவது வாங்கித் தரமாட்டியே? பொழுதுபடக்குமுந்தித் தோய்ச்சப் போட்டன் - எண்டால், ஆட்டுக்குக் குழையும் வெட்டிப் போட்டிட்டு நான் படிக்கலாம்... சோதனையும் கெதியா வரப்போகுது..."

அவளது மொனத்துக்குள்ளே அடித்து வைத்த உணர்ச்சிகளெல்லாம் வெளியில் ஒரு நதியின் அமைதி உள்ளே பயங்கரச் சுழிகள் நிறைந்த நதியின் வேகமான சுழல், கடலலைகளின் மோசமான கொந்தளிப்பு.

"கடைசியாய்க் கேட்கிறன். ஒரு சவுக்காரம் வாங்கித் தர மாட்டியே... உடுப்பெல்லாம் நாற்றம் அடிக்குது... தோய்க்க வேணும்..."

அவள் சேலைத் தலைப்பை அவிழ்க்கிறாள், சேலைத் தலைப்பிற்றான் கைகாவலாக அவள் பணத்தை முடிந்திருப்பாள்.

அவிழ்த்த சேலைத்தலைப்பினை வெறுமை தவழப் பார்க்கும் பொழுது, உலகமடங்கிலும் வானத்தில் அழுதுவடியும் முகில் கறுப்புகள் திரண்டு, அவள் முகத்திலே ஒட்டிக் கொள்கின்றன. சிரிக்கிறாள். சிரிப்பது போன்ற அழகை கலந்த ஜீவ ஒட்டமற்ற சிரிப்பு அது. பல்லைத் திறந்து வேதனையுடன் அனுங்குவதனைத்தும் சிரிப்பென்றும் கதையென்றும் பொருள் கற்பித்துவிட முடிகின்றதா என்ன?

“இங்கை கிட்ட வா... தம்பி வாவன்...”

அவள் அவனது சுருண்ட சுருள் சுருளான கேசத்தை இதமாகத் தடவிக் கொடுக்கிறாள் அவள் செய்த ஒரு குற்றத்திற்குக் கேட்கும் மன்னிப்புப் போல, பிராயச்சித்தம் போல, வாஞ்சை தவழ்கிறது. சமாதான சமரசம் தெரிந்தவள் அவள்.

“என்றை குஞ்சல்லே... என்றை ராசா... நாளைப் பாட்டுக்குப் போ... சத்தியமா நாளைக்கு வேண்டி வைக்கிறன். ஒரே ஒருநாள் பொழுதுதானே... வேணுமெண்டாப் பார்... என்னெட்டை இருக்கிறதே ஐந்து சதம்தான்.”

கோதிய தலைமயிரை அவுக்கென விடுவித்துக் கொண்டே, மன்னாரைத் தாக்கும் புயலாக எழுகிறான்.

“எப்பத்தான் நீ, புறக்கணம் பாடாமல் விடுவாய்... எப்ப உன்றை தரித்திர மூஞ்சி விடியப்போகுது”

கொதிநீர் படுகிறது. படட்டுமே.

கொதிநீரை ஆறவைக்கும் இதமான சொற்கள் அவளிடம் இருக்கின்றன.

“நீ கூட உணராவிட்டால் நான் என்னடா செய்வன்? பக்கத்து வீட்டுச் செல்லத்தட்டை ஒரு இருபத்தைஞ்சு சதம் கடன் வேண்டி இப்பத்தான் தங்கச்சியை விட்டு மண்ணெண்ணையை வாங்குவிச்சனான். கொஞ்சம் முந்திச் சொல்லியிருந்தா விளக்கு எரியாட்டியும் பரவாயில்லை— யெண்டு தந்திருப்பன். இனி ஆரட்டை நான் கடனுக்குப் போறது? அவள் செல்லம் கூட முதலிலை பிள்ளையாணைக் காசில்லையெண்டு சொல்லிப் போட்டாள். என்றைமுகம் போன போக்கைப் பார்த்து அவளின்ரை தாய் மனுஷி, தன்னெட்டை ஒரு இருபத்தைஞ்சு சதம் இருக்குதெண்டு அவளுக்கு சொல்லிச்சது... நாளைக்கு எப்பிடியும் வாங்கித்தாறன்.”

“சத்தியமா”

“சத்தியம்”

“நீ சொல்றதை நான் நம்பமாட்டன்... நாளைக்கும் இப்பிடிச் சொல்லுவாய்”

“நான் ஏன் பொய் சொல்லுறன்... இருந்து பாரன்...”

அவளின் சத்தியத்தின் நம்பிக்கையில் ஒருநாள் உடுப்புத் தோய்க்காததால் ஒன்றும் குடிமுழுகாது எனும் மனத்தேற்றம் அவனைக் கல்லூரிக்கு வர அனுமதித்திருக்கிறது.

“இண்டைக்காவது, எப்படியாவது, சவுக்காரம் வாங்கித் தோய்ச்சுப்போட வேணும். இப்பிடி, இனியும் அடிவாங்கக் கட்டாது... மற்றவங்கள் எல்லாம் பார்த்து சிரிக்கிறார்கள்... அவங்களுக்கென்ன - ஆக - பல்லை இளிக்கத்தான் தெரியும். அவனவன்ரை கஷ்டம் அவனவனுக்கு... உம்... இனியும் அடிவாங்காமை நான் நடக்க வேணும்...”

மாஸையில் கல்லூரியால் வந்ததும் ஆட்டுக்கு குழை தேடுவது சின்னையாவுக்கோர் அன்றாடப் பிரச்சனை...

முற்றத்திலிருந்த பூவரச மரங்களில் கொதிக்கும் இந்தப் பாலை வெய்பிலுக்கிடையே எப்படித்தான் குழையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடிகின்றது? அள்ள அள்ளக் குறைவது தெரியாத, கடல் நீரா இம்மரங்கள்?

கொக்கத்தடியும் ஆளுமாகத் தொலை தூரத்திலிருந்த காணிக் குச் சென்று உச்சாரமான வேம்பில் அணிலைப் போல ஏறத் தொத்தி, குழை வெட்டிச் சரித்தாயிற்று...

யாழ்ப்பாணத்திலொன்றும் ஓரளவு பசுமை குன்றாது இருக்கும் வேப்பமரம் வரப்பிரசாதமே தான். இல்லையென்றால் சின்னையாவின் நாலு ஆடுகளும் சிவராத்திரி முழித்துக் கதறிக் கத்திவிடும். ஆட்டுக் கட்டையைக் கூட்டி, அங்கிருந்த முதல்நாள் குதறித் துப்பிய இலை தழைகளையெல்லாம் பெட்டியில் அள்ளிக்கொண்டு போய் குப்பையில் கொட்டும் சின்னையாவிற்கு தலை நிமிர் இரவும் வந்து நேரம் சரியாகிறது.

“இனி... நான் படிக்கப் போறன். படிக்க இருந்த னெண்டால், என்னை இடையிலை எழுப்பி, அங்கை போ; இங்கை போ எண்டு ஆரும் குழப்பக்கூடாது... குழப்பினா பொல்லாத சண்டைதான் வரும்...”

சின்னையா படிக்கலாமென்று புத்தகங்களை விரிக்கிறான். சன்லையிற் பெட்டியொன்றின் மேல் அவனது புத்தகங்கள், அவன் படிக்கும் மேஜை இந்த சன்லயிற் பெட்டிதான். எட்டாம் வகுப்பும் கடந்து, தொழில் தேடலாம் எனும் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான சீனியரும் வந்துவிட்டது. ஒருநாள் பார்த்து மேஜையிலிருந்து படித்ததாக ஞாபகம் இல்லை.

லாந்தர் காற்றில் ‘பக்பக’ என்கிறது...

மெல்லிய இருள் கலந்த ஒளியின் அனுங்கிய உமிழல்,
சின்னையா படிக்கிறான்.

“அவன் கொஞ்சக் காலம்மட்டும் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து
படித்தான்... அப்பொழுது அந்தப் பள்ளி மாணவர்கள் அவனை
எச்சில் பொறுக்கியென்றும் ஊதாரிப்பயல் என்றும்
அழுக்குக்குழியென்றும் துவேஷிப்பார்கள்... நிந்திப்பார்கள்...
ஆசிரியர்களைப் பற்றியோ ஒன்றுமே சொல்லத் தேவையில்லை.
அவனை மற்ற மாணவர்களிலிருந்து விலக்கி ஏதோவொரு
அருவருக்கத்தக்க ஜீவன் போல வெறுப்போடு கணித்தார்கள்...
இவையெல்லாம் சேர்ந்து அவனைப் படிக்கவிடவில்லை.
அவன் வாழுகின்ற அந்தச் சேரியில் எந்த நேரமும் குடிகாரர்கள்
கும்மாளமிட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்; ஒரே இரைச்சல்.
ஆண்கள் பெண்கள் என்று வேறுபாடின்றி ஆபாசமாக மிக
ஆபாசமாக திட்டிக்கொண்டிருப்பார்கள்...”

சிறிது நேரம் புத்தகத்தைப் பார்த்தவாறே ஆழ்ந்த யோசனையில்
ஒன்றிப் போகிறான்.

பக்கென விளக்கு அணைகிறது. அவன் எழுந்து உள்ளே,
தலையைக் குனிந்தவாறு போகிறான். தலை நிமிரந்தால், வீட்டுக்கூரை
இடித்துவிடும். பலதடவைகள் அசட்டையாக அவன் இடிவாங்கியி-
ருக்கிறான். உள்ளே எரிந்து கொண்டிருந்த போத்தல் விளக்கை
பவுத்திரமாக ஏந்தி அதன் சிறிய சுடர் அணையாவண்ணம் விரல்களினால்
மதிலமைத்து மெதுவாக ஊர்ந்து வருகின்றான்.

வெளியே காற்று பலமாக வீசுகிறது. வாடைக்குளிர்.

ஒரு சூழல் வந்தால் போதும்; இந்தச் சுடரும் அணைந்து
விடும்.

மீண்டும் லாந்தரில் ஒளி ஏற்றப்படுகிறது. பக்கச் சேஷ்டையைக்
காணோம்.

துடைத்தாலும், தண்ணீரிற கழுவினாலும் படிந்துள்ள கறுப்பு நீங்காத கறை மண்டிய லாந்தர் சிம்னியில் உடைந்து கோடு குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடுகிறது. கொஞ்சக் காலம், நின்று நிலைக்கும் பவுத்திரத்தில் கடதாசி ஓட்டல்கள் போடப்பட்டுள்ளன...

ஒரு கழல் காற்றொன்று அந்தத் திண்ணையெங்கும் ஊடுருவி உடலைச் சிலிர்த்துச் செல்கிறது. லாந்தர் பக்கக்கென்ற சப்தத்தை ஒலி பீர்கிறது.

அங்கால், மிகு அண்மையில் அவனது சகோதரங்களின் கேலியும், சும்மாளமும், சிரிப்பும்...

‘எனக்கு இப்ப வாற ஆத்திரத்துக்கு... எளிய பலயரங்கள்... போய் நாலு அடி குடுத்தனெண்டால்தான் எனக்கு நிம்மதி வரும்... பின்னை என்ன? ஒரு மனிஷன் நிம்மதியாய்ப் படிக்கேலாது. நாளைக்கு... என்னெண்டு முழுப்பாட்டையும் பாடமாக்கிச் சொல்லப் போறன்... ஒவ்வொரு நாளும் அடி வேண்டுறதை விட பள்ளிக்குப் போகாமலே நிண்டு விடுறது நல்லது...’

“உடைஞ்ச சிம்னியிலை எத்தனை நாளைக்கென்று படிக்கிறது? காத்து வந்து சுற்றிச் சுற்றி அணைச்சுப்போடுது... ம்... எத்தனை நாள் சொல்லியிட்டன்... வாங்கக் காசு தந்தாத் தானே? பத்தாதுக்குப் பலயரங்களின் தொல்லையும் பொறுக்கேலாதாம்.”

“ஏன்ரா புறுபுறுக்கிறாய்? அதுகள் கொஞ்சநேரத்தாலை படுத்திடுங்கள். நீ நிம்மதியாய்ப் படியன்.”

அருகிலே சேலையைப் பாதி அவிழ்த்து விரித்து, அதில் படுத்திருக்கும் தாயின் குறிப்புரை முடிகிறது.

ஆடுகள் திடீரென்று அலறுகின்றன.

இவன் அசையவில்லை.

படிக்கிறான்...

நெடுநேரமாக ஊர்சுற்றிய அசதியுடன் புகையிலையைச் சுருட்டாகச் சுற்றிக்கொண்டே வந்து சேருகிறார் தகப்பன்.

அந்தத் தருணம் பக்கத்து வீட்டுப் பாதி கிழம் மகாபாரதத்தை மூடி வைத்துவிட்டு வந்து திண்ணையில் உட்காருகின்றது.

“அவன் வெள்ளைக்காரன் இருக்கேயிர்க்கை எல்லோ நம்பி எங்கடை இலங்கை இலங்கையாயிருந்தது, இப்ப சீலை ஒண்டும் வரக்கூடாது எண்டுட்டானாமே? உண்ணாணக் கேட்கிறன். இவங்களிடடை என்ன சீலையள் இருக்கு? அந்த நாளையிலே பத்துச் சதத்துக்கு அரிசி வாங்கலாம்...”

“அதுதானே... இந்தாவன் ஒரு சுருட்டுக் குடியன்...”

இலங்கை, உலகம், வெள்ளைக்காரன் புகழ், எல்லா விமர்சனங்களும் இனி விடிய விடிய நடக்கும். அரசியல் மேதாவிலாசங்களின் வார்ப்புகள் சந்தித்த பொழுது இனி... நேரம்...?

‘ம்... இண்டைக்கு படிச்சது போலத்தான்... காதுக்கை கை இரண்டையும் வைச்சுக்கொண்டு பெலத்து சத்தம் போட்டுப் படிக்கட்டோ? இரவு இரவா ஊர் உலாத்துகிறது. பத்தாது எண்டு... வீட்டிலும் வந்து கதையே? உவன் கிழவனுக்கு நாளைக்கு நல்ல தகடு குடுக்கவேணும்... தன்னைவிடப் பெரிய அறிவாளி இல்லையெண்ட எண்ணத்திலை விழல் கதையள் வந்து கதைச்சுக்கொண்டு இருக்கிறார். குடுக்கிற குடுவையிலை வீட்டுப்பக்கம் வராமைச் செய்யிறனோ இல்லையோ பார்ப்பம்...’

அவன் புத்தகத்தை மூடுகிறான்.

நித்திரை வருகிறது...

ஆகா...! என்ன சுகம்.

பயிற்சி வினாக்கள்

ஒரு கிராமத்துப்பையன்....

1. பையனின் வறுமையை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகின்றான்?
2. தாய், தந்தை, பையன், அதிபர் ஆகியோரின் குணவியல்புகள் பற்றி சிறுகுறிப்பெழுதுக.
3. பாடசாலைக்குச் செல்லும் பாதையை ஆசிரியர் எவ்வாறு வர்ணிக்கிறார்?
4. பையன் கல்வியில் கொண்ட ஈடுபாட்டை ஆசிரியர் எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றார்?
5. அதிபரின் மீது கொண்ட பயமும் பொறுப்பும் எவ்வாறு எடுத்துகாட்டப்படுகின்றது?
6. பையனின் உள்ளத்திலே தோன்றும் விரக்திக்கான காரணங்கள் எவை?

மக்கத்துச் சால்வை

- எஸ். எல். எம். ஹனீபா

“தம்பி! மம்மனிவா ஞாபகமிரிக்காடா மனெ? அண்டெய்க்கி உங்கெ வாப்பால்லாம் பேசாமெ வாயெப் பொத்திடாங்கெ. நீ சின்னப்பொடியன். காகத்தெப்போலெ அதெக் கண்டுக்கிட்டாய். உண்டெ சத்தெம் எனெக்கி விசிலடிச்சாடலெ இரிந்திச்சி”

“அடிப்பட்டிட்டு, அடிப்பட்டிட்டு அண்ணாவியாரீரெ தலையிலெ அடிப்பட்டிட்டு”

“நீ மட்டும்தாண்டா மனெ அதெக் கண்டாய். இண்டெய்க்கிம் அந்தெச் சத்தம் என்டெ காதிலெ இரையிதிடா மனெ”

அது எப்பவோ நடந்த விளையாட்டு. நேற்றுப்போலெ தான் இருக்கிறது. நெஞ்சில் அப்படியே ஈரமாக...

அப்பவெல்லாம் மூன்று நான்கு நாள்களுக்கு முந்தியே பெருநாள் மணக்கத் தொடங்கிவிடும்.

பொழுதுவிடிந்தால் பெருநாள். பையென்னா ஹோட்டெல் ‘கலகல’த்தது. கண்ணாடி ‘ஷோட்கேஸ்’ இரண்டும் ‘பளிச்’சென்று – உள்ளெ தின்பண்டங்கள் கண் சிமிட்டும். பசுநெய்யில் பையென்னாவின் கைபட்டுப் பக்குவப் பட்ட ‘மஸ்கெற்’வாசம். ஒரு துண்டின் விலை இருபது சதம். ‘ரீ’ஒன்று பத்து சதம்.

அதுவும் பையென்னாடெ கையால் ‘நோனா மார்க்’ கட்டிப்பாலில் ரீ போட்டால் தனிச்சுவைதான். இறுகிய சாயமும்

கட்டியாலும் அவர் கைபட்டுச் சுவை கூட்டும் வித்தை. ‘மஸ்கெற்’றில் ஒரு துண்டைக் கடித்து ‘ரீ’யும் அடித்துவிட்டு வெளியே வரும்போது தான் ஹோட்டெலுக்குக் குளிர்நட்டி நின்ற பூவரசு மரத்தில் ஓட்டியிருந்த கடதாசி கண்ணில் பட்டது.

‘ஹஜ்’ பெருநாளை முன்னிட்டு நாளை அசர் தொழுகையின் பிறகு மாபெரும் கம்பு விளையாட்டுப் போட்டி. பிரபல சீனடி வாத்தியார் நூகுத்தம்பியுடன் மோதுபவர்கள் முன்வரலாம். பரிசாக ஒரு மக்கத்துச் சால்வையும் பறங்கி வாழைப்பழக்குலையும் வழங்கப்படும்.

அந்த வருஷத்துப் பெருநாள் பெருதும் கொண்டாட்டமாகவே இருந்தது. பெருநாள்பொழுது உச்சியைக்கடந்து உப்பாத்துப் பக்கமாகக் கெளித்தும்விட்டது. பக்கத்தூர் சனங்களெல்லாம், கிராமத்தின் சந்தை முகப்பில் ஈயாய் மொய்த்துவிட்டார்கள்.

முன்வரிசையில் - பெரியவர்களின் முழங்கால்களுக்கு இடையில் நாங்கள் - வாண்டுக்கூட்டம் - குந்திக்கொண்டோம்.

ஊரின் விதானையாரும், மத்திச்செமாரும் கூட்டத்தில் ஒழுங்கை நிர்வகித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பொழுது ஊர்ந்தது. போட்டிக்கு வந்த அண்ணாவியாரும் அவரின் சீடப் பிள்ளைகளும் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சவால் விட்ட நூகுத்தம்பி வாத்தியார் இன்னும் ஆஜராகவில்லை. எல்லோரும் ஆற்றங்கரை வீதியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கேலிப்பேச்சுக்களும் நக்கல்களும் கிளம்பத் தொடங்கின. தூரத்தே ஒரு சைக்கிள் வண்டி மிக வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தது.

‘அன்னா வந்திட்டார்! ஹோய்ரா...!’

கூச்சலுடன் கூட்டம் கலகலத்திற்று.

நூகுத்தம்பிதான் வந்து கொண்டிருந்தார். வந்த வேகத்திலேயே அவரின் சைக்கிள் இன்னொருவரின் கைக்கு மாறியது. அடுத்த கணமே அவர், விளையாட்டு நடைபெறும் வீதியின் மையத்தில் பாய்ந்து நின்றார்.

கருங்காலி போன்ற உடல்வாகு, வீச்சுத்தொழிலில் உரம் ஏறிப்போன விசைகொண்ட கைகளும் கால்களும், கட்டுக்கடங்காத காளையின் தோற்றம்.

மீண்டும் கைதட்டல்கள், சீழ்க்கை ஒலிகள் - உடுத்தியிருந்த பழைய 'கார்ட்' சாரணை களைந்தார். கையிலிருந்த சாரணை பறந்துபோய் பூவரசு மரத்தில் ஒட்டிக் கொண்டது. உள்ளே முழங்கால் மறைந்த சிறுவாலும் கைவைத்த பனியனும்.

விம்மிப் புடைத்த நெஞ்சிலிருந்து வெட்டுவாளாகக் கரங்களிரண்டும் வெளிக்கிளம்பியது. நின்ற நிலையிலேயே கரங்களிரண்டையும் சுற்றி - அந்தரத்தில் பாய்ந்து - திடீரெனக் குனிந்து பூமியைத் தொட்டு முத்தமிட்டு - ஒப்புதல் எடுத்துச் சலாம் வரிசை போட்டார். மகிழ்ச்சிப் பிரவாகம் கடல்போல் கொந்தளித்து அடங்கியது.

“நாகுத்தம்பியுடன் சிலம்பம் விளையாட விரும்பு பவர்கள் வரலாம்.” விதானையார் அறிவித்தல்.

சனத்திரளின் மறுகரையில் இன்னோர் உருவம் சுற்றிச் சுழன்று - மின்னல் கோடுகளாய் - கையிலிருந்த கல் விண்ணாங்குத்தடி “ங்... ய்...” ஊதி வெளிவந்திற்று. அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியார்தான். அவரின் கையிலிருந்த தடி ஓர் பாம்புபோல அவரைச் சுற்றிச் சுற்றிப் படமெடுத்தாடியது.

பார்வையாளர்களின் பாதங்கள் பூமியில் தாவவில்லை. விளையாடத் தெரிந்தவர்களுக்குக் கையும் காலும் தினவெடுத்திற்று.

“இப்பொழுது நடைபெறும் போட்டியில் வெற்றி பெறுபவருக்கு வாழையழக் குலையொன்று பரிசாக வழங்கி, மக்கத்துச் சால்வையால் போர்த்தப்படும்.”

விதானையாரின் அறிவிப்பு வந்ததும் கரகோஷம் வாணைப் பிளந்தது.

ஒருபக்கம் அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியார். மறுபக்கம் நாகுத்தம்பி வாத்தியார். ரெண்டும் ரெண்டுதான். சோடையில்லாத சோடி.

முதலில் இருவரும் ஒருவரையொருவர் நோக்கியவாறு நான்கு பாக இடைவெளி விட்டு நின்றார்கள். விதானையார் 'ஆரம்பம்!' சொன்னார். அடுத்தகணமே புழுதிப்படலம் கிளம்ப இருவரும் சலாம் வரிசை எடுத்தார்கள்.

சுற்றிச்சுற்றி - அந்தரத்தில் கிளம்பி - நான்கு கைகளும் அரிவாள் போன்று மின்னல்வெட்டி... உருவங்கள் இரண்டு பம்பரம்போல் கழல்வது மட்டுமே கண்களுக்குப் புலனாகின.

சலாம் வரிசை எடுத்ததும் மீண்டும் அவரவரின் மூலைக்குள் போய் நின்றன்கொண்டார்கள்.

அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியாருக்கு வெலிகாமத்து மவுலானா வாப்பாதான் குரு மவுலானா வாப்பாவின் கையால் தொட்டு வாங்கிய தடியை, அவரின் மகன் தொட்டுக்கொடுக்க மிகவும் பாந்தமாகப் பற்றிக்கொண்டார்.

இரு கைகளின் விரல்களுக்கிடையில் நின்று - அக்கம்பு 'ங்ய...ய்' ஊதி நர்த்தனமாடியது. ஒரு தடி, நான்காகி, பதினாறாகிப் பல்கிப்பெருகி கண்களுக்குள் மாயாஜால வித்தை காட்டிற்று.

எதிர்த்திசையில் நாகுத்தம்பி வாத்தியார், தனது குருவான இந்தியக்கார நானாவின் கையால் வாங்கிய பிரம்புடன் நின்று கொண்டிருந்தார்.

இரு விளிம்புகளிலும் வெள்ளிப்பூண்களால் மோதிரம் போடப்பட்ட மூங்கில் பிரம்பைத் தனது வலது கையால் மட்டுமே எடுத்துச் சுற்றிச் சுழற்றினார்.

இடக்கை அசையாமலிருக்க வலக்கை மட்டும் சுற்றிச் சுழன்றது. அந்த நுட்பம், லாவகம் அவருக்கே கைவந்த வித்துவம் ஒரு

வெள்ளிப்பறவை தனது பரிவாரங்களுடன் தாளலயம் தப்பாது - சிறகடித்துப் பறந்து பறந்து மாயுமே, அவ்வாறு நாகுத்தம்பியின் கையிலிருந்த வெள்ளிப்பூண் பிரம்பு பறந்தலைந்தது.

முதல் சுற்று முடிந்து - இரண்டாவது ஆட்டமும் தொடங்கிற்று. காசுக்களிரண்டும் கம்புகளினூடாகத் தங்கள் பார்வையைக் குவித்துக் கறுவிக் கொண்டன. ஒன்றையொன்று தூரத்தித் தூரத்தி... ஒன்றையொன்று போருக்கு அழைத்து அழைத்து... அலைக்கழித்து அதே கணம் மின்னலெனச் சீறிப்பாய்ந்து... ஒன்றையொன்று கொத்திக் குதறி...

பழுதிப்படலம் மேலெழுப்ப அந்த அற்புதக் காட்சி!

தீவிரெனப் புறப்பட்ட நாகுத்தம்பியின் வெள்ளிப்பறா அகமது லெவ்வை அண்ணாவிவாரின் தோளைத் தொட்டுப் பார்த்துத் திரும்பியது. தடுமாறிய அண்ணாவிவார், தழும்பிய பாதங்களை நிலத்தில் பலமாகப் பதித்துக்கொண்டார்.

“அடிபட்டிட்டு அடிபட்டிட்டு அண்ணாவிவாரீரே தலையிலே அடிபட்டிட்டு” நானும் மம்மலியும் தான் கூப்போட்டோம். ஊரில், ‘தலையாலே தெறிச்சதுகள்’ என்று பட்டம் வேறு வாங்கியிருந்தோம்.

“டேய்! பொத்துங்கடா வாயை. யாருக்கிட்டே கதைக்கிறீங்கே” அண்ணாவிவாரீரே சீடப்பிள்ளைகளில் ஒருவனான ஈறாங்குட்டி சீறிப்பாஞ்சான்.

‘அடிபடெல்லெ அடிபடெல்லெ... இவ்வளவு பெரிய மனுஷனுங்கள்றே கண்ணையும் மறச்சிட்டு - இந்தெ ஹறாங் குட்டிகள்றே கண்ணிலெ மட்டும் தைச்சிட்டு...’

மத்திச்செம் பார்த்த புகாரி விதானையார் - அந்தத் தருணம் பார்த்துத் தனது பார்வையை எங்கோ கோட்டை விட்டுவிட்டார். கூச்சலும் இரைச்சலும் கூடிவிட்டது. அண்ணாவி அகமதுலெவ்வையின்

சீடப்பிள்ளைகள் சுற்றி வட்டமிட்டு நின்றார்கள். ஒவ்வொருத்தனும் 'நறநற'வென்று பல்லைக் கடித்து...

நாமுநாகுத்தம்பி வாத்தியின்மீது பாய்ந்து குதறிக்கிழிக்க வேண்டும்போல் ஆத்திரத்தில் 'படபட'த்தனர்.

“டேய்! எங்கெட ஆளுக்கு அடிக்க ஏலுமாடா? வாங்கடா பாப்பம்?” ஆளுக்கொரு கம்புடன் ஆவேசத்துடன் பொங்கினார்கள்

நாகுத்தம்பி வாத்தி தன்னந்தனியனாய் - வாயில் கைவைத்து விக்கித்துப்போய் நின்றான். ஊர் மத்திச்சத்தினருக்கு அவர்களைச் சுமரசத்திற்குக் கொண்டு வருவதே பெரும்பாடாகிவிட்டது.

“டேய்! யாரும் சத்தம் போடவேண்டாம்.” கையில் பிரம்புடன் முகம் 'கடுகடுக்க'விதானையார் ஆணையிட்டார். கூட்டம் பெட்டிப் பாப்பாக அடங்கியது.

‘போட்டியை மீண்டும் ஆரம்பிப்போம்’

விதானையார் முடிவெடுத்தார்.

“என்ன திருப்பியும் விளையாடவா? அலெப்பெ வேணாம்!” நாகுத்தம்பி வாத்தி அடம்பிடித்தான்.

“நீ அடிச்செத்தே நாங்கெ பாக்கெல்லெ...” கூட்டத்தில் பெரும்பகுதியினர் கூச்சல் போட்டனர்.

நாகுத்தம்பியின் உள்ளம் குமுறியது.

“நான் வென்றதும் போய், கடைசியிலெ கரையானிண்டும் ஏசிப்போட்டானுகள்” அவன் கண்கள் கலங்கியது. ஆவேசம் வந்தவனைப்போல - வெள்ளிப்பூண் பிரம்பைக் கையிலெடுத்தான். ஆட்டம் தொடங்கியது. அனைவரின் கண்களும் பிரம்பிலும்... கம்பிலும்... குத்திட்டுப் பாய்ந்து நின்றன.

வினையாடிக்கொண்டிருந்த நூகுத்தம்பியின் கண்களுக்குள் - நெருப்பு மணி ஒன்று காற்றில் வந்து விழுந்ததைப் போல - கண்கள் பற்றி எரிந்தன. அவன் தன் கையொன்றைக் கண்களும் அருகில் கொண்டுபோன அதேசமயம் - அவன் தோளை அண்ணாவியார் ஏவிய பாம்பு கொத்திவிட்டு மீண்டது.

“அடிபட்டிட்டு அடிபட்டிட்டு- அண்ணாவியாருக்கு வெற்றி”

அண்ணாவியாரைத் தூக்கிக் கொண்டார்கள். விதானையாரும் மத்திச்செமாரும் அவரை மக்கத்துச் சால்வையால் போத்தினார்கள். பையன்னா தமது கடையில் தொங்கிய பறங்கி வாழ்ப்பழக் குலையை அண்ணாவியாரின் கையில் கொடுத்தார்.

சல்வாத்துடன் ‘பொண்டுகளி’ன் குரவையொலியும் இணைந்து வாளைமுட்ட - அவரை ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்றார்கள்.

“தம்பி என்னெ யோசிக்காய்”

பழைய ஞாபகத்தில் மூழ்கியிருந்த என்னை அவர் குரல் நிஜத்திற்கழைத்தது.

“நல்லா ஞாபகமிரிக்கி. எனைக்கி நல்லா ஞாபகமிரிக்கி அண்டய்க்கி உங்கெளுக்கு நடந்தது அநீதிதான்.” நான் மிகவும் நிதானமாகச் சொன்னேன்.

“அண்டய்க்கி இந்த மண்ணைவிட்டு - சொந்த பந்தங்களை விட்டு போனெவன் நான். இண்டய்க்கி முப்பது வருஷத்தைக்குப் பிறகு வந்திரிக்கென். நீயெல்லாம் ஊரிலே பெரியாக்களாப் போனிங்களாம். எனைக்கிச் சந்தோசம்”

அவரின் கண்கள் பணித்தன.

“மம்மனிவா! என்டெ புள்ளுகள் ரெண்டுபேரு கொழும்புக் கெட்பவிலே படிக்கானுகள். மூத்தவன் வெளிநாட்டக்குப் போய்வந்து தனியா ரெண்டு ‘இன்ஜின்போடு’ வாங்கி ஆழ்கடலுக்குப் போறாண்டாமனெ. மலையிலெ எங்கெளெயும் மனுசனா மதிக்காங்கெடா. அண்டய்க்கி எங்களுக்கு கரையானுகளெண்டுநானே நீதி கிட்டெல்லெ... இண்டைய்க்கி எங்கெடெவென் ஊருக்கும் அல்லாஹ்ட பள்ளிக்கும் தலைவனா வந்திட்டான். எங்கெடெ நாத் தெப்பிலாலுக்கு கிலோ நூறு ரூவாடா மனெ. அரிசி விலையைக் காட்டிலும் அஞ்சிடங்கு கூடிட்டா”

அவர் நெஞ்சில் என்றோ கிளைத்த சுழி - பேரலையாகிப் பொங்கிக் குமுறியது.

“இப்பெ என்னெ செய்வெம்?”

“எனைக்கி நீதி வேணும் நான் திரும்பவும் அகமது லெவ்வை அண்ணாவியோடெ கம்பு விளையாடணும். என்னையும் மக்கத்துச் சால்வையாலெ போத்தணும்!” அவர் விடாது பேசினார்.

‘இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு - இந்த மனிதனுக்கு இப்படியொரு ஆசையா? மூளையேதும் பிசகோ?’

என் மனம் தவித்தது.

“என்னெ யோசினெ? ராவைக்கு நான் மூத்த ராத்தாட்டான் தங்குவென். சுப்துஹு தொழுதாபிலெ வருவென். முடிவெச் சொல்லு.”

பஞ்சப்பொட்டியாய் தொங்கிய தாடியைக் கோதிவிட்டுக் கொண்டே அந்த மனிதர் ‘கிடுகிடு’வென்று படியிறங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“யார்ரு வீடெ?” நான்.

“வாங்கும்பி உள்ளே!”

அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியாரரெ மனைவிதான் அழைக்கிறா.

“அண்ணாவியார் எங்கே?”

“படுகாட்டு வயலெப் பாக்கப்போனாரு. இனி வாற நேரந்தான்.” கூறிக்கொண்டே மெதுவாக அடுப்பங்கரையை நோக்கி...

தேயிலைப் பாணை அடுப்பில் ஏறியது. ஐம்பதைத் தாண்டியும் கட்டுக்குலையாத அழகு. அத்தனை பல்லும் முத்துப்போல. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக முடியில் மட்டும் வெள்ளிக்கோடுகள்...

“என்னெ தம்பி கனகாலத்தைக்குப் புறகு?”

“அண்ணாவிச் சாச்சாவைக் காணணும்” நான் சொல்லி முடிவதற்குள் - முன் வாசலை சைக்கிள் எட்டிப்பார்த்தது. எங்கள் பேச்சு எங்கெல்லாமோ சுற்றிவளைத்து நாகுத்தம்பி வாத்தியாருடன் சங்கமித்தது.

“சாச்சா! அது நடந்து முப்பது வரிஷம். இன்னெம் நெஞ்சிலெ அப்படியெ...”

“ஓம் மனை அண்டெய்க்கி அவர்தான்...”

அண்ணாவியார் பேச்சை மடக்கிக்கொண்டார். அவர் முகத்தில் ஏதோவொரு உணர்வுகளின் சாயல் படருகிறது. அவர் தோளில் மக்கத்துச் சால்வை பாரச் சுமையாகியதைப்போல...

“திருப்பி விளையாடலுமா? அதுக்கென்னெ விளையாடுவெய்” என்றவரின் மனம் எதையோ அசைபோட்டது.

“என்னெ சீனடி விளையாட்டா? இந்தெ வயசிலெ இந்தக் கிழவனுக்கெள்?” சாச்சி கேலி பண்ணினா.

அன்று ஜும்ஆ நாள்.

அசர் தொழுகையின் பின்னால் தங்கள் பயங்களையெல்லாம்
மறந்தவர்களாக... மக்கள்...

பையென்னா ஹோட்டெல் பாழடைந்து - சந்தைக்
கடைகளெல்லாம் எப்போ மூடி - பூட்டுகளில் கறள் கட்டியும் விட்டது.

இழவு வீடுபோல் காட்சியளிக்கும் அந்த வீதியில் மக்கள்
'திழுதிழு'வென்று...

எழுபது வயது இளைஞர்கள் இருவரும் களத்தில்...

அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியார் தனது மூக்குக்
கண்ணாடியின் கால்களை - றப்பரைக்கொண்டு கட்டி, பிரிப் பக்கமாக
முடிச்சுப் போட்டுக்கொண்டார். நாற்பது வயதுக்குப் பிறகு அவருக்குப்
பார்வைக் கோளாறு ஏற்பட்டுவிட்டது.

அன்றைக்கு மத்திச்செம் பார்த்தவர்களில் எவரும் இப்போது
உயிரோடில்லை. எல்லோரும் மண்ணுக்குள் மறைந்து விட்டார்கள். புதிய
இரத்தங்கள் ஊரைப் பரிபாலித்தது.

“ஆரம்பம்!”

விளையாட்டு ஆரம்பமாகியது. புதிய தலைவர்
ஆணையிட்டார். அண்ணாவியாரின் கையில் அதே கல் விண்ணாங்குத்
தடி காய்ந்து - தைலம் வற்றி “ங்ங...ய்” ஊதிக்கொண்டு படமெடுத்த-
தாடியது. அவர் குந்தி எழுந்து சுற்றிச் சுழன்றார். அந்தரத்தில் வட்டமிட்டு
- அதே வேகத்தில் காலடி மண்ணைத் தொட்டு முத்தமிட்டுக்கொண்டார்.

நாகுத்தம்பி மஸ்தானின் கையிலும் அதே வெள்ளிப் பூண்
மூங்கில் பிரம்பு. கையிலிருந்து சிறகடித்து கொக்கரித்தது. அவரின்
ஒற்றைக் கைச்சுழலில் மூங்கில் பிரம்பு விண்ணொலி பிழிந்தது.

எழுபது வயதுக் காகங்கள் இரண்டும்... நீச்சலடித்தது. கரைகட்டி நின்றன. அவர்களின் மாற்புகள் உயர்ந்து உயர்ந்து தணிந்தன.

மீண்டும் விளையாட்டுத் தொடங்கியது.

நூகுத்தம்பி மஸ்த்தானோ பழைய வஞ்சத்தை நெஞ்சில் நிரப்பி நெருப்பாகச் சுற்றிச் சுழன்றார்.

அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியார் - நின்று நிதானித்து எதிரியை மடக்கி பிடிக்கப்பார்த்தார். மூங்கில் பிரம்பின் ஒவ்வொரு அடியையும் - லாவகமாகவும் புத்தி சாதுரியமாகவும் தடுத்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் அது நடந்தது.

அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியாரின் கண்ணாடி கழன்று வீதியின் மறுகரையில் விழுந்து நொருங்கியது... அதேசமயம் நூகுத்தம்பியின் வெள்ளைப்புறா அவரின் தோளின் அருகில் போய்.

புறா நினைத்திருந்தால் கொத்திக் காயமாக்கி மிருக்கலாம். ஒருகணம்தான் பின்வாங்கிற்று...

அண்ணாவியாரின் கண்களுக்குள் பலநூறு வெள்ளைப் புறாக்கள் - அவர் திக்குமுக்காடிப் போனார்.

நூகுத்தம்பி மஸ்தானின் வேகம் மட்டாகியது. கையிலிருந்த மூங்கில் பறவை, பறந்து பறந்து, சுழன்று சுழன்று அடித்துக்கொள்ள - சிந்தனைக் காகம் அடம்பிடித்தமுதது.

‘கண்பார்வை புகைச்செல்போலெ. இவருடன் நான் மோதுவது நீதியில்லெ. இந்தெ வயசிலெயும் அல்லாஹ் எனைக்கி இவ்வளவு பிலத்தையும் கண்ணிலே ஒளியெயும் தந்தானெ இதான் பெரிய பரிசு’ அவர் மனசு மத்திச்செம் கூறியது.

மறுகணம் அவர் கையிலிருந்த வெள்ளிப்பூண்போட்ட மூங்கில் புறா எங்கோ பறந்துகொள்ள - ஒரே பாய்ச்சலில் அவர் அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியாரை ‘முசாபா’ச் செய்யக் கட்டிப் பிடித்தார்.

அகமதுலெவ்வை அண்ணாவியாரும் தமது கல்
விண்ணாங்குத்தடியைத் தூர எறிந்தார்.

இரண்டு காகங்களும் ஒருவரையொருவர் கட்டிப்பிடித்து...
முசாபாச் செய்து... முத்தமிட்டு...

பார்வையாளர்களின் கண்கள் கசிந்து மேனி சிவீர்த்திற்று—

மஸ்தானின் பிடியிலிருந்து விலகிய அண்ணாவியார் ஏதோ பேச
ஆயத்தமானார். கூட்டத்தினர் வாயடைத்து நின்றனர்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்! முப்பது வருஷத்திக்கு முந்தி
நடந்த போட்டியையும் நூசுத்தம்பிதான் வெத்தினார். அண்டெய்க்கி அந்தெ
வெத்தியெ என்டெ வரட்டுக் கவுரவெம் ஏத்துக்கெல்லெ. அண்டெய்க்கிம்
இண்டெய்க்கிம் இவருதான் வெத்திவீரன்” என்றவர் உடனே, முப்பது
வருடங்களுக்கு முன்னர் ஊர்மக்கள் தன்னைப் போர்த்தி, சங்கை செய்த
மக்கத்துச் சால்வையை இடுப்பிலிருந்து பவ்யமாக எடுத்தார்.
சால்வையின் இரு கரைகளையும் ஒன்றாகப் பிடித்து உதறியவராக —
அதே வேகத்தில் நூசுத்தம்பி மஸ்தானைப் போர்த்தியும் விட்டார்.
இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகாவது — சங்கைக்குரியவருக்கே
சால்வையை வழங்கிவிட்ட திருப்தியில் — பாவச்சமை கழன்றுவிட்ட
ஆனந்தத்தில் அவரின் கண்கள் கசிந்தன.

நாயகத்தின் பெயரால் சுவாத்து வானத்தை எட்டியது. அந்தப்
பூவரச மரமும் ஆனந்தத்தில் சிரித்துக்கொள்ள — நூசுத்தம்பி மஸ்தானின்
தோளில் கிடந்த மக்கத்துச் சால்வையின் அத்தர்வாசனை காற்றில் கலந்து
நிறைந்தது.

பயிற்சி வினாக்கள்

மக்கத்துச் சால்வை

1. இப்பாடப்பகுதியில் இடம்பெறும் கிராமத்து விளையாட்டுப் பற்றி சிறுகுறிப்பெழுதுக.
2. இக்கதையில் மக்கத்துச்சால்வை எவ்வாறு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது?
3. அண்ணாவியாரின் உயர் பண்பு எவ்வாறு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது?
4. நூலுத்தம்பியின் உயர்வானபண்பு எவ்வாறு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது?
5. இக்கதைமூலம் ஆசிரியர் எதனை உணர்த்துகின்றார்?

காப்பு

- நந்தி

கைகளை மடக்கிக் காப்புகளை நெஞ்சோடேயே வைத்துப் படுத்திருக்கிறாள் குழந்தை பூமணி. பக்கத்தில் ஒரு சாக்குக் கட்டிலில் இருந்தவாறே, தனது மகளின் முகத்தில் வழியும் புன்னகைச் செல்வத்தை அனுபவிக்கிறான் சண்முகம்.

அவள் கனவு காண்கிறாளோ?

ஆமாம். பாதி நித்திரைதான். பிஞ்சுவிரல்கள் மற்றக் கையின் காப்பைத் தடவிப் பார்த்துக் காவல் செய்கின்றன.

அடேயப்பா, அந்தக் காப்புகளை வாங்க எவ்வளவு அடம் பிடித்தாள் அவள். தமிழர் நாகரிகத்தின் குட்டிப் பெண்ணல்லவ்வா? நகை ஆசை இல்லாமல் போகுமா? முகத்தில் மீண்டும் ஒரு மலர்ப்புன்னகை. 'பூமணி, இந்தப் புன்னகை வளர்ந்து, பூரித்துப் பக்குவமாகி..'

சண்முகத்திற்குச் சிந்தனையை வளர்க்க ஆனந்தமாக இருந்தது. பெருமையும் ஓரளவு வெட்கமும் கூட.

அவனுடைய மகள் குமரியாகும்போது மிக மிக கவர்ச்சியாக இருப்பாள். அவன் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். நல்லவன் கையில் கொடுத்து--

அவள் கைகளை மெல்லத் தொடுகிறாள்.

- “ம் ம் ம்” - ஒரு முனகல்.

இன்னும் ஒருதரம் ... செல்லமாக -

ஒரு திடுக் காட்டிய அசைவு

வட்டக் கருவிழிகள் மடல்கள் பிளந்து உருண்டன.

அவன் கைகளை வெடுக்கென இழுத்துக்கொண்டான்.

“களவெடுக்கிறாய் ய் ய்” கோபச் சினுங்கல்.

“இல்லையடி குஞ்சு. நான் இனித் தொடமாட்டேன். அப்பா காப்பு வாங்கித் தந்தவர் களவெடுப்பாரா?”

“அப்ப ஏன் தொடே ஏ ஏ”

“ஆசைக்கு”

“ஆசைக்கா?” வெடுக்கென்று ஒரு கேள்வி.

“ஓ”

“பொய், களவெடுக்க...”

“குஞ்சினீரை காப்பை நான் களவெடுப்பேனா?”

“ம் ம் ம்” குழந்தை மறுபடியும் கனவு உலகில் வழக்கி விழுந்து மகிழ்கிறது.

அன்றுதான் அவன் ஒரு ஜோடி காப்பு வாங்கிப் போட்டான். -
“கற்பூர பீங்கான், பிளாஸ்டிக், நைலான் வளையல்களுக்கும் தமிழ் நாட்டின் பொற்காப்புக்குமிடையே பேதமை தெரிகிறதே இந்த நான்கு வயசுப் பெட்டைக்கு!”

சிந்தனை இன்பத்தைத் தான் அள்ளிக் கொட்டுகிறது.

‘மனம் இருந்தால் வறுமை சின்ன விஷயம். சுருட்டுக் கொட்டில் முதலாளியிடம் நான் வாங்கிய கடன் காசு ரூபா நூற்றைம்பது என்ன காசு? பத்துமாதம் கொஞ்சம் இறுக்கிப் பிடித்தால் கட்டி முடிக்கலாம். நூற்றைம்பது ரூபாய்க்காக ஒரு பச்சைக் குழந்தையின் துளிர்மனத்தைத் துவள விடலாமா?’

“இந்தாங்க நீங்க அவளுக்கு அதிகம் செல்லம் கொடுக்கிறீங்க” சண்முகத்தின் மனைவி அன்று காலையில் கண்டித்தாள். ஆனால் அவள் உதடுகளிலும் குறும்புவர்க்கப் புன்னகை அவன் செயலையே ஆமோதித்தது.

“காப்பு ஏது?”

“செய்விச்சனான்.”

“காசு?”

“கடன் வாங்கினேன்.”

“கடனா?”

“ஓ”

“திருப்பிக் கொடுப்பது?”

“மாசம் பதினைந்து ரூபாயாக பத்து மாசத்தில்”

“முடியுமா?”

“முடியாதா? நல்லம்மா நான் இனிமேல் மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வீட்டை வரமில்லை. அந்த ஒரு மணித்தியாலத்திலை ஐம்பது அறுபது சுருட்டினால் ஒரு நாளைக்கு அறுபது சதம் அதிகமாக உழைக்கலாம்”

“சாப்பிடாமலா?”

“ஐஞ்சு மணிக்கு வந்து சாப்பிடுறேனே.”

“இந்தக் கயிட்டமெல்லாம் எதற்கு?”

“அதற்கு—” என்று சுட்டிக்காட்டுவது போல பூமணியின் பக்கம் திரும்பினான் சண்முகம்.

“என்றை அப்பா வாங்கித் தந்தவர்” - கைகளை பரதநாட்டிய கமல முத்திரையில் பிடித்தவாறே காப்புகளைக் காட்டிப் புழுகிக் கொண்டிருந்தாள் பூமணி.

“என்றை அப்பா” என்றபோது தனது மகள் அன்பைச் சந்தனமாகக் குழைத்துத் தனது உடலெல்லாம் பூசியது போல் சிரித்தது சண்முகத்திற்கு.

பூமணியைச் சுற்றி அயல்வீடுகளின் ஐயா, புஸ்பா, வரதா, வாணி... எல்லாமாக ஏழு எட்டுப் பெண் குழந்தைகள் சதுரங்க விளையாட்டுக் காப்புகள் போலக் குந்தியிருந்தனர்.

பூமணி ஒரு இராசாத்திக் காயாக அவர்கள் மத்தியில் இருந்தாள். கைகளில் ஒரு சோடி தங்கக் காப்பு... தலையில் மகுடம் என்ற யோசனையோ?

மற்றப் பிள்ளைகளின் கைகளில் தங்கம் இல்லாமல் இல்லை. அவர்களின் கழுத்துக்களில் கூட சின்னஞ்சிறு சங்கிலிகள். இவைதாம் ஒன்றுமறியாத பூமணிக்குத் ‘தங்கக் காப்பு’ ஆசையை மனதில் விதைத்தன. ஆனால் இன்று இந்தப் புத்தம் புதிய சோடிக்குத்தான் மகிமை. அது குழந்தை உலகமல்லவா?

சண்முகத்தின் கண்மணி பூமணிக்குக் காப்பு வந்த செய்தி புதிராகவே இருக்கின்றது. இரு கிழமைகள் கூட காலத்தின் எல்லையில் மறையவில்லை— சாகவில்லை.

கைகளை மடக்கிக் காப்புகளை நெஞ்சோடேயே வைத்து...

கைகளை மடக்கி அப்படியே வைத்திருக்கிறார்கள். குளிப்பாட்டி, பூச்சட்டை மாட்டி, சாந்துப்பொட்டு இட்டு... முகத்தில் அதே கனவுச் சிரிப்பு.

“பாரென் நித்திரையிலை படுத்திருக்கிறது போலை தானை கிடக்கிறாள்.”

“என்னக்கா, மூன்று நாள் காய்ச்சல்தானே” தனது மூக்கைத் துடைத்து முந்தானையில் துடைக்கிறாள் மற்றவள்.

“எங்களுக்கே மனம்பதறுகுது எண்டால், பெத்தவளுக்கு எப்படி இருக்கும்?”

இனத்தவரின் இப்படியான பேச்சுகள் சண்முகத்தின் உள்ளத்தீயில் எண்ணெய் வார்க்கின்றன. சவப்பெட்டியின் பக்கத்தில் அப்படியே இருந்துவிட்டான்..

“குஞ்சு... உன்னை அப்பா பக்கத்தில் இருக்கிறார். அப்பா காப்பு வாங்கித் தந்தவரல்லவா? ...”

மூளை சிந்திக்க இதயம் அழுதது.

‘குஞ்சு... நீ இனிப் பேசமாட்டாயா? அப்போ, அப்பா என்று கூட கூப்பிடமாட்டாய்? ஏன் அப்படித்தானே...?’ இதயம் சிந்திக்க அவன் குழந்தையைப் போல் அழுதான்.

யாரை நோவது? விதியையா? விதியின் தூதனாக வந்த பரிகாரியையா? அல்ல பரிகாரியின் உருவில் தான் விதி வந்ததோ!

மூன்று, நான்கு நாட்களுக்கு முன் பூமணிக்கு மெல்லிய காய்ச்சல். அடுத்த நாள் சாப்பாட்டை மறுத்துவிட்டாள். தொண்டையில் நோவு, யாழ்ப்பாணப் பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக முத்திரைச் சந்தையடி பஸ்நிறுத்தும் இடத்தில் சண்முகம் நின்றான். அவன் இடதுதோளில்

பூமணி சாய்ந்திருந்தாள். வலதுகை அவள் முதுகைத் தடவிக் கொடுக்கிறது.

பஸ் வரவில்லை.

பரிகாரி தம்பிப்பிள்ளை தான் செம்மணி ரோட்டில் வந்தார்.

நோயாளி பக்கம் - பரிகாரி சம்பாஷணையும், பரிசோதனையும் சந்தியிலேயே நடந்தது. கழுத்தை வருடி முதுகைத் தடவி குழந்தையின் கையைப் பிடித்து மணிக்கட்டு நாடியின் மேல் தனது வலது விரல்களை வைத்து நாதஸ்வர மேதையைப் போல் தொட்டும் தொடாமலும் மாற்றி மாற்றி விரலடித்து...

“கழுத்தில் இரு வாய்வுக் கட்டிகள்” - நான்கு சின்ன வார்த்தைகளில் விளக்கமாக ‘டயக்னோசிஸ்’. கைமருந்துக்கு ஆலோசனையும் அனுமானமும் கையோடயே கிடைத்தன.

‘சே! பரிகாரி குழந்தையின் வாயைத் திறந்து கொஞ்சம் பார்த்திருக்கக்கூடாதா? அல்லது அந்த பஸ் தான் கொஞ்சம் முந்தி வந்திருக்கக்கூடாதா?’

விதியோ வியாதியோ மூன்று நாட்களிலேயே முத்தி முறுகி குழந்தையின் தொண்டையை இயமக்கைகளுடன் இறுக்கியது.

ஆஸ்பத்திரிக்கு கார் பிடித்து ஓடினார்கள். அங்கே நெளிந்த வெள்ளித்தகடால் மெல்ல நாக்கை அழுத்த வாயைத் திறந்த வெளிச்சம் பிடித்துப் பார்த்து... தொண்டைக் கரப்பானாம்.

“சே! கடைசி நேற்றாவது வந்திருக்கப்படாதா?” வேதனையுடன் டாக்டர் கேட்டார்.

பரிசோதனை அறையை விட்டு வெளியே வரும்போது கங்காணி பரஞ்சோதி - நல்லூர்ப் பையன் - “என்ன சண்முகண்ணை பிள்ளையைக் கொன்று போட்டாய்” என்று கவலையுடன் ஆனால் முரட்டுத்தனமாக அங்கலாய்த்தான்.

இந்தக் கேள்விகளின் ஒலி அலைகள் எல்லாம் இப்போது அவன் காதுகளில் அங்குசங்களாகக் கிழிக்க இதயம் ஒளறியது. நல்லம்மாவின் தமையன் மார்க்கண்டு காப்பைக் கழற்ற கையை விலக்குகின்றான்.

“மச்சான் கடலையில் கழற்றலாம்” என்று கூறி ‘ஓ’ வென்று கதறினான் சண்முகம் சவ்வுபட்டி மூப்பப்து.

“ஊரார் கிடங்கு வெட்ட உற்றவையோ மண்போட்டார் அயலார் கிடங்கு வெட்ட அந்நியரோ மண் போட்டார்...”

வீட்டுப் பெண்களின் ஒப்பாரி கேள்விகளாக, சண்முகம் விடை தெரியாது திணறினான்.

“வாய்க்காலோ மெத்தை? வரம்போ தலைக்கணை? ...”

ஒரு தனி வயோதிப ஒப்பாரி கம்பிய குரலில் கிணற்றடியிலும் தொடர்ந்து கேட்டது. மணக்கவலை துலா மிதிக்கச் சண்முகம் அழுதுகொண்டே சூத்திரப் பாவையைப் போல் தாய்தான்.

உறவினர் வீட்டுச் சோறு பரிமாறப்படுகிறது.

வாணி வீட்டுச்சோறா?

ஜயா, புஷ்பா, வரதா, வாணி....

பூமணி?

அவள் காப்பு?

“மச்சான் கடலையிலை காப்பைக் கழற்ற மறந்து போனோம்” மார்க்கண்டு ஏங்கினான்.

“நீ கழற்றுவாய் என்றிருந்தேன்.”

“நீ கழற்றுவாய் என்றெல்லோ நினைச்சேன்.”

“என்ன கதைக்கிறியள், காப்பை கழற்றவில்லையோ?”
நல்லம்மாவும் கேட்டாள்.

“என்ன விலை?” சபையில் ஒருவர் செலாவணி மதிப்பில்
நிலைமையைக் கணிக்கப் பார்க்கிறார்.

“.....”

அடுத்தநாள் விதானை சுகாதார வைத்தியர், நீதிபதி
முதலியோரைக் கண்டு சவக்குழியைத் தோண்டிச் சவத்திற்குப் போட்ட
காப்பைக் கழற்ற அனுமதிபெற்றார்கள்.

* * *

மார்க்கண்டு மயானத்தின் ஏகாந்த அமைதியைக் கலைக்க
விரும்பாதவன் போல் குழியை மெல்லத் தோண்டிக் கொண்டிருந்தான்.

பக்கத்தில் குந்தியிருந்த சண்முகத்தின் இதயம் நிறைமாதக்
கருப்பையின் பிரசவத்துடிப்பைப்போல் அவதியுடன் சுருங்கிச் சுருங்கி
விரிந்தது. “கெத்த பிறப்பல்லவா? விபரீத பிரசவமல்லவா?” யோசனை
உணர்ச்சிகளை மடக்கித் திருப்ப, அதே இதயம் சிலவேளைகளில்
மொனனவிரதம் இருந்தது.

அவன் பலவாறு சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். சவப்பெட்டி
திறக்கப்பட்டது.

சண்முகத்தின் கண்ணீர்த் திரையூடாகச் சவம் அல்ல. அவன்
மகள் பூமணிதான் தெரிகிறாள்.

கைகளை மடக்கி, காப்புக்களை நெஞ்சோடேயே வைத்து...

அந்தக் கைகளை மெல்லத் தொடுகிறாள்.

“குஞ்சு!”

“.....”

கைகளை வெடுக்கென உதறி இழுத்துக் கொள்கிறான். அவன், அப்பா வாங்கிக் கொடுத்த காப்புகளைத் தன் நெஞ்சோடேயே வைத்துக் கிடக்கிறான்.

பெட்டியை அமைதியாக மூடிவிடுகிறான் அவன், குழியும் நிரம்புகிறது.

சண்முகத்தின் கண்ணீர் நனைந்த முகத்தசைகளின் சோக அசைவுகளோடு -

அவன் உதடுகள் படபடக்கின்றன.

“குஞ்சு, அப்பா உனக்கு காப்பு வாங்கி தந்தவர்..... களவெடுப்பாரா?”

* * *

பயிற்சி வினாக்கள்

காப்பு

1. பூமணிக்கு சண்முகம் எவ்வாறு காப்பு வாங்கினான்?
2. பூமணியின் மரணத்திற்குக் காரணம் யாது?
3. காப்பு வாங்கிய பணத்தை ஈடுசெய்ய சண்முகம் கூறிய வழி யாது?
4. காப்பின்மீது பூமணி கொண்ட பற்று, எவ்வாறு வெளிப்படுத்தப் படுகின்றது?
5. பூமணி மீது சண்முகம் கொண்ட பாசம் எவ்வாறு வெளிப்படுத்தப் படுகின்றது?
6. காப்பு என்னும் தலைப்பு கதைக்குப் பொருந்துமாற்றை விளக்குக.

நாடகப்பகுதி

பொருளோ பொருள்

நாடகத்துள் வரும் அரிவையர் ஆடவர்

கமலவேணி	:	கார்த்திகேசுவின் மகள்
மங்கையர்க்கரசி	:	கமலவேணியின் தோழி
இராசம்மா	:	வடிவேலுவின் மச்சாளர்; கார்த்திகேசுவின் உடன்பிறந்தோன் மகள்
வள்ளியம்மை	:	இராசம்மாவின் தாய்
சின்னத்தங்கம்	:	வடிவேலுவின் தாய்; கார்த்திகேசுவின் தங்கை
கார்த்திகேசு	:	இளைப்பாறிய ஓவசியர்
தாமு	:	கார்த்திகேசுவின் வேலைக்காரன்
வடிவேலு	:	கார்த்திகேசுவின் மருமகன்
சுதீர்காமு	:	வடிவேலுவின் நண்பன்
ஏனையோர்	:	சோதிடர், குருக்கள், குருக்களின் சொக்கப் பையன், மோட்டோர் வண்டி செலுத்துவேர்
கதை நிகழிடம்	:	யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு

பொருளோ பொருள்

அல்லது

கார்த்திகேயன் வீழ்கை

- பேராசிரியர். க. கணபதிப்பிள்ளை

உறுப்பு I

களம் 1

இடம் : யாழ்ப்பாணம், காத்திகேச வீடு
கமலவேணி ஓர் அறையில் இறேந்தை பின்னிக்
கொண்டிருக்கிறாள். அப்போது மங்கையர்க்கரசி வருகின்றாள்.

மங் : கமலம்! கமலம்!! கமலம்!!

கமல : அதாரது? மங்கையே? வா, மங்கை. இதிலை இரு.

மங் : என்ன கமலி, என்னை நீ வரச்சொன்னதெண்டு தாமு வந்து
சொன்னான். எப்ப வந்தனி கொளும்பாலை? எனக்குத் தெரியாது
நீ வந்தது.

கமல : காலமைதான் வந்தனான். ஐயா ஒரு அலுவலாய் வெளியிலை
போட்டார்; கதைக்கிறதுக்கு வீட்டிலை ஒருதருமில்லை.
அதுதான் உனக்கு ஆனனுப்பினான். மெய்யே, மங்கை,
எப்படி உன்ரை பாடு? இஸ்கூல் என்ன மாறிவிட்டியோ,
அல்லது அங்கை தான் இன்னும் படிப்பிக்கிறியோ?

- மங்** : அங்கைதான் படிப்பிக்கிறன்; வேறாை எங்கை போறது? ரெயினிங் கொலிச்சக்கு ஒரு அப்பிளிக்கேசன் போட்டனான். எடுபட்டால் போகலாமெண்டு நினைக்கிறன். அப்பிடியெண்டால் உன்னையும் கொளும்பிலை அடிக்கடி காணலாம். அது கிடக்க; மெய்யே கமலி, இண்டைக்கு இறமில் யாள்ப்பாண ஸ்டேசனுக்கு 10 மணிக்கூத்தானாம் வந்தது. என்ன சங்கதி?
- கமல** : அது இப்ப யாள்ப்பாண றமிலுக்குக் கரிபோடுற மில்லையாம். காட்டு விறகுதானாம் போடுறது. அதிலை, நெருப்புப்பொறி பறந்து ஒரு கொம்பாட்டமன்றிலை நெருப்புப் பிடிச்சிட்டுது. அதாலைதான் லேற்றாய்ப் போச்சு.
- மங்** : ஒவ்வொரு நாளுந்தானே உப்பிடி நடக்குது. அதுதான் கிடக்குது. உன்றை படிப்புப் பாடெல்லாம் என்ன பருவத்திலை இருக்கு? எய் உதெல்லாம் முடிஞ்சு இடாக்குத்தர் ஆகிறது?
- கமல** : இனியென்ன பைனல்தானே, இன்னும் ஒரு வறியத் தாலை அது பாஸ் பண்ணினால் எல்லாம் முடிஞ்சு போடும்.
- மங்** : அப்ப, கவனமாய்ப் படிச்சுப் பாஸ் பண்ணிப்போடப்பா.
- கமல** : பாஸ் பண்ணிப் போடுவன் எண்டுதான் நினைக்கிறன். இனி என்னவோ தெரியாது.
- மங்** : உனக்கென்ன. அதிட்டஞ்செய்தனி. உனக்குத்தானே நல்ல கொளுத்தமாப்பிளை ஒண்டு இருக்குச் சீமையிலை. இக்கணம் அவரும் சிவில்சேவன்றாய் வந்தால், நீயும் டாக்குத்தர், இரண்டுபேரும் உளைக்கிற காசெல்லாத்தையும் என்ன செய்யப் போறியள்? ஒரு கோட்டைதான் கட்டிப்போட வேணும் போலை.
- கமல** : என்ன சொன்றாய்? அதாரப்பா உங்கை சிவில் சேவன்றாய்?
- மங்** : என்ன தெரியாததுபோலை கணக்கு விடுகிறாய். உன்றை கொத்தான்; சின்னத்தங்கச்சியாற்றை மோன் தான்.

கமல : ஆர், வடிவேலரைப்பற்றிச் சொல்லியோ? எட்ட, நல்லொரு
கொத்தானைக் கண்டுபிடிச்சிட்டாய்?

மங் : ஏன், அவருக்கென்ன?

கமல : என்ன பேய்க்கதை பேசிறாய்? உவங்களுக்கும் சிவில்
சேவிகக்கும் எவ்வளவு தூரம்? அதோடை உவையின்ரை
நிலைமை உனக்குத் தெரியாதே? உதுகும் ஏதும் நடக்கப்
போற காரியமே?

கார்த்திகேசு உள்ளுக்கு வருகின்றார். இருவரும்
அவரைக் கண்டு பேசாதிருக்கின்றனர். அப்போது மங்கையர்க்கரசி
எழுந்து நிற்கின்றாள்.

கார் : என்ன, பிள்ளை, மங்கையர்க்கரசி! நீயும் வந்திட்டியே? தங்கச்சி
வந்தது உனக்கென்னெண்டு தெரியும்? ஏன் நிக்கிறாய்? இரன்
இதிலை. தாமு, தாமு, எட தாமு.

(உள்ளுக்கு) ஏனையா.

கார் : உந்தச் செம்புந்தண்ணியையும் ஒருக்காக் கொண்டாடா.

மங் : தாமுதான் எனக்கு வந்து சொன்னான். இப்ப கொஞ்சத்துக்கு
முந்தித்தான் வந்தனான்.

கார் : (தாமு தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுக்க அண்ணாக்காய்
குடித்துவிட்டு, பின்னர் அவனிடம் செம்பைக் கொடுத்து)
உந்த வெத்திலைத் தட்டத்தை ஒருக்காக்கொண்டாடா.
(மங்கையர்க்கரசியைப் பார்த்து) தங்கச்சியும் நீயும்
இதுபோலை எப்போதும் சிநேகிதமாய் இருந்து கொள்ள
வேணும், பிள்ளை. ஒருத்தருக்கொருநர் நல்ல உதவியாய்
இருக்கவேணும். தாயில்லாப் பிள்ளைக்கொரு சிநேகிதி
தேள்வைதானே.

தாமு : (வெற்றிலைத் தட்டத்தை அவருக்குக்கிட்ட கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டு) வாடல் வெத்திலைதான் இருக்கையா. ஏதோ, இண்டைக்கு இறயில் வரப் பிந்திப் போச்சாம். நல்ல வெத்திலை இன்னும் வரயில்லை. உந்தக் கதிரேசன் கடையிலை வாங்கியரட்டே ஐயா?

கார் : வேண்டாமடா, நீ போ.

மங் : அதெல்லாம் ஒரு பக்கத்திலை இருக்கட்டும், பாருங்கோ. உங்கடை மருமோன்றை சேதியளெல்லாம் எப்படியிருக்கு? உங்களுக்கு அவர் தவால் எழுந்திற இல்லையோ?

கார் : (பாக்கு வெட்டிப் போட்டுக்கொண்டு) அதார் பிள்ளை, என்றை மருமோன்?

மங் : வேறே ஆர்? சின்னத்தங்கச்சியாற்றை மோன்தான். இப்பசீமைமலை இருக்கிறவர், இப்பென்ன செய்யிறாராம்?

கார் : அவன்களின்றை கதைதான் கதை. உவங்களுக்கும் எங்களுக்கும் என்ன தொடர்பு. கதையுக்கை கதை, அவர் போன சிவில் சேவிஸ் பெயில்பண்ணிப் போட்டாராம். இரண்டு வரியம் முடிஞ்சது; ஸ்கொலஷிப் காசும் நிப்பாட்டிப் போடுவாங்கள். இனிமேல் உவர் என்ன செய்யிறது? இப்ப பரிஸ்ட்ருக்குப் படிக்கிறாராம். காசுக்கென்ன செய்யிறாரோ? அப்பிடித் தான் ஒருவிதமாய்ப் படிச்சுப் பாசுபண்ணினாலும் இஞ்சை வந்து, என்ன, மட்டையடிக்கப் போறாரே? மடையன், மூளை இருந்தால்தானே. அதென்ன, மெத்தையிலை வைச்சாலும் சருகுக்கை போறது சருகுக்கைதான். பாவக் கொட்டை போட என்ன கரைக்கொட்டையே முளைக்கிறது?

களம் 2

இடம் : யாழ்ப்பாணம், இராசம்மா வீடு

இராசம்மா பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறாள். முடிந்த உடன் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்கின்றாள். அப்போது அதற்குள் இருந்து ஒரு படம் கீழே நழுவி விழுகின்றது. அவள் தாய் வள்ளியம்மையார் வருகின்றாள்.

வள்ளி : அந்த வேலி முழுதும் கண்டாயங்களாய்க் கிடக்குது, மோனை. உந்த அடுத்த வீட்டுக் கிளைக்காலியள் முருங்கைக்காய் எல்லாத்தையும் புடுங்கிக்கொண்டு போட்டுதுகள். ஆக நாலு காய்தான் கிடந்துது. இதுதான் மோனை இண்டைக்குக் கறி. (வீட்டைப் பார்த்துவிட்டு) சீய், இந்தவீடு கிடக்கிற கிடையைப் பார். ஒரு நேரம் நான் வீட்டிலை இல்லாட்டால் எல்லாந்தலைகீழாய்ப்போடும். என்னடி, பிள்ளை, இதை எப்பன் கூட்டி விடக்குடாதே? ஓரான் இருந்து உனக்கு நெடுகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவேணுமே? உந்த நாசங்கட்டின விளக்கு-மாத்தையும் காண்பில்லை. எங்கையடி விளக்குமாறு?

இரா : உங்கினை தாவரத்திலை பார்.

வள்ளி : (கூட்டிக்கொண்டு) என்ன, தண்ணியள்ளி வைச்சிட்டியே?

இரா : சும்மா போனை அங்காலை. நானெல்லாம் எப்பவோ அள்ளிக் கொண்ணந்து வைச்சிட்டன். சும்மா புறுபுறுக்கிறதுதான் உனக்கு வேலை. (திரும்பவும் வாசிக்கின்றாள்.)

வள்ளியம்மையார் கூட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது இராசம்மாவுக்குக் கிட்ட வீழ்ந்துகிடக்கும் படத்தை எடுத்துப் பார்க்கின்றாள்.

வள்ளி : என்னடிபிள்ளை, படம் ஒண்டு விழுந்துகிடக்குது? இதார் இது? வடிவேலுவின்ரை படமோ?

இரா : (அவசரப்பட்டுப் படத்தை அவள் கையினின்று பறித்து) அது புத்தகத்துக்கை கிடந்தது. ஆற்றையோ எனக்குத் தெரியாது. (அதைப் புத்தகத்துக்குள் வைக்கின்றாள்.)

வள்ளி : ஏனடி எனக்கொளிக்கிறாய்? அவன்ரை படத்தை எனக்குத் தெரியாதே? ஏனடி மோனை, உனக்குந்த வேலை? உந்தப் பொடியன்ரை எண்ணத்தை விட்டு விடு. அவன் சீமைக்குப் போனவன். தனக்குத் தகுந்த பொப்பிளையெல்லோ கட்டுவான். நல்லாய் இங்கிலீசு படிச்சவளும் காசுக்காறியுமல்லோ அவனுக்குச் சோடி. நீயென்ன தமிழ்தானே படிச்சிருக்கிறாய். கொஞ்ச இங்கிலீசு படிச்சாப்போலை போதுமே? கொய்யா ஏதுங் காசுகீசு உனக்குத் தேடிவைச்சிட்டுச் செத்தவரே? சும்மா, அண்டாடு உரலடிச்சத் திங்கிற எங்களுக்கு ஏன் உந்தப் பெரிய எண்ணம்?

இரா : சும்மா கிடவணை. உனக்கென்ன அறணை பேந்திட்டுதே? என்னைப் படிக்க விடமாட்டியே?

வள்ளி : சும்மா படிப்புத்தான் படிப்பு. உந்தப் படிப்பாலை இக்கணம் உன்ரை அருமந்த உடம்பைப் பளுதாக்கப்போறாய். பங்கை, உன்ரை பெரியையா கண்டாக்கர் இருக்கிறாரே; அவற்றை மேள் நெடுகப்படிச்சு இருக்கிறமாதிரி தெரியாதே? அருமந்தப் போலை கண்டுக்குட்டிபோலை இருந்த பொட்டை; இப்ப உடம்பெல்லாம் நல்லாய்ப் பழுதாகி ஒரு ஈக்குப்போலை இருக்கு. கண்ணும் பளுதுபட்டு அறுவது வயதுசெண்ட கிளவியள் போலை ஒரு கண்ணாடியும் போட்டுக் கொண்டு திரியுது.

இரா : சும்மா புசத்திக் கொண்டிராதையணை. கடைக்குப் போறதெண்டால் போட்டுவா கெதியாய்.

வள்ளி : உண்ணாணை உந்தப் படிப்பெல்லாம் என்னத்துக்கு? அல்ல, உங்களைக் கேக்கிறன். நீங்கள்தான் சொல்லுங்கோ. உவையெல்லாம் உங்கை படிச்சுப் போட்டு என்ன கால்ச்சட்டைக்கு உள்ளை பூரப் போகினமாமே. நாளைக்கு ஒரு ஏசண்டர் வேலையும் தங்களுக்கு வேணுமெண்டு கேப்பினமாக்கும். நல்ல புதுமையான பெண்டுகள்தான் இந்த நாளைபிலை. உதெல்லாம் உந்த ஆம்பிளையாளை தான் வந்தது. பெண்ணையன்கள். எங்கடை அவர் இருந்தாரே, பிள்ளையிணை தேப்பன். அவரைப்போலை ஆக்கள் இருந்தால் உவைக்கெல்லாம் நல்ல பாடம் படிப்பிச்சு, இருக்கவேண்டிய இடத்திலை இருத்தி வைச்சிருவாங்கள். எல்லாம் தலைகீழாய் போச்சு.

இரா : உனக்கென்ன பனி பிடிச்சிட்டுதே? உனக்கென்னத்துக்கு உந்த ஊருத் தொளவாரத்தை?

வள்ளி : சரி, சரி, அதுதான் கஞ்சல்க்கதை போகட்டும். இக்கணம் உந்தப் பெட்டையைத்தான் வடிவேலுவுக்குக் கட்டுவினம் ஆக்கும். இப்ப இரண்டுபக்கமும் இனங் கொண்டாடாமல் பிறிஞ்சு இருக்கினம். எண்டாலும், உவைக்கும் இனி உதுபோலை ஒரு படிச்ச உத்யோகத்தன் எங்கை வரப் போறான்? காகங் கிடக்கு. பெட்டையும் என்னென்னவோ எல்லாம் படிக்குது. உதைத்தான் கட்டுவினம். (பெருமுச்சு விட்டுக் கொண்டு) காகள்ளவைக்குத்தானே காலம்.

களம் 3

இடம் : யாழ்ப்பாணம், காத்திகேசு வீடு

கமலவேணி ஒரு புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அப்போது மங்கையர்க்கரசி வருகின்றாள்.

கமல : அதாரது மங்கையே? வா, மங்கை, இதிலை இரு.

- மங்** : உதென்ன புத்தகம் படிக்கிறியே? (வாங்கிப் பார்க்கின்றாள்.)
- கமல** : சுயமா இருந்து அலுத்துப்போச்சு; ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் பாத்துக்கொண்டிருக்கிறன்.
- மங்** : இதென்ன இது? இடாக்குத்தர்ப் புத்தகமே? இதெல்லாம் எங்களுக்கு விளங்குமே? இந்தா, நீதான் வைச்சுப் படி.
- கமல** : அது கிடக்கட்டும், ஏன் நேத்துப் பின்னேரம் வர இல்லை?
- மங்** : பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஒரு வேலையாப் போட்டன். அதுதான் வரவில்லை.
- கமல** : உதேன் உந்தக் குடையை வைச்சிருக்கிறாய்? உதிலை வையன்.
- மங்** : மறந்தெல்லோ போனன். (குடையை வைக்கின்றாள்.)
- கமல** : நல்லாய்க் களைச்சுப்போனாய்போலை கிடக்கு. என்ன வெய்யிலுக்காலை வாறியே?
- மங்** : ஓம், சரியான வெய்யில்.
- கமல** : அப்ப பின்னைக் கொஞ்ச மேர் குடியன்.
- மங்** : ஆங், பின்னைக் கொண்டாவன்.
(கமலவேணி மோர் வார்த்துக் கொண்டுவந்து கொடுக்கின்றாள்.)
- மங்** : (மோர் குடித்துக்கொண்டு) மெய்யே கமலம், உனக் கொரு சங்கதி தெரியாதே?
- கமல** : என்னது?
- மங்** : உன்ரை கொத்தான் வடிவேலுவைப் பற்றித்தான்.
- கமல** : ஆ, அதுதான் கதை. அதை விட்டுப் போட்டு வேறற ஏதும் இருந்தால் பேசு.

- மங்** : அதல்ல, இப்பேன் வந்தனான் எண்டு உனக்குத் தெரியுமே?
- கமல** : சொல்லன்.
- மங்** : இப்ப ஒரு தந்தி வாசிச்சுப்போட்டு வாறன்.
- கமல** : என்ன தந்தி? ஆருக்கு?
- மங்** : நான் வீட்டையிருந்து நாளைக்குப் படிப்பிக்கிற பாடத்தை ஆயத்தம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தன். அப்ப, வடிவேலுவின்றை தாய் சின்னத்தங்கம் ஒரு தந்தியைக் கொண்டந்து, இதை வாசிச்சுச் சொல்லு பிள்ளையெண்டு சொன்னா. ஆள் தந்தியைக் கண்டதே மிச்சம் பயந்துபோனா.
- கமல** : பேந்து?
- மங்** : பிள்ளை நான் உடைச்சு வாசிச்சன்.
- கமல** : என்ன எழுதிக்கிடுத்துது?
- மங்** : அதிலை வடிவேலு சிவீல் சேவீசிலை பாகபண்ணி விட்டதாக இருந்துது.
- கமல** : அப்பியோ? அப்ப, இப்ப கிட்டடியிலை நடந்த சோதினை-யிலையாக்கும். மனிசிக்கு நல்ல அதிட்டம். அவ்வளவுதானே வாறதைப்பற்றி ஒண்டும் இல்லையே?
- மங்** : அவ்வளவுதான். வாறதைப்பற்றி ஒண்டும் இல்லை. அதுதான் உனக்குச் சொல்லவேணுமெண்டு வந்தனான். கொய்யா எங்கை?
- கமல** : அவர் பிறக்கிறாசி வீட்டை போட்டார்.
- மங்** : ஏன் அங்கை?
- கமல** : வள்ளியம்மையாரவை எங்களுட்டை வைச்சு ஈட்டைச் சித்தாரிக்க.

மங் : பாவம், அந்த இராசம்மாப் பெட்டை; அதின்றை தோட்டந் தானே.

கமல : அதுக்கு ஆரும் என்ன செய்யிறது? ஈடு வைச்சால் திருப்பிக் காக குடுக்கத்தானே வேணும். இல்லாட்டா ஆரும் சித்தாரிப்பினைதானே.

களம் 4

இடம் : யாழ்ப்பாணம், சின்னத்தங்கம் வீடு
கார்த்திகேசு சின்னத்தங்கம் வீட்டுக்குள் வருகின்றார்.

கார் : மோனை, தங்கச்சி, சின்னத்தங்கம்.
(உள்ளுக்கு) அதாரது?

கார் : அதேன், நான்தான்; காத்தியேசு.

சின்ன : (பரபரப்போடு வெளிவந்து) அதென்னண்ணை? ஒரு நாளும் வராதனங்கள், என்னவும் தொந்தறவோ? ஆருக்கும் வருத்தம் கிருத்தமோ?

கார் : சாய், ஒண்டுமில்லைத் தங்கச்சி. சம்மா இதாலை போனனான். ஒருக்கா உன்னையுங் கண்டுகொண்டு போவம் எண்டிட்டு வந்தன். எப்பிடி உன்ரைபாடு?

சின்ன : சுகமாய் இருக்கிறன். ஏனண்ணை நிக்கிறியள்? இருங்கோவன் இதிலை. (ஒரு கதிரையை இழுத்து விடுகின்றாள்.)

கார் : இருப்பம் பிள்ளை. (இருக்கிறார்) இதேன் இந்தவீடு மெயில்லை? மளை பெஞ்சால் இக்கணம் ஒளுகப் போகுது.

சின்ன : உவர் கந்தெரெட்டைச் சொன்னனான். அவர் வரமில்லை.

கார் : இந்த நாணாயிலை உவங்களைத் தடம்போட்டுத் தான் பிள்ளை, பிடிக்கவேணும். மிற்றறிக் காசெல்லே?

- சின்ன** : தண்ணி வென்னி ஏதும் குடிக்கப்போறியனே?
- கார்** : வேண்டாம்; இப்பான் உதிலை குடிச்சிட்டுவாறன். ஒரு வாய்க்கு வெத்திலை இருந்தால் கொண்டா, தங்கச்சி. சின்னத்தங்கம் வெற்றிலை கொடுக்கின்றாள்.
- கார்** : (இருந்து வெற்றிலைபோட்டுக்கொண்டு) தம்பியின்ரை தவால்சிவால் வாறஇல்லையே? நெடுக நிண்டு கொண்டான். எப்ப இந்தப் பக்கம் வாறாராம்?
- சின்ன** : சோதினை பாகபண்ணினதெண்ட தந்திக்குப் பிறகு, முந்தநாள் தான் ஒரு தவால் வந்துது, கெதியாய் வாறனெண்டு எளுதியிருக்கிறான். ஏதோ உடுப்போகிடுப்போ தைக்க வேணுமாம். அது முடிஞ்ச உடனை மினைக்கெடாமல் வாறானாம்.
- கார்** : ஏதுங் காசகீச அனுப்பவேணுமெண்டால் சொல்லு தங்கச்சி, தாறன். இல்லாட்டால் நானே அனுப்பி விடுறனே. அதைப்பற்றி ஒண்டும் யோசியாதை.
- சின்ன** : அதுகளைப்பற்றி ஒண்டும் எனாத இல்லை. காசாலை ஒரு முடையும் இல்லைப்போலை. அதோடை போகயுக்கை காணி ஈடுவைச்ச ஒரு ஆயிரம் உறுவாயும் குடுத்து விட்டனான். அவன் சரிக்கட்டிக் கொண்டு வருவான்.
- கார்** : ஓ, அவன் கெட்டிக்காறன்தான். சின்னப் பிள்ளையிலும் அப்பிடித்தானே. ஏன் உவனைப் படிப்பிச்ச சட்டம்பிமாறே விண்ணாதி விண்ணன்களெல்லே. அப்பவே சொன்னாங்கள் எனக்கு, அவன் ஒரு பெரிய கெட்டிக்காறனாய் வருவான் எனண்டு. அப்பிடயே வந்திட்டான். அவன் சிவில் சேவில பாக பண்ணினது எங்கள் எல்லாருக்கும் ஒரு பெரிய பெருமையும் சந்தோஷமுந்தான், தங்கச்சி.

சின்ன : என்னண்டாலும் அது காலுக்குக் கையுக்குப் பொல்லாபத்து ஒருக்கா இஞ்சை வந்து சேரட்டும். எல்லாத்துக்கும் கதீரகாமத்தையன் கண்முளிக்க வேணும்.

கார் : அது கிடக்கட்டும், தங்கச்சி. உன்னை ஒண்டு கேக்க வேணுமெண்டு நெடுக நினைச்சுக்கொண்டு இருந்த னான். அது இண்டைக்குத்தான் தருணம் வந்துது. உங்கினை உள்ளவங்கள் ஆரும் இஞ்சினை வந்துகிந்து தங்கச்சி, அதுதாறன், இதுதாறன், அதுசெய்யிறன், இதுசெய்யிறன், எண்டுசொல்லி உன்னை ஏமாத்தப்பாப்பாங்கள். இடங் குடுத்திடாதை. நான்தானே, எங்கடை குடும்பத்துக்கை ஒரு பெரிய ஆள், என்ன? எல்லாத்தையும் நானே கொண்டுநடத்திக் கொள்ளுவன். என்ன விளங்குதே?

சின்ன : ஓமண்ணை.

கார் : அதோடை என்றை பணமெல்லாத்தையும் ஏன் பிறத்தியுக்கை விடுவான். அதுக்காகத்தான் என்றை பிள்ளையையும் உவ்வளவு செலவுவிட்டு மெத்த மேலான படிப்புப் படிப்பிச்சனான். நான் நினைச்சது போலை எல்லாம் சரி வந்திட்டுது. போயிலை கிடக்கே தங்கச்சி?

சின்ன : தாவடிப் போயிலை கொஞ்சங்கிடந்துது. ஒளிஞ்சு போச்சு. அச்செளுவான்தான் ஒரு நுள்ளுக் கிடக்குது.

கார் : அது போதும்பிள்ளை. இனி, அவனுக்குத் தகுந்த பொம்பிளையன் உவன்றை படிப்புக்கு ஏத்தவிதமாய் வேறை ஒரு இடமும் பிறத்தியுக்கைகூட எடுக்கமுடியாது. அதோடை, எங்கையெண்டாலும் வெளியிலை கொண்டு திரியிறதுக்குத் தகுந்த பளக்கவளக்கங்கள் தெரிஞ்சு பொம்பிளையாய் வேணும். அதுக்கெல்லாம் தக்கபடி என்றை பிள்ளையைக் கொளுப்பிலை

விட்டு நல்ல இங்கிலீசுப் பளக்கம் பளக்கியிருக்கிறேன். இந்தப் போயிலை நல்ல காரமாய்க் கிடக்கு, பிள்ளை. தலையெல்லாம் வேர்க்குது.

சின்ன : அப்ப பின்னைத் தண்ணி கொண்டாட்டே அண்ணை?

கார் : வேண்டாம்பிள்ளை.

சின்ன : கிட்டத்தான், அண்ணை, இருக்கு.

கார் : சாய், சாய், வேண்டாம் தங்கச்சி. அதோடு ஒரு வீடும் கொளும்பிலை வாங்கி நானும் பிள்ளையும் போய் இருக்கப் போறம். பிள்ளை கெதியாய் இடாக்குத்தருக்குப் பாசு பண்ணிவிடுவான். தம்பியும் அதுக் கிடையிலை வந்திடுவான். இரண்டுபேரையும் சேத்துவிட்டால் எல்லாருக்கும் ஒரு பெருமையும் நன்மையுந்தான் தங்கச்சி. இனிமேல் இரண்டு பேருஞ் சேந்து உளைச்சங்கொள்ளுவினம். அவளுக்கும் நெடுகக்கூட அவனிலான் ஒரு வாரப்பாடு; என்ன உனக்குத் தெரியாதே தங்கச்சி?

சின்ன : தெரியும், தெரியும்.

கார் : அவையை ஏன் நாங்கள் பிரிச்சவைப்பான்? இதுக்கு என்ன தங்கச்சி சொல்றாய்?

சின்ன : ஓ, பின்னை, நீங்கள் சொல்றபடி செய்யுங்கோவன். தேப்பன் இல்லாப்பிள்ளை. நீங்கள்தானே எல்லா அலுவலும் அதுக்குப் பாத்துவைக்கவேணும்.

உறுப்பு II

களம் 1

- இடம்** : கொழுப்பு, கார்த்திகேயபிள்ளை வீடு.
கார்த்திகேயபிள்ளை தலைப்பாகை முதலியவற்றோடு
வீட்டு நடசாலையில் நின்று உலாவுகின்றார்.
- கார்** : தாமு, தாமு, எட தாமு!
- தாமு** : (சட்டையை அவசரப்பட்டுத் தெறிமாறிப் போட்டுக்கொண்டு
ஓடிவந்து) ஏனையா?
- கார்** : அந்தப் பூக்கண்டுகளை எடுத்துச் சரியா வை. வைச்சிட்டு
இவடம் எல்லாத்தையும் கூட்டிவிடு.
- தாமு** : ஓமையா (பூக்கன்றை அரக்குகின்றான்.)
- கார்** : எடே, அதைத்தூக்கி இதிலை வை. இதை எடுத்து அப்பிடி
வை. இதுகும் உனக்குச் சொல்லவேணுமே?
- தாமு** : ஓமையா (பூக்கன்றுகளை கார்த்திகேயபிள்ளை சொன்ன
மாதிரி வைக்கிறான்.)
- கார்** : (கதிரையில் இருந்துகொண்டு) எடே! அதுக்கெல்லாம்
தண்ணி வாத்தாச்சே?
- தாமு** : ஓமையா, வாத்திட்டன்.
- கார்** : வெளியிலை போறத்துக்குக் காறெல்லாம் ஆயத்தமாய்
இருக்கே. அதை ஒருக்காப் போய்ப்பார்.
- தாமு** : ஓமையா (வெளியிலே போகின்றான்.)
கமலவேணி வருகின்றாள்.

- கமல** : (நடைசாலையில் உலாவிக்கொண்டு பூச்செடியில் ஒரு பூவைப்பிடுங்கிக் கொண்டையில் வைத்துக்கொண்டு) ஐயா, இதாரிந்தப் பூச்சட்டியெல்லாத்தையும் அரக்கி வைச்சது? நான் நேத்து நல்லவடிவாய் வைச்சனான். இண்டைக்கெல்லாம் மாறி வைச்சக் கிடக்குது.
- கார்** : உந்த மோடனாக்கம். இப்பென்னோ செய்தான் உங்கினை நிண்டுகொண்டு. எட தாமு!
- தாமு** : (உள்ளே) வாறன் ஐயா.
- கார்** : கெதியாய் இஞ்சை ஓடியாடா (தாமு உள்ளே வருகின்றான்) இதைப் பிளையாய் வைச்சிட்டியாமடா. சரியாய் வை. எத்தினை முறையடா உனக்குச் சொல்து.
- தாமு பூச்சட்டிகளை எடுத்துச் சரியாய் வைக்கிறான்.
- கமல** : (தாமுவைச் சுட்டிக்காட்டிச் சிரித்துக்கொண்டு) இவன்றை கோற்றைப் பாருங்கோ, ஐயா!
- தாமு** : (சட்டையைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துத் துடைத்துக் கொண்டு) என்னம்மா, கரி பிரண்டிருக்கே?
- கார்** : எட நாட்டுப்பயலே; கோற்றுப்போட்டு எந்தநாள் பளகினது? அதென்ன, இதுகளை எப்பெண்டாலும் கண்டிருந்தாலெல்லோ. என்னடா மாட்டுக் கொட்டிலுக்கை கிடந்திட்டு வாறியே? லோண்டரிக் காறனெட்டைக் குடுத்து நேத்துத்தானே வாங்கித் தந்தனான். என்ன துயில்போலை வெள்ளையாய்க் கிடந்துது. இப்ப முளுப் பிசாணாய்க் கிடக்குது. சனி நாயே. நானில்லாட்டா நீங்களுங் கொளுப்பு காணிறதே?
- தாமு** : இந்த இளவு நாசத்தையெல்லே போட்டுப் பளக்கமில்லை. (திருப்பித்திருப்பிச் சட்டையை அணிகிறான்.)

கார் : (மகளைப்பார்த்து) கொளும்பு மாதிரி இவனுக் கொண்டுந் தெரியாது, பிள்ளை. இடைக்கிடை சொல்விக் குடுக்கவேணும். உன்ரை 'நிசல்ட்' (result) இண்டைக்குவந்தது. விசிற்துக்கு எத்தனையோ பேரெல்லாம் கடமையாய் வருவினம். உவனை இண்டைக்கு மாதிரம் இஞ்சினை ஆக்கள் வந்திருந்தால் வெளியிலை வரவிடாதை.

கமல : அவன் ஏதோ சொல்வளி பறைவளி பறைவளி கேட்கிறவனே? போகவேண்டாமெண்ட இடத்துக் குத்தான் கட்டாயம் போய்த் தீருவான்.

கார் : (தாமுவைப் பார்த்து) எடே, குடிக்கிறதூக்கு ஏதுங் கொண்டுவா.

தாமு : ஓமையா (போகின்றான்.)

கார் : அப்ப மோனை, இனிமல் சுணங்காமல் வெளிக்கிடுவம். அதோடை கொத்தான் வடிவேலு அடுத்த கப்பலிலை வாறானெண்டு உன்ரை மாமி ஒருதவால் எளுதி யிருக்கிறா. இஞ்சான் வந்து நிப்பான். அதுக்குத் தான் அந்த முன்னறைக்கு ஒரு பெட்றூம் குற்று (Bed-room Suite) டொன் கரோலிசிலை (Don Carolis) ஓடர் பண்ணவேணும் இண்டைக்கு? உனக்கென்ன வேண்டா வேணுமெண்டனி?

கமல : எனக்கொரு ரெனிஸ் றாக்கெற்றும் (Tennis racket) ஒரு கிமோனோவும் (Kimono) கோல்டு வாட்கம் (Gold Watch) வேணும். என்னெட்டைக் கிடக்கிறது நல்லாய்ப் பளைசாய் போச்சு.

கார் : கு, ஊருப்பட்ட காசு வரப்போகுது இக்கணம். ஒரு நூறு பவுண் கேட்டு நிக்குதுபோலை. சரி பின்னை வெளிக்கிடன். கமலவேணி கைப்பையைத் (hand - bag) திறந்து பெளடர்

போட்டுவிட்டு, கண்ணாடியைப் பார்த்துச் சொண்டுக்கு மை தீட்டுகின்றாள். தாமு தண்ணீர் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு அவள் செய்வதை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தவண்ணம் போகும் பொழுது தட்டுப்பட்டுக் கையில் இருந்த திறேயோடு (tray) கீழே விழுகின்றாள்.

கார் : (கோபமாய்) அடே, Dirty fool.

தாமு : ஓஹையா.

களம் 2

இடம் : கொழுப்புத் துறைமுகம்

கப்பற்காரர் இருவர் வெண்குருட்டுப் புகைத்துக்கொண்டு அங்குமிங்கும் உலாவுகின்றனர். வடிவேலு கப்பலால் வந்திறங்கிச் சில பெட்டிகளுடன் ஓர் இடத்தில் நிற்கின்றான். துறைமுகப் பொலிசுக்காரன் ஒரு பக்கத்தில் நிற்கின்றான். கூலிக்கார்ச் சாரதி ஒருவன் வடிவேலுவிடம் வருகின்றான்.

சார : மாஸ்டர், உவயர் கோயிங்? குட் கார், பெயர் வெரிசீப், கான் ஷோ ஒல் றவுண், கான் கோ மவுன்ற் லெவினியா, ஷீ பாதிங், தேட்டில் குப், வெரி குட், ஓர் கோயிங் கண்டி? சீ பெரஹெரா, நைஸ் சயிற், பிளென்றி கேள்ஸ், ஒன் தவே கான் பம் குட் ககுநற்; வெரி சீப், வெரி நைஸ்; வட் மாஸ்டர் சேயிங், ஒல் றமிட்?

வடி : (புன்னகை செய்துகொண்டு) சும்மா போ, ஓய். எனக்குக் கார் வேண்டாம்.

அப்போது கார்த்திகேயபிள்ளையும் மகளும் அவனிடம் வந்து சேருகின்றனர்.

கார் : என்ன தம்பி, இதிலை நெடுகக் காத்திருக்கிறியே? நான் சரியான நேரத்துக்குத்தான் வாறன்; (சட்டைப் பையிலிருந்து மணிக்கூட்டை எடுத்துப் பார்க்கின்றார்) கப்பல் வெள்ளென வந்திட்டுதோ?

- வடி** : ஓம் அம்மான்; வரவேண்டிய நேரத்துக்குக் கொஞ்சம் முந்தித்தான்.
- கார்** : (மகளைக் காட்டி) இவவைத் தெரியுந்தானே தம்பி? இவ என்னுடை மகள்.
- வடி** : (தொப்பியை உயர்த்தி) How do you do?
- கமல** : Very well thank you. Had a nice voyage?
- வடி** : Oh yes, very pleasant, extremely pleasant.
- கார்** : உனக்குத் தெரியுமோ என்னவோ தெரியாது தம்பி இவ இப்ப இடாக்குத்தர் ஆகிவிட்டா.
- வடி** : (ஆவலாய்) ஆ! மெய்தானோ? அது எப்பகூட?
- கார்** : போன சோதினையிலை பாகபண்ணினது. போன கிளமைதான் அப்போயின்மன்று (appointment). இந்தநாளையிலை லேடி டாக்குத்தர்மார் இஞ்சை மெத்தக் குறைவு. எண்டாலும், உத்தியோகம் எடுக்கிறது ரெம்பக் கஷ்டம். உங்கினை உள்ள ஆக்களைப் பிடிச்ச வேலைசெய்து அவங்களுக்கு ஒரு விதமாய்க் கைப்பச்சை கட்டி உத்தியோகம் எடுத்துக் குடுத்திட்டன். இப்ப லயின் கோமிலை (Lying in Home) வேலை செய்யிறா.
- வடி** : ஓ, ரெம்ப நல்லது. எனக்கு மிச்சம் சந்தோஷம்.
- கார்** : அப்பேன் தம்பி, நெடுக இதிலை நிப்பான்? வீட்டை ஆறுதலாய்க் கதைப்பம்.
- வடி** : நீங்கள் இப்ப போங்கோ அம்மான். கதிராமு இப்பென்னைக் கப்பலிலை வந்து சந்திச்சது. வேறை ஆரோடையோ உங்கினை கதைச்சக்கொண்டு நிக் குது. இப்ப வந்திடும். அவரை விட்டிட்டு வாறது சரியில்லை. நீங்கள் போங்கோ, நான்

அவர் வீட்டை போட்டு, சேக்கிறற்றேறியற்றிலும் (Secretariat) போய் நிப்போட் பண்ணிப்போட்டு உடனை வாறன். உங்கடை வீடு கதிராமுவுக்குத் தெரியுந்தானே?

கார் : ஓ ஓ. அவருக்கு நல்லாய்த் தெரியும். மறந்து போகக்குடாது. பிள்ளையும் கொஸ்பிற்றலுக்குப் (Hospital) போகவேணும். நாங்கள் போறம். கட்டாயம் வந்திடு.

வடி : ஓமம்மான்

கார் : (சிறிதுதூரம் போய், திரும்பி) கட்டாயம் வந்திடு. அங்கை நீ தங்கிறதுக்கு வேண்டிய வசதியெல்லாஞ் செய்திருக்கு; உடனை வந்திடு.

வடி : ஓமம்மான். நான் சுணங்கயில்லை. நீங்க வாருங்கோ.

கார் : அப்ப வாறம்.

கமல : Cheerio.

கார்த்திகேயபிள்ளையும் கமலவேணியும் போகின்றார்கள். அப்போது கதிராமு வருகின்றான்.

கதிர் : என்ன வடிவேலு, இனிமேல் போகலாந்தானே?

வடி : ஓம் கதிராமு, எனக்கொரு சுணக்கமுமில்லை. ஆனால் இப்ப எங்கை தங்கல்?

கதிர் : ஏன் கேக்கிறாய்?

வடி : அதல்ல, இப்ப அம்மான் வந்திட்டு, தங்கடை வீட்டை எல்லா வசதியுஞ் செய்திருக்கு, அங்கை வரும்படி சொல்லிட்டுப் போறார். வரச்சொல்லிக் கேட்டவர்; நான் போகயில்லை. பேந்து வாறன் எண்டு சொல்லியிருக்கு.

கதிர் : நீ ஒரு இடமுந் தங்கத் தேவையில்லை. உனக்கெண்டு ஒரு வீடு எடுத்து எல்லாவசதியுஞ் செய்து வைச்சிருக்கிறன். அங்கைதான் இருக்கிறது. ஏன் மற்றவையின்றை வீட்டை தங்குவான்?

இடம் : கொழும்பு, வடிவேலு வீடு.

வடிவேலுவும் அவன் நண்பன் கதிர்காமுவும் வடிவேலு வீட்டில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

கதிர் : அப்ப, இங்கிலாந்திலை இருக்கிற வெள்ளைக்காற்று இஞ்சை வந்து இருக்கிற வெள்ளைக்காறிலும் பாக்கச் சிம்பிளாய் இருக்கினமெண்டு சொல்றியே?

வடி : வேறை என்ன? இப்ப சிங்கப்பூரிலை உத்தியோகமாய் இருக்கிற யாள்பாணத்தாருக்கும் யாள்பாணத்திலை இருக்கிறவைக்கும் வித்தியாசமில்லையே? அது போல்தான்.

கதிர் : அப்ப, உங்கினை வந்துதிரியிற ஆக்களைப் பாத்துத் தான் எங்கடை ஆக்கள் உங்கினை கொளும்பு வளிய இமிறேசன் போட்டுத் திரியிறது; உண்மையான இங்கிலீசுகாரையைல்ல?

வடி : இல்லை, இல்லை.

அப்போது கார்த்திகேயபிள்ளை வருகின்றார். இருவரும் எழும்பிநிற்க அவர் ஓர் ஆசனத்தில் அமருகின்றார்.

கார் : ஏன் தம்பி நிக்கிறியன்? இருங்கோவன். (கதிர்காமு அமருகின்றான். வடிவேலு நிற்கின்றான். வீட்டை அங்குமிங்கும் அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டு) வீடு நல்ல பிளாந்தான்-ஆனால் இந்தச் சிவரைத்தான் போலிவேலையாக்கிப் போட்டாங்கள். (வடிவேலுவைப் பார்த்து) என்ன வாடை தம்பி?

வடி : 250 ரூபாய்.

கார் : சூ, இதுக்கு 250 ரூபாயே? கேட்டியே கதிராமு, உனக்குத் தானே தெரியும் என்றை வீடு.

- கதிர்** : ஓம், ஓம், எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும்.
- கார்** : அது இதிற்பாக்க எவ்வளவு பெரிசு. அதின்றை போட்டிக்கோவின்ரை அளகென்ன? நல்ல பெரிய காடின, நான் வேண்டக்கு முந்தி ஒரு வெள்ளக்காறனுக்கு 450 ரூபாவுக்-கெல்லே குடுத்திருந்தவங்கள். என்றை மோளுக்கு அதிலை ஒரு கவர்ச்சி பிடிச்சிட்டுது. அதுதான் வேண்டினனான். இருந்தாலும், இப்போதைக்குத் தம்பிக்கு இது போதும். இன்னம் எத்தினை நாளைக்கு? எண்டாலும், ஆரும் பெரிய உத்தியோகத்தன் வருவான் போவான். இன்னங் கொஞ்சம் பாசனபிளாய் (fashionable) வைச்சிருக்க வேணும். அங்கை வீட்டை பிளவர் பொற்சு (flower pots) எல்லாம் வைக்க இடமில்லாமல் கிடக்கு. அவன் தாமனெட்டை நான் அனுப்பி விடிறன்.
- கதிர்** : நானும் உவரெட்டை உப்பிடித்தான் சொன்னான், பாருங்கோ.
- கார்** : உங்கை சாப்பாடு வசதியெல்லாம் எப்பிடியோ, தம்பி?
- வடி** : அங்கினை ஒரு மலையாளத்தான் இருந்து சமைக் கிறான்.
- கதிர்** : எப்பிடியெண்டாலும் பாருங்கோ, ஒரு பெண்ணாய்ப் பிறந்தவள் இருந்து வீட்டைப் பாத்து மேய்க்கிறது போலை வருமே. பெண்ணில்லாட்டால் அந்த வீடு பேய்வீடுதான்.
- கார்** : சரிதான் தம்பி, (வடிவேலுவை நோக்கி) சொன்னாப் போலை தம்பி, கொம்மா ஏதும் தவால் கிவால் இந்த நாளையிலை எளுதினவவே? எனக்கொண்டு வந்துது.
- வடி** : உங்கினை எனக்கும் ஒண்டு வந்துதுதான்.
- கார்** : கேட்டியே தம்பி கதிராமு. ஏன் இப்படி எல்லாரும் திக்காலுக்குத் திக்காலாய் இருந்து கொண்டு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு

திரிவான்? நம்ம தங்கச்சிக்காறி இருக்கிறாவே, தம்பியின்றை தாய்; எனக்கு முறைக்குமுறை தவால் எளுதிக் கொண்டிருக்குது. இப்பிடி, தன்ரை கண் மூடக்கு முந்தி தம்பியின்றை சீரைச் சிறப்பைப் பாக்க வேணுமாம். அதோடை எனக்கும் நல்லாய் மதியந்திரும்பி விட்டுது. அப்ப கதிராமு, அந்த முற்றாகின விஷயத்தை ஏன் நெடுக இளுத்துக் கொண்டு கிடப்பான்? அதைக் கெதியாய் ஒளுங்கு பண்ணிப் போடுவம். நானும் ஒரு பேரப்பிள்ளையைக் கண்டிட்டுச் சாகலாம்.

கதிர : நீங்கள் சொலறது சரிதான் பாருங்கோ. இனிமல் உவரை நெடுக இப்பிடி விடக்குடாது. அதைக் கிட்டடியிலை முடிச்சுப்போட வேணும்.

கார் : அதுசரி, நம்ம தங்கச்சியும் கெதியாய் இஞ்சை கொளும்புக்கு வாறாவாம். வந்தாப்போலை கலந்து பேசி, அவன் தாடிச் சாத்திரியைக் கூப்பிட்டு மற்றமாதம் நல்ல நாளாய்ப் பாத்து ஒருநாளை வைப்பம். அது கிடக்கட்டும், வீட்டிலை பிள்ளை தனிய. நான் போட்டுவாறன். எல்லாத்துக்கும் (வடிவேலுவைப் பார்த்து) அப்ப, தம்பி, புதன்கிழமை ஒருக்கா வீட்டை டின்னருக்கு வாவன். பிள்ளையும் சொன்னாள் அண்டைக்குத் தான் தனக்கு லீவெண்டு.

வடி : அதுக்கென்ன, வாறன் அம்மான்.

கார் : அப்ப நான் வாறன். (போகின்றார்.)

கதிர : (கார்த்திகேயயிள்ளை தடுதடுத்து நடப்பதைக் கண்ணுற்று அவர்கையில் பிடித்து) விளுந்து கிளுந்திடாதையுங்கோ. கவனம் மெல்ல.

கார் : ஓ ஓ. (வடிவேலுவை நோக்கி) அப்ப தம்பி, மறந்து கிறந்திடாதை. ஏளுமணிக்கு உன்னை அங்கை காத்திருப்பம்.

வடி : ஓம் அம்மான்.

களம் 4

இடம் : கொழும்பு, கார்த்திகேயபிள்ளை வீடு.

கமலவேணி கிமோனோ உடுப்போடு ஒரு நாற்காலியிற் சாய்ந்து கொண்டு பத்திரிகை வாசித்துக்கொண்டு இருக்கிறாள். தாமு அறையிலுள்ள கதிரைகளைத் துடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

தாமு : (வேலையை இடையில் நிறுத்திவிட்டுக் கமலவேணிக்குக் கிட்டப்போய்) மோனை, வாற சனிக்கிளமை ஓடிற ரேசிலை (race) எந்தக் குதிரை வெற்றியெடுக்குமெண்டு உந்தப் பேப்பரிலை போட்டிருக்கிறாங்கள். அதை ஒருக்காப் பாத்துச் சொல்லு, மோனை. போன சனிக்கிளமை ரேசிலை, ஓலோன் போட்டு ஐஞ்சறுவா போச்சு. இந்த முறை அதை எடுத்துப்போட வேணும்.

கமல : குஞ்சிலாட்டா எண்ட குதிரைதான் வெற்றியெடுக்குமாம்.

தாமு : மெய்தானோ மோனை? (மடியிலிருந்து ஒரு கடுதாசித் துண்டை எடுத்துக்கொடுத்து) இந்தத் துண்டிலை எளுதிக் கிடக்கிற குதிரையள் வெல்லாதாமோ மோனை? இதையொருக்காப் பாத்துச் சொல்லு. (கமலவேணி வாங்கிப் பார்க்கிறாள்.) இது எனக்கு ஒரு சொக்கி வீட்டு வேலைக்காறன் தந்தது.

கமல : என்னது? ஆர் தந்ததெண்டனி?

தாமு : ஒரு சொக்கிவீட்டு வேலைக்காறன்.

கமல : ஓகோ, ஜொக்கி (Jockey) வீட்டு வேலைக்காறனோ?

தாமு : ஆ, அதுதான் மோனை; அதுதான்.

கமல : அப்ப நீ ரேசு ஓடிற இடத்துக்குப் போற இல்லையோ?

- தாமு** : சீச்சீ, நான் உந்தச் சனிபிடிச்ச இடத்தை எட்டியும் பாக்கிறதில்லை.
- கமல** : சாய், ஒளியாமல் சொல்லு தாமு; நான் ஒருத்தருக்கும் சொல்ல இல்லை.
- கமல** : உண்மையைச் சொல்றன் மோனை, ஒருத்தருக்கும் சொல்லாதை. போன சனிக்கிளமை அடுத்தவீட்டுப் போய் (boy) அப்புகாமி இருக்கிறானே, அவனோடை சாடையாய்ப் போனன். ஆ, அதை ஏன் பேசுவான். அங்கை நிண்ட காறுகளின்றை தொகையென்ன, அதுகளின்றை பருமையென்ன? டிக்கற் (ticket) எடுத்துக்கொண்டு ஒருவிதமாய் நெரிஞ்சுகொண்டு உள்ளுக்குப் போனன். அப்பாடி, என்னென்னவிதமான ஆக்கள்? என்னென்ன விதமான பொண்டுகள்? அவையின்றை உடையென்ன, நடையென்ன, பூச் சென்ன? உண்ணாணை மோனை, எங்கடை வேல் திருவிளாகூடத் தோத்துப்போம். அவ்வளவு தொகை சனம் நீ றேசுக்குப் போற இல்லையே?
- கமல** : ஐயா வாறார், பேசாதை.
அப்போது கார்த்திகேயபிள்ளை வருகின்றார்.
- கார்** : எட தாமு, உங்கை என்னொடா செய்யிறாய்? உன்னெட்டைச் சொன்னதென்ன? நீ செய்யிறவேலை என்ன?
- தாமு** : இல்லை ஐயா, துடைச்ச முடியுது, (ஓடிப்போய்ப் பின்னருங் கதிரைகளைத் துடைக்கின்றான்.)
- கார்** : (மணிக்கூட்டைப் பார்த்து) 6 மணியாய்ப் போச்சு. ஏன் பிள்ளை, போய் உடன். ஏளுமணிக்கு வந்திடுவான் கொத்தான்.
- கமல** : போறன் ஐயா.
- கார்** : கனநேரம் எடுத்துப்போடாதை உடுக்க. அவன் சீமையிலை

இருந்தவன். சரியாய் ஏளுமணிக்கு வந்திடுவான். (தாமுவைப் பார்த்து) எடே தாமு, எல்லாத்தையும் நல்ல றயிற்றாய்க் கெதியாய் வைச்சிட்டு, டின்னறை எடுத்து ஆயத்தம் பண்ணக் கோக்கியெட்டைச் சொல்விவிடு.

தாமு : ஓமையா.

கார் : அந்தச் சாப்பாட்டு மேசைக்கு புதுச்சீலை விரிச்சுப் போடு.

தாமு : ஓமையா.

கார் : போன சனிக்கிளமையைப்போலை அந்தக் கோப்பை யளைப் போட்டுக்கீட்டு உடைச்சுப்போடு, என்ன?

தாமு : ஓமையா?

கார் : எட மோட்டுப் பயலே. (மகளைப் பார்த்து) சொன்னாப் போலை உனக்குச் சொல்ல மறந்துபோனன், பிள்ளை, காலமை இஞ்சை ஒரு சங்கதி நடந்துது.

கமல : என்னையா அது?

கார் : உந்த மயிலன்ரை மோள் வள்ளி இருக்கிறாளே.

கமல : அதாது ஐயா?

கார் : அவள்தான் என்றை தம்பிக்காறன் பெண்டாட்டி.

கமல : ஆ, தெரியுது, தெரியுது. அவவுக்கு என்ன?

கார் : அவளும் மோளும் காலமை, நீ ஆசுபத்திரிக்குப் போனாப் போலை இஞ்சை வந்தினம்.

கமல : ஆர் இராசம்மவோ? ஏனாம் வந்தவை?

கார் : அந்தப் பெட்டைக்கு ஏதோ நாயோ கீயோ கடிச்சுப் போட்டுதாம். அதுதான் விசர்நாய் ஆசுபத்திரியிலை மருந்து செய்விக்க வந்ததாம். (தாமுவைப் பார்த்து) என்னடா வாய் பாக்கிறாய்.

தாமு : ஓமையா.

கார் : உன்ரை வேலையைப் பாரடா. நாய்ப் பயலே.

கமல : பிறகு?

கார் : பின்னை, இஞ்சை நிண்டுகொண்டு அங்கை போய்ப்போய் ஊசி ஏத்துவிச்சுக்கொண்டு வரலாமோ என்று கேட்டினம். நான் ஒருவிதமாய் ஆசுப் பத்திரிக்கே கலைச்சுவிட்டிட்டன். உந்த எளிய படையை இஞ்சை வீட்டிலை வைச்சுக்கொண்டு என்ன செய்பிறகு?

கமல : அதுதான் நல்லது. இது என்ன மடமெண்டு நினைச்சுக் கொண்டினமாமே? சீலை கீலை சீராய் உடுக்கத் தெரியாது. மேசைபிலை இருந்து சாப்பிடத் தெரியாது. ஆரும் வந்து உதுகளைக் கண்டால் என்ன நினைப்பினம் எங்களைப்பற்றி.

கார் : (மணிக்கூட்டைப் பார்த்துவிட்டு) சரி, அதுதான் கஞ்சல்க் கதை. நேரம் போகுது, நீ போய் உடு.

கமலவேணியும் கார்த்திகேயபிள்ளையும் உள்ளுக்குப் போகின்றனர். தாமு அறையைக் கூட்டிக்கொண்டு நிற்கிறான். அப்போது வடிவேலு வருகின்றான்.

தாமு : (அவனைக் கண்டவுடன்) தம்பி, தம்பி, வந்திட்டியே? ஐயாவும் பிள்ளையும் உன்னை இவ்வளவு நேரமும் காத்துக் கொண்டிருந்திட்டு இப்பான் போயிருக்கினம்.

வடி : எங்கை?

தாமு : உங்கை உள்ளுக்கு, உடுக்க; (உரமாய்) ஐயா, ஐயா.

(உள்ளுக்கு) என்னடாது?

தாமு : தம்பி வந்திட்டுது.

கார் : (உடுத்து அரைவாசியில் விரைந்துவந்து) இரு, தம்பி, இரு. கெதியாய் வந்திருறம். (வடிவேலு ஒரு கதிரையில் அமருகின்றான்.) என்னடா தம்பி எங்கிராய்? ஐயா எண்டு சொல்லவேணும், தெரியுதே? எடே, அந்தத் தலைப்பாக் கட்டி வைச்சிட்டியே?

தாமு : ஓமையா. (கார்த்திகேயபிள்ளை போகின்றார்.) உவர் கிடந்தார் தம்பி, உவருக்கு இப்ப கொஞ்சம் தலை பளுதாய் போச்சு. சும்மா யாள்பாணத்திலை சிவசிவா எண்டு கிடந்த என்னைப் பிடிச்சுக் கொண்ணந்து இந்த வெய்யில் வேர்வையுக்கை கூடச் சட்டை தொப்பி எல்லாம் போட்டுக் கொண்டு நிக்கச் சொல்லுகினம். உவையோடை அண்டலிக்-கிறது பெரிய கமிட்டமாய்க் கிடக்குத் தம்பி.

வடி : ஏன் தாமு?

தாமு : பின்னை என்ன தம்பி, எல்லாம் வெள்ளைக்காற மாதிரியாய்க் கிடக்கு. நாங்கள் அங்கை ஊர்மாதிரியாய் இருந்த எங்களுக்கு இதெல்லாம் எப்பிடிப் பிடிக்கும்? ஐயா எண்டால் முன்னையைப்போலை இல்லை. துரைக்கு விளையாடிறார். அம்மா ஒரு துரைச்சாணி. (சமுக்காளத்தை நிலத்தில் புறம்மாறிப் போடுகின்றான்.)

வடி : என்ன தாமு, காப்பற்றைப் (carpet) புறம்மாறிப் போட்டாய்.

தாமு : எட்ட, மெய்தான்தம்பி. அதென்ன, ஊரிலை சாக்குப்போட்டுப் பளகின எங்களுக்கு உதுகளை யெல்லாம் போடிறதெண்டால் என்னெண்டு சரிவரும்? (சரியாக எடுத்துப் போட்டுவிட்டுத் தலையைச் சொறிந்து கொண்டு) தம்பி, உன்னைக்கண்டு கனாளாய்ப் போச்சு. உன்ரை சீரைச் சிறப்பைப் பாக்க உன்ரை அப்பு, முருகேசு உடையார் இல்லாமல் போச்சு. என்ன

செய்யிறது. அவருக்கு உன்ரை சீரைச் சிறப்பைப் பாக்கக் குடுத்துவைக்கயில்லை. அதிருந்தால் நான் இஞ்சையும் வருவனே? இப்பிடியெல்லாம் இவை யோடை இளுபட என்ரை தலைவிதியும் அப்பிடியாய்ப் போச்சு. அதிருக்க, நீ நான் தூக்கி வளத்த பிள்ளைதானே. (அங்கும் இங்கும் பார்த்து) மனதோடை இருக்கட்டும் தம்பி, நான் கொள்ளப்பிட்டிக்குப் போய் இரண்டு நாளாச்சு. கையிலை ஏதும் சில்லறை இருக்கே?

- வடி :** சரி, விளங்குது தாமு. நீ இன்னும் உதைவிட இல்லையே?
- தாமு :** இந்தச் சூட்டுக்குக் கொள்ளப்பிலை அதில்லாமல் என்னெண்டு சரிக்கட்டுறது தம்பி?
- வடி :** பின்னை இந்தா. (காசு கொடுக்கின்றான்.) இது போதுமே?
- தாமு :** மெத்தத் திறுத்தி தம்பி. நாலு போத்திலுக்குக் காணும். அவ்வளவுதான் நிண்டுபிடிப்பன். வயதும் போட்டுது. அதுக்குமேலை இனி ஏலாது.
- வடி :** வேறை என்ன புதினம்? ஊறிலை எல்லாரும் எப்பிடி? அங்கை நீ போறயில்லையே? உனக்கும் கொள்ளப்பு பிடிச்சிட்டிதுபோலை.
- தாமு :** அப்பிடி ஒண்டும் இல்லைத்தம்பி. காலமை இஞ்சை ஒரு சங்கதி நடந்துது.
- வடி :** அதென்ன தாமு?
- தாமு :** உங்கடை மாமி வள்ளியம்மையாரும், மோள் இராசம்மாவும் ஊறிலை இருந்து வந்திருக்கினம். உனக்குத் தெரியாதே?
- வடி :** (அவசரப்பட்டு) இல்லை, இல்லை, எனக்குத் தெரியாது தாமு. என்ன, உங்கை உள்ளுக்கு நிக்கினமே?

தாமு : சீச்சீ, அவை இஞ்சை என்னெண்டு நிக்கிறது? அந்தப் பெட்டைக்கு விசர்நாய் கடிச்சுப்போட்டுதெண்டு, விசர்நாய் ஆசுப்பத்திரியிலை மருந்துசெய்ய வந்தவையாம். இஞ்சை நிண்டுகொண்டு மருந்து செய்விக்கலாமெண்டு பாத்தினம் ஐயா நிக்கவிடாமல் திரத்தி விட்டிட்டார்.

வடி : (அவசரமாய்) பிறகு, பிறகு? அவை எங்கை இப்ப?

தாமு : எங்கை, ஆசுப்பத்திரியிலை எண்டுதான் நினைக்கிறன். எண்டாலும், இந்த மனிசன் செய்தது சரியில்லை. தன்ரை மோளெண்டாலென்ன தன்ரை தம்பியின்ரை மோளெண்டா-லென்ன; உப்பிடியுஞ் செய்யிறதே?

வடிவேலு ஆழ்ந்த யோசனையில் இருக்கின்றான்; அப்போது கார்த்திகேயபிள்ளையும் மகள் கமலவேணியும் வருகின்றனர். வடிவேலு எழுந்துநிற்கின்றான்.

கார் : இரு தம்பி, இரு. (முவரும் கதிரைகளில் அமருகின்றனர்.) எடே தாமு.

தாமு : ஏனையா?

கார் : அந்தக் கொக்றெயிலைக் (cocktail) கொண்டாடா. (வடிவேலுவைப் பார்த்து) இண்டு பின்னேரம் முளுக்கப் பிள்ளைக்கு உது மிக்ச் (mix) பண்ணினதுதான் வேலை. உந்த வேலையிலை அவள் ஒரு கெட்டிக்காரி.

வடி : ஆங், அப்படியோ?

கார் : அது மாத்திரமே? நீ டின்னருக்கு வருவாயெண்டு என்னென்ன விதமான புடிவ் எல்லாம் தானாக நிண்டு சரிக்கட்டியிருக்கிறாள். (கமலவேணி தலையைக் குனிகிறாள்.) இனிமேல் கேக்குகள் செய்யிறதிலை யெண்டால் பெரிய ஒரு வீரி.

- வடி** : இதுகள் செய்யப் பளகியிருக்கிறது நல்லதுதானே.
- கார்** : இன்னும் பிள்ளை என்னென்ன வேலையெல்லாம் பளகியிருக்குது. (தலையைத் தடவுகின்றார். பரபரப்போடு) எட தாமு, எட தாமு.
- தாமு** : ஏனையா?
- கார்** : அந்தத் தலைப்பாவைக் கொண்டாடா.
- தாமு** : ஓமையா. நான் தீர மறந்தெல்லோ போனன். (உள்ளுக்குப் போகின்றான்.)
- கார்** : இப்படியான பளக்கம் பொம்பிளைப் பிள்ளையளுக்கு அவசரம் வேணும். இதுக்காக எவ்வளவு பொருளைச் சிலவளிச்சுப் படிப்பிச்சனான் தெரியுமே? இங்கலீசு மாதிரிச் சமயல் நீ வந்தா வேணுமெண்டு, பின்னேரத்திலை இதுக்கெண்டு ஒரு குக்கிங் ஸ்கூலிலை (cooking school) எல்லே விட்டுப் படிப்பிச்சனான்.
- வடி** : அது நல்லதுதான் பாருங்கோ.
- கார்** : தாமு, கெதியாய் வாடா. நேரம்போகுது. (வடிவேலுவை நோக்கி) இவன் தாமனாலையல்லோ தம்பி, பெரிய தொந்தறவாய்க் கிடக்கு. ஊருக்குப் போடா எண்டாலும் போய்த் துலையிறானில்லை. பிலாக்காய்ப் பால் மாதிரி ஒட்டிக்கொண்டே கிடக்கிறான். (மணிக்கூட்டைப் பார்க்கிறார். அப்போது தாமு தலைப் பாகை அணிந்துகொண்டு வருகின்றான்.) எங்கையடா தலைப்பா?
- தாமு** : (தனது தலைப்பாகையைக் காட்டி) இஞ்சை இருக்கையா.
- கார்** : மோட்டுப் பயலே, உன்ரை தலைப்பாவை ஆர் இஞ்சை கேட்டது? என்ரை தலைப்பாவையெல்லோ கொண்டரச் சொன்னான். கெதியாய் வாடா. block head.
- தாமு** : ஓமையா. (உள்ளுக்குப் போகின்றான். பின்பு திறையில்

தலைப்பாகை ஒன்றை வைத்து இருகையாலும் ஏந்திக்
கொண்டுபோய்க் கார்த்திகேயபிள்ளை முன்பு
நிற்கின்றான்.)

கார் : (தலைப்பாகையை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு)
தமிழனாய்ப் பிறந்தவன் தலைப்பா அணியவேண்டுந் தம்பி.
தலைப்பா இல்லாவிட்டால் அவன் தமிழனல்ல. எங்கடை
பெரியாக்கள் எல்லாம் பெரிசாய் வந்தது என்னத்தாலை?
தலைப்பாவாலைதானே. அப்ப தம்பி, இனிமேல்
(மணிக்கூட்டைப் பார்க்கிறார்.) நேரமாகுது. ஏன்
மினைக்கெடுவான்? (எழும்புகிறார்கள்)

உறுப்பு III

கனம் 1

இடம : கொழும்பு, ஆசுபத்திரி

இராசம்மா கட்டிலிற் படுத்திருக்கின்றாள். பக்கத்தில் அவள் தாய் வள்ளியம்மை இருந்து அவளோடு உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

வள்ளி : (அவள் கையிலே தொட்டுப்பார்த்து) இப்ப அவ்வளவு காச்சல் இல்லை. இனிமேல் எல்லாம் சுகமாய்ப் போகும் என்று இடாக்குத்தர் சொல்லிப்போட்டுப் போறார். தலை இடிக்குதே மோனை?

இரா : இல்லையெனை.

வள்ளி : அப்ப அது சும்மா காச்சலாக்கும். விசர்நாய் கடிச்சதாலை வந்ததல்ல. மெய்யே மோனை, மங்கையர்க்கரசியும் கொளும்பிலைதானே இருக்கிறவள்?

இரா : ஒமெனை.

வள்ளி : இஞ்சை இருந்து அவள் இருக்கிறது தூரமாக்கும். அறிவிச்சா அந்தப் பெடிச்சி அடிக்கடி வந்து பாக்கும் ஒரு துணையாயும் இருக்கும்.

இரா : அவ ரெயினிங் கொலிச்சிலை இஞ்சையிருந்து தூரமோ என்னமோதெரியாது. அவவின்ரை தாயெட்டைச் சொன்னனான், கொளும்புக்குப் போறதெண்டு. அறிஞ்சா ஒரு வேளை இஞ்சினை வருவா.

அப்போது வடிவேலுவும் கதிர்காமுவும் வருகின்றனர்.

வள்ளி : (இருவரையுங் கண்டுவிட்டு) வாருங்கோ தம்பி, வாருங்கோ.

வடி : இப்ப எப்படி இருக்கு?

வள்ளி : ஒண்டுமில்லை. கொஞ்சங் காச்சல்தான் காயுது. மற்றது நேரத்துக்கு நேரம் ஊசி ஏத்துகினம்.

கதிர் : காச்சலைப்பற்றி இடாக்குத்தர் என்ன சொன்னார்?

வள்ளி : அவங்கள் ஏதோ நாங்கள் கேட்டால் சொல்லிறாங்களே. சும்மா வாறதும்பாக்கிறதும் அங்கை தலைமாட்டிவை வைச்சிருக்கிற கடுதாசியிலை என்னவோ எளுதிறதும் போறதுந்தான். பின்னை ஏதும் நான்கேட்டால் நாய்போலை வள்ளெண்டு விளுகிறாங்கள். (பெருமுச்சு விட்டு) ஏளையளுக்கு வருத்தம் வந்தால் உப்பிடித்தான் பாடுபடவேணும். இந்தப் பிள்ளைக் கெண்டுதான் இப்பிடியெல்லாம் வந்து கிடக்கு. ஏதும் செய்யுமே மோனை?

கதிர் : அதொண்டுஞ் செய்யாது. நீங்கள் பயப்பிடாதேயுங்கோ.

வள்ளி : என்னவோ விசர்நாய் கடிச்சால் காச்சல் வந்து சன்னியாக்கி விசர்நாய்போலை கத்திக்கொண்டு எளுப்பியோடி, ஆக்களுக்கும் கடிச்சு, பேந்து சாகிறதாம் என்னவோ, நாங்கள் ஒண்டுமில்லாத ஏளையன். கடவுள் என்ன நினைச்சிருக்கிறாரோ தெரிய இல்லை. (பெருமுச்சுவிட்டு) அப்பூ, செல்லச்சன்னிதியானே, நான் ஒண்டும் அறியேன். ஏதோ நீதான் துணை! என்றை பிள்ளை சுகப்பட்டு எளும்பினால் நான் உனக்கும் பால்ச் சொம்பும் எடுத்து, உன்றை கோயிலிலை வந்து அவிச்சங் குடுப்பன்.

வடி : நீங்கள் ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதேயுங்கோ, மாமி உப்பிடி எத்தினை பேருக்குச் சுகம் வந்திருக்கு. அதெல்லாம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

வள்ளி : அப்பொருக்கா அந்த இடாக்குத்தரெட்டைக் கவனமாய்ப் பாக்கச் சொல்லிவிடு மோனை. உனக்குத் தறுமங் கிடைக்கும்.

- வடி** : அதெல்லாம் நான் பாத்துக்கொள்ளிறன். அது கிடக்க, நீங்கள் ஏன் எனக்கு அறிவியாமல் இஞ்சை நேரை வந்தனீங்கள்?
- வள்ளி** : நான் என்ன மோனை செய்யிறது? அவசரத்திலை வெளிக் கிட்டது. ஒருதருக்கும் எளுதமுடிய இல்லை. பிள்ளையின்றை பெரியதேப்பன் கண்டாக்கர் இருக்கிறாரே, அவற்றை விலாசந்தான் ஆப்பிட்டுது. பின்னை அதைத்தான் நம்பி வெளிக்கிட்டம். அங்கை போனால் அதை ஏன் பேசுவான்?
- வடி** : தெரியும், தெரியும். நீங்கள் சொல்ல வேண்டாம்.
- வள்ளி** : உனக்காரோ சொன்னதே மோனை?
- வடி** : அவன் அம்மானவையின்றை வேலைகாரன் தாமு சொன்னான். அவன் சொல்லத்தான் எனக்குச் சங்கதி தெரியும்.
- வள்ளி** : மெய்தானோ மோனை. காசில்லாத வறியதுகளுக்கு வாறதெல்லாம் இப்பிடித்தான். எங்களுக்கு இங்கிலீசு தெரியாதாம். வெள்ளைக்காற் போலை இல்லையாம். சரி, கிடக்கட்டும். என்றை பிள்ளை இங்கிலீசு கனக்கப் படிக்க இல்லைத்தான். ஆனால் அவள் படிச்ச தமிழ்ப் படிப்பின்றை காலத்தூசுக்கும் பெறாது உவையின்றை இங்கிலீசு தூளெல்லாம். அதுக்கென்ன, பிள்ளையின்றை தேப்பன் இருந்தாரில்லை. அப்ப தெரியும் சங்கதி. உவையின்றை காசெல்லாம் ஆற்றையெண்டு நினைக்கிறாய். இவர் உளைச்சுளைச்சு நம்பிக்கைக்குக் குடுக்கக் குடுக்க வேண்டி வைச்சிட்டு பேந்து அவர் செத்தாப்போலை விளையாடி விட்டினம். உதுக்கெல்லாம் உத்தரிப்பினம், ஓ.
- வடி** : ஏன் அவையளை அப்பிடிப் பேசிறியள்?
- வள்ளி** : சொன்னாப்போலை, குறை நினைச்சுக்கொள்ளாதை தம்பி, நான் மறந்துபோய் என்றை மனத்துக்கத்திலை இப்பிடிப் பேசிப் போட்டன்.

வடி : அதைப்பற்றி ஒரு குறையும் இல்லை. அப்ப வரப்போறும்.

வள்ளி : சரி, வாருங்கோ.

களம் 2

இடம : கொழுப்பு, கார்த்திகேயபிள்ளை வீடு.

கார்த்திகேயபிள்ளையும் மகள் கமலவேணியும் ஒரு அறையில் இருக்கின்றனர்.

கார் : பிள்ளை, மாமி வந்தவவோ?

கமல : இல்லை, ஐயா.

கார் : வரச்சொல்லிப்போட்டு வந்தனான். ஏன் இன்னங் காணவில்லை? ஒருவேளை வாறதுக்குக் கொத்தான் காறை எங்கை—யெண்டாலும் கொண்டுபோட்டானோ? சாய், வராமல் விடாள். என்ன சங்கதி?

கமல : அப்ப பிள்ளை வருவாவாக்கம்.

கார் : (மணிக்கூட்டைப் பார்த்துவிட்டு) சாய், எளு மணியாப் போச்சு. இன்னங் காணவில்லை. அவன் சாத்திரியையும் வரச்சொல்லிப் போட்டன்.

கமல : ஏன் ஐயா?

கார் : பொருத்தம் பாக்க.

கமல : இன்னும் பளம் மாதிரியே?
அப்போது சின்னத்தங்கம் வருகின்றாள்.

கார் : (அவளைக் கண்டவுடன்) ஆ, தங்கச்சி வந்திட்டியே?

சின்ன : ஓமண்ணை.

கார் : இவன் சாத்திரியை இன்னம் காணவில்லை? எடதாமு, அவன் தாடிச்சாத்திரி உங்கினை வாறானோ பாறா.

தாமு : அவர் எப்பவோ வந்து தோட்டத்துக்கை இருக்கிறாரையா.
வரச்சொல்லிவிட்டே?

கார் : ஓ, வரச்சொல்லிவிடு. டின்னருக்கு நேரமாய்ப் போச்சு. கெதியாய்
முடிச்சுப்போடவேணும். (சின்னத்தங்கத்தைப் பார்த்து)
தம்பியின்றை சாதகங் கொண்டு வந்தனியே தங்கச்சி?

சின்ன : ஓமண்ணை, இஞ்சை கிடக்கு. (சாதகத்தை எடுத்துக்
கொடுக்கின்றாள்.)

தாடிச்சாத்திரி வருகின்றான்.

கார் : (எழும்பி) வாருங்கோ சாத்திரியார், வாருங்கோ. (தாமுவை
நோக்கி) எட தாமு, கொஞ்ச வெத்திலை பாக்குக்
கொண்டோடியாடா. (அவன் கொண்டு வந்து கொடுக்கின்-
றான். வெற்றிலைக்குள் காசு வைத்து எழும்பி நின்று
கொடுக்கின்றார்.) இந்தத் தெட்சணையை வைத்துக்
கொள்ளுங்கோ, சாத்திரியார். பஞ்சாங்கம் கொண்டு
வந்தனீங்களே? எங்கடை பஞ்சாங்கத்தையெல்லோ இவன்
தாமன் கிளிச்சுப்போட்டான்.

சாத் : ஓமையா, கொண்ணந்தனான். அப்ப அந்தச் சாதகங்களை
ஒருக்கா.....

கார் : (இரண்டு சாதகங்களையும் கொடுத்து) இதிலை
இரண்டுபேருடைய குறிப்பும் கிடக்கு.

சாத் : (அவைகளை வாங்கிப் படித்துவிட்டு பஞ்சாங்கத்தையும்
தட்டிப் பார்த்துக் கணக்குப் போட்டுவிட்டு) ஆண்
சாதகத்துக்கு 27 வயதும் 4 மாதமும் 3 நாளும் நடக்குது.
சரிதானே ஐயா?

கார் : என்ன பிள்ளை?

- சின்ன :** ஓ அப்பிடி இருக்கும்.
- சாத :** பெண் சாதகத்துக்கு 26 வயதும் 11 மாதமும் 28 நாடும் நடக்குது. என்னையா?
- கார் :** அவ்வளவு வந்திட்டுதே? (யோசித்துவிட்டு) ஓ இருக்கும்.
- சாத :** அப்பிடித்தான் சாதகம் சொல்லுகுது. (ஒரு தாளில் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்துவிட்டு) இச் சாதகங்களுக்கு ஏனையா பொருத்தம் பாப்பான்?
- கார் :** (திடுக்கிட்டு) ஏனப்படிச் சொல்றியள்?
- சாத :** இச்சாதகர் இருவரும் பெரும்பாலும் ஒரே கிரகநிலை— யுடையவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். அதனால் இவர்கள் மிகநெருங்கிய பந்துக்கள் எனத் தெரிகின்றது. என்ன வெய்தானோ?
- கார் :** ஓம், மச்சானும் மச்சானுந்தான் பாருங்கோ.
- சாத :** அதே போதுமே. தாய்மாமன் பிள்ளையெண்டால் மனப் பொருத்தம் நிச்சயம் இருக்கும். அது இருந்தால் சாதகப் பொருத்தம் பாக்கத் தேவையில்லை. அதுதான் போனாலும் கிரகப் பொருத்தமோ மிக நன்றாயிருக்கின்றது. நட்சத்திரப் பொருத்தம், கண்பொருத்தம், மகேந்திரப் பொருத்தம், ஸ்திரீ தீர்க்கப்பொருத்தம், இராசிப்பொருத்தம், வசியப்பொருத்தம், தாலிப் பொருத்தம், அட்டட, எல்லாப்பொருத்தமும் மிக நன்றாயிருக்கின்றது. இதுபோலை பொருத்தம் வாறது மிகமிக அருமை பாருங்கோ. இதையேன் வைச்சு இளுத்துக் கொண்டிருக்கிறியள். இவர்கள் ஒருவருக்கென்றே ஒருவர் முற்பிறப்பிலே நியமிக்கப்பட்டவர் போல் இருக்கு. ஐயா இதைக் கெதியாய் மற்றொன்றையுங் கவனியாமல் செய்துபோடுங்கோ.
- கார் :** அப்ப வேறொன்றும் பாக்கத் தேவையில்லை எங்கிறியனோ?

- சாத்** : நிச்சயம். வேறொன்றும் பாக்கத்தேவையில்லை. (நெஞ்சிலே தட்டி) தாடிச்சாத்திரி சொன்ன சொல்லு ஒருக்காலமும் பிளை போகாது. நீங்கள்தான் மாறினாலும் இச்சாதகர் இருவரும் தாங்களே கவியாணம் முடித்துக் கொள்ளுவார். தெரிகின்றதா?
- கார்** : மெய்தானோ சாத்திரியர்?
- சாத்** : ஓ ஓ, சரி, ஏன் மினைக்கெடுவான்? வேறையும் ஒரு இடத்திலை பொருத்தம் பாக்கப் போகவேணும் பாருங்கோ, நான் போட்டுவாறன். நேரம்போச்சு. (எழும்புகின்றார்.)
- கார்** : (எழும்பி) மெத்தச் சந்தோஷம். பின்னை, வரப்போறியளே? (அவன் கையில் காசவைத்து) இதை வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ சாத்திரியர்.
- சாத்** : கிடக்கட்டும் பாருங்கோ, இதெல்லாம் என்னத்துக்கு?
- கார்** : சாய் சாய், இப்படிப்பட்ட விஷயத்திலை மறுக்கப்படாது சாத்திரியர்.
- சாத்** : (வாங்கிக்கொண்டு) சரி, அப்ப வாறன்.
- கார்** : (கைகூப்பி) ஆ ஆ, அப்ப வாருங்கோ. (அவரை அனுப்பி விட்டுத் திரும்பிவந்து ஓர் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டு) அப்ப, என்ன தங்கச்சி, எல்லாம் சரிதானே?
- சின்ன** : ஓமண்ணை.
- கார்** : அப்ப, நாளை நிச்சயம் பண்ணி வாறமாதம் செய்து போடுவம்.
- சின்ன** : ஓ, பின்னை அப்பிடிச் செய்யுங்கோவன். ஆனால் ஒண்டு.
- கார்** : என்னது?
- சின்ன** : அந்த வள்ளியம்மையாரின்ரை பெட்டைக்குத் தம்பியை நெடுக ஒரு பேச்சுக்காலாய் இருந்தது. ஆனால், தம்பி இப்ப இருக்கிற

மாதிரிக்கு அதெல்லாம் சரி வராது. அதுக்கு இஞ்சை தங்கச்சியைப்போலை இங்கிலீசுப் படிப்பும் இல்லை. இந்தச்சடங்குதான் எல்லாத்தாலும் சரி. எண்டாலும், இது நடக்கமுந்தி, அந்தப் பொடிச்சிக்கும் எங்கையெண்டாலும் ஒண்டை எடுத்துக் கட்டிவிட்டால் நல்லது, அண்ணை. அது இருந்து பெருமூச்சுவிடக்குடாது.

கார் : (அதைக் கேளாததுபோல்) எட தாமு, சாப்பாட்டை எடுக்கச்சொல்லு.

களம் 3

இடம : கொழும்பு, ஆசுப்பத்திரி

இராசம்மா கட்டிலிற் படுத்திருக்கின்றாள். மங்கையர்க் கரசி வருகின்றாள்.

மங் : இப்ப எப்பிடி இராசம்மா? இன்னுங் காச்சல் வாறதே?

இரா : காச்சல் எப்பவோ விட்டுப்போச்சு. அது இதாலை வந்ததல்ல எண்டு இடாக்குத்தர் சொன்னார்.

இரா : என்ன மங்கை.

மங் : கெதியாய் உன்ரை கொக்கா கமலவேணிக்குச் சடங்கு நடக்கப் போகுதாம்.

இரா : எங்கை?

மங் : உன்ரை கொத்தான் வடிவேலுவுக்குத்தான் எண்டு பெரிய புகாராய்க் கிடக்கு. வடிவேலர் உன்னை வந்து வருத்தம் பாக்கஇல்லையே?

இரா : அங்கினை இடையிலை வந்து அம்மாவோடை கதைச்சுப்போட்டுப் போறது.

மங் : காசில்லாவிட்டால் எல்லாம் உப்பிடித்தான். கொய்யா இருந்தாலும் உப்பிடி நடக்குமே? ஆனால் உந்த ஆம்பிணையளும் காசுக்குத்தான் தூங்கிறாங்கள். நீயும் நெடுக மனக்கோட்டை கட்டிக்கொண்டு இருந்தது தான்.

இரா : அதுதான் நல்லது மங்கை. எனக்கென்ன அவரைப் போலை படிப்பிருக்கோ காசிருக்கோ?

களம் 4

இடம் : கொழும்பு, கார்த்திகேயபிள்ளை வீடு.

தாமு கதிரை முதலியவற்றை ஒழுங்குபண்ணிவிட்டுக் கூட்டும்பொழுது பாடுகின்றான்.

தாமு : நெற்றியிலிட்ட நீலவண்ணப்பொட்டு

நேராய் அழிவானேன்

- என் சிங்கி, நேராய் அழிவானேன்

வெய்யிலைக் கண்டு வீதி நடந்தேன்

வேர்வை யழித்ததடா

- என் சிங்கா, வேர்வையழித்ததடா.

அப்போது கார்த்திகேயபிள்ளை வருகின்றார். தாமு பாட்டை நிறுத்திவிட்டுக் கூட்டிக்கொண்டு நிற்கின்றான்.

கார : எட தாமு.

தாமு : ஏனையா.

கார : இண்டைக்குத் தம்பி இஞ்சை வந்ததோ?

தாமு : இன்னம் வரவில்லை ஐயா. அவரென்ன இப்ப வரப்போறாரே. ஆசுப்பத்திரியெல்லாம் போட்டுக்கீட்டு நேத்தையைப்போலை நல்லாய்ச் செண்டாப்போலைதான் வருவார்.

- கார்** : ஏனடா ஆசுப்பத்திரிக்கு? பிள்ளையைப் போய்க் காணவோ? அவள் எப்பவோ வந்திட்டாளே.
- தாமு** : சீச்சீ, எங்கடை அம்மாவையல்ல ஐயா, அதோடை அம்மா வேலைசெய்பிற ஆசுப்பத்திரிக்கல்ல அவர் போறது. விசர்நாய் ஆசுப்பத்திரிக்கு.
- கார்** : அங்கை ஏனடா அவர் போகப்போறார்? தெரியாட்டா ஏனடா உந்த வீண்கதையை உனக்கு?
- தாமு** : ஐயா உங்களுக்குச் சங்கதி தெரியாதுபோலை. சின்னையா ஒவ்வொருநாளும் பின்னேரத்திலை அங்கை போறதாம். நிரையாகப் பூக்கீவெல்லாம் அனுப்பிறதாம். இராசம்மாப் பெட்டையோடை அவவின்ரை கட்டிலுக்குப் பக்கத்திலை இருந்து கதைக்கிறதெண்டு கேள்வி.
- கார்** : சும்மா இரடா. உனக்கேன் இந்த வீண்கதை எல்லாததையும். (எழும்பி யோசித்துக்கொண்டு அங்கு மிங்கும் உலாவுகின்றார். அப்போது கதிர்காமு வருகின்றான்.) அதார் கதிராமுவோ? வா தம்பி, அதிலை இரு. (கதிர்காமு அமருகின்றான். தாமு போகின்றான்.)
- கதிர்** : என்ன, இண்டைக்கொருடமும் போக இல்லை ஐயா?
- கார்** : இன்னம் போகஇல்லை.
- கதிர்** : வடிவேலு இங்கினை வரஇல்லையே?
- கார்** : இன்னம் வரஇல்லை.
- கதிர்** : சாய், இஞ்சையும் காணஇல்லை. ஒருவேலை ஒண்டு. ஒருஇடமும் காணஇல்லை. இஞ்சை நிப்பாரெண்டு வந்தன். ஒருவேளை உங்கடை மகளோடை எங்கையெண்டாலும் போட்டாரோ?

- கார்** : இல்லைத்தம்பி, அவள் உங்கை வீட்டுக்குள்ளை நிக்கிறாள்.
- கதிர்** : சரி, கொஞ்சம் செண்டாப்போலைதான் ஆளைப் பிடிக்கலாம். மினைக்கெட்டென்ன, அப்ப பின்னைப் போவம். நீங்களும் எங்கையோ போகப்போறன் எங்கிறியள். (எழும்புகிறான்.)
- கார்** : இரு தம்பி, இரு. எனக்கப்பிடி அவசரமில்லை. உன்னோடை ஒருகதை பேசவேணும். எப்பவோகூட இதைப்பற்றி உன்னோடை பேசவேணுமெண்டிருந்தனான். ஒருநாளும் சந்திச்சு வரஇல்லை.
- கதிர்** : என்னவோ?
- கார்** : இந்த என்ரை தம்பியின்ரை பிள்ளை இருக்குகே, அந்த இராசம்மா. அந்தப் பிள்ளைக்கெல்லோ தம்பி, ஒரு சடங்கு எங்கையெண்டாலும் பாத்துச் செய்து வைக்கவேணும். உனக்குத் தெரியுந்தானே தம்பி, என்னவிதமாய் இவை எல்லாரையும் ஒரு கட்டுக் கூட்டாய் வைச்சுப் பாத்துக் கொண்டு இவ்வளவு காலமும் வந்தனான் எண்டு. நான் பாராட்டால் இதுகளை ஆர் பாக்கிறது?
- கதிர்** : வெய்தான் பாருங்கோ.
- கார்** : அதுதான் என்ரை பிள்ளையின்ரை சடங்கு முடியமுந்தி, அதின்ரை அலுவலையும் ஒருக்கா முடிச்சுப்போடவேணும். என்ரை பிள்ளையெண்டா என்ன, என்ரை தம்பியின்ரை பிள்ளையெண்டா என்ன? எல்லாம் சரிதான் எனக்கு. என்னைக் கேக்காமல் பறையாமல் ஆசுப்பத்திரிக்குப் போட்டுதுகள். இஞ்சை வந்து நிண்டுகொண்டு யருந்து செய்விச்சிருக்கலாம்.
- கதிர்** : உண்மைதான் பாருங்கோ. ஏனங்கை போனதுகளோ?
- கார்** : உதுகளின்ரை வேலையெல்லாம் உப்பிடித்தான் தம்பி. போட்டுச் சனங்கள் சொல்தது கேக்கிறஇல்லை. அது தான் போகுது. உங்கினை ஆரும் வசதியாய் இருக்கினமே தம்பி? பெட்டை

இஞ்சை வந்ததோடை, இவடத்திலையே மறிச்சுச் செய்துபோட வேணும். ஊருக்குப் போனால் அவள் தாய் ஏதும் கேட்பார் புத்திகேட்டுப் பிரளி பண்ணிப் போடுவாள்.

கதிர் : (யோசித்துவிட்டு) ஒண்டு வசதியாய் இருக்குத்தான், பாருங்கோ; நல்ல பொடியன், குணம் நடையெல்லாம் நல்லது. கொஞ்சச் சீதனம் குடுக்கவரும்.

கார் : அதெல்லாம் நானே குடுக்கிறன் தம்பி. பெட்டைக்குப் போக வேண்டிய தோட்டமொண்டை அவன் தேப்பன் என்னெட்டை மூவாயிரத்துக்கு ஈடுவைச்சவன். அதைத் திருப்பிக் குடுத்து விடறன். அதோடை ஒருஆயிரம் ரூபாக் காகம் பெடிச்சியின்றை கையிலை குடுத்துவிடறன். நீ அதை முற்றெடு.

கதிர் : (யோசித்துவிட்டு) நீங்கள் குடுக்கிற காசை இரண்டாக்கி விடுங்கோ. நான் அதை நிச்சயமாக்கிவிடறன். அப்ப அவை யாட்பாணம் போகமுந்தி, இஞ்சையே வைச்ச நொத்தீக போட்டிடுவம். நீங்கள் அதுக்கு முந்தி அந்தத் தோட்டத்துத் தொந்தறவையும் நீக்கிக் காசையும் பெடிச்சியெட்டைக் குடுத்து விடுங்கோ?

கார் : சரி, அப்பிடியே செய், தம்பி. அந்தத் தொந்தறவெல்லாம் நான் நாளை நாளையிண்டைக்கிடையிலை நீக்கி விடறன். நீ ஆளைப் புடிச்சுப் பேசி, நாளையும் நிச்சயம் பண்ணிப்போடு. அது உன்னை கெட்டித்தனம். ஆளின்றை பேரென்ன தம்பி? அவர் ஆர்?

கதிர் : அவர் என்றை ஒரு பெரிய சிநேகிதன் பாருங்கோ. என்றை சொல்லை ஒருகாலமுந் தட்டமாட்டார். பேர் ஆறுமுகம். கச்சேரியிலை கிளாக்குவேலை. ஏன் அவரை நீங்களுங் கேள்விப்பட்டிருப்பியள்?

கார் : ஓ தெரியுந் தம்பி, தெரியும். அவர் நல்லொரு மாப்பிளைதான்.

- இடம்** : கொழுப்பு, வடிவேலு வீடு.
கதிர்காமமும் வடிவேலும் ஓர் அறையில் இருக்கின்றனர்.
- கதிர்** : ஆகா அவளினரை அளகென்ன, நடையென்ன உடையென்ன? அட்ட, எல்லாம் சும்மா பச்சைப் பசுக்கிளிதான்; சும்மா திவ்வியமாயிருந்தாள்.
- வடி** : அதார்ப்பா அது?
- கதிர்** : வேறையார்? நீங்கள் ஆசுப்பத்திரியிலை கண்ட நேஸ்தான்.
- வடி** : ஓகோ, அப்பிடியோ சங்கதி? அதுதானே அங்கினை நிண்டு கண்ணடிச்சுக்கொண்டு நிண்டனி?
- கதிர்** : ஆகா, அவளைப் பாத்தால் பசிதீருமே. (ஒரு பாட்டு பாடுகிறான்.)
- வடி** : (இடையில்) அது கிடக்கட்டும். மெய்யெடாப்பா அம்மான் வீட்டுப்பக்கம் போகஇல்லையே?
- கதிர்** : போனான்தான். ஆனால், உன்னை ஆளைக் காணஇல்லை.
- வடி** : ஆ, அப்பிடியோ? பின்னை ஆரைக்கண்டாய்? அங்கை உள்ள ஆயாவையோ? நீ உப்பிடியானதுகள் எங்கை இருக்கும் எனண்டு நிப்பாய்.
- கதிர்** : சீச்சீ, சீச்சீ, அப்பிடியா என்னை நினைச்சுக் கொண்டாய்? இந்த நேசிலைதான் மயங்கிப்போனேன். இது தான் முதல்தரம். வேறைய ஒண்டிலும் இல்லை; தெரியுதோ?
- வடி** : அது கிடக்கட்டும். ஆரை அங்கை கண்டனி?
- கதிர்** : உனது அருமை மாமனார் கார்த்திகேயபிள்ளை அவர்களை.
- வடி** : அப்பிடியோ, அவர் என்ன சொன்னார்?

கதிர் : அதுகிடக்க, நீயோ ஒரு சிவில் சேவன்ற் அவற்றை மோனைக் கட்டப்போறாய் அவரோ நல்ல அலங்காரமான ஆம்பினையாயும் இருக்கு. அதோடை அவருக்குப் போதிய பணமும் இருக்கு. பின்னை ஏன் அவருக்கொரு முகாந்திரப்பட்டம் வாங்கிக் குடுக்கக்கூடாது?

வடி : சம்மா புசத்திறதை விட்டிட்டு, கேட்டதுக்கு மறுமொளி சொல்லன்.

கதிர் : அவர், இஞ்சை கிட்டவா இரகசியம். (காதுக்குள் ஏதோ சொல்லுகிறான்.)

வடி : அப்ப, நீ என்ன சொன்னாய்?

கதிர் : றபிற்று, ஒமெண்டுதான்.

வடி : அப்ப, இஞ்சை கிட்டவா (இரகசியம் பேசுகிறார்கள்.) விளங்கிச்சுதோ?

கதிர் : (தலையை அசைத்து) எல்லாம் நல்லாய் விளங்கிறது. மேவ அஸ்து.

களம் 6

இடம் : கொழும்பு, வடிவேலு வீடு.

சின்னத்தங்கமும் வள்ளியம்மையும் கார்த்திகேய பிள்ளையும் இருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கார் : நான் இதுமாத் திரமல்ல, வேறை பிள்ளைக்கு வாற இட்டல் இடைஞ்சல் எல்லாம் பாத்துக்கொள்ளுவன். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ. பின்னை, சீதணம் வேணும். அதுக்கு (சின்னத்தங்கத்திடம் உறுதியொன்றைக் கொடுத்து) அந்தத் தோட்டத்தினரை ஈட்டுக்காக மூவாயிரம் பெற்றுக்கொண்டதாகப் பற்றுச்சீட்டு முடிச்சிருக்கிறன்.

அதோடை பொடியன் ஒரு இரண்டாயிரம் காசாய்க் கேக்குதாம். இந்தா பிள்ளை, இதிலை ஒரு இரண்டாயிரம் நோட்டாய்க் கிடக்குது. பத்திரம் (கொடுக்கிறார்.) சீதணம் எளுதிற அண்டைக்கு மாதிரம் எடுத்துக் குடுங்கோ. நான் கதிராமு-வெட்டைச் சொல்லி நொத்தீசுக்கு நாள் ஒளுங்கு பண்ணி விடிறன்.

சின்ன : அதெல்லாம் சரி, அப்ப இதைப்பற்றித் தம்பிக்கு அறிவிக்க வேண்டாமே?

கார் : அதொண்டும் வேண்டாம், தங்கச்சி. அவருக்கு எல்லாம் தெரியும்; அவருங் கூடத்தான் இந்த ஒளுங்கெல்லாம் செய்தது.

சின்ன : அப்ப, பிள்ளைச் சரி.

கார் : அப்ப பிள்ளை, நான் போட்டுவாறன், தங்கச்சி. அவள் பிள்ளை இராசம்மாவுக்கும் இதைப்பற்றிச் சொல்லி விடுங்கோவன். பெண்டுகள் சொல்லிறதுதான் நல்லது. அப்ப வாறன் (போகிறார்.)

சின்ன : பிள்ளை வாருங்கோ, அண்ணை (அவர் போனபின் வள்ளியம்மையைப் பார்த்து) அவர் சொன்ன நியாயம் எல்லாம் சரிதானே, மச்சான்?

வள்ளி : மெய்தான், பெட்டைக்கும் தலைவிதி உதுதானாக்கும். காசு களைஞ்சுஇல்லாத நாங்கள் உந்த வசதியை விட்டிட்டு என்ன செய்யிறது?

சின்ன : அப்ப, பிள்ளைக்கு ஒருக்காக் கூப்பிட்டுச் சொல்லி விடுவம்.

வள்ளி : ஒமெணை மச்சான். தற்செயலாய் அவள் மறுத்தால் என்ன செய்யிறது?

சின்ன : அவள் மறுக்காள். நான் பாத்துக்கொள்ளிறன். கருப்பு தின்னக் கைக்கூவி வேணுமே?

களம் 7

இடம் : கொழும்பு வடிவேலு வீடு.

இராசம்மா தனது விதியை நினைந்து சோகமாய்ப் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றாள். பாட்டு மடிந்தவுடன் ஒரு வேலைக்காரன் கடிதம் ஒன்றைக் கொண்டு வருகின்றான்.

வேலை : அம்மா, அம்மா!

இரா : அதரது?

வேலை : இந்தத் தவாலை உங்களுக்குக் குடுக்கச்சொல்லி ஒரு பொடியன் தந்திட்டுப் போகுது.

இரா : ஆர், எனக்கோ?

வேலை : ஒம்ம்மா.

இரா : இதாற்றை? (வாங்குகிறாள்.)

வேலை : தெரியாது. அப்ப வாறனம்மா.

இரா : சரி போட்டுவா. எனக்கார் உங்கை தவால் எளுதிறது? (விலாசத்தைப் பார்த்துவிட்டு) மெய்தான், எனக்குத்தான் (யோசிக்கிறாள்) அது ஆராயிருக்கலாம்? எனக்கு அறிஞ்சாக்கள் இஞ்சை கொளும்பிலை ஆர்? ஒருவேளை என்னைக் கொஸ்பிற்றலிலை பாத் நேசாயிருக்கலாம். (திறந்து வாசிக்கிறாள்.) ஓகோ, அத்தான் எளுதியிருக்கிறார். (முடிக் கவனமாய் வைக்கிறாள்.)

களம் 8

இடம் : கொழும்பு, சின்னத்தங்கம்வீடு.

சின்னத்தங்கமும் வள்ளியம்மையும் கதிர்காமுவும் நடைசாலையில் இருக்கின்றனர்.

சின்ன : இராசம்மா ஆயத்தமாய் இருக்கிறானே?

- வள்ளி** : ஓம், அவள் இப்பான் உடுக்கிறாள்.
- சின்ன** : மெய்யே, தம்பி கதிராமு, இறயித்தாரை இன்னங் காணயில்லை.
- கதிர்** : இப்ப வந்திடுவார். நீங்கள் எல்லாம் ஆயத்தமாகுங்கோ.
அப்போது கார்த்திகேயபிள்ளையும் கமலவேணியும் வருகின்றனர். எல்லாரும் எழும்பி நிற்கின்றனர்.
- கார்** : இருங்கோ, இருங்கோ. எல்லாம் ஆயத்தந்தானே?
- சின்ன** : ஓமண்ணை
- கார்** : தம்பி எங்கை?
- கதிர்** : இப்ப வந்திடுவார். அவர் மாப்பிளையோடைதான் வருவார்.
- கார்** : (மணிக்கூட்டைப் பார்த்து) நேரம் வரப்போகுது இறயித்தார் எங்கை?
- கதிர்** : வந்திடுவார்.
அப்போது வடிவேலு சீலைப்பொட்டளியோடு வருகின்றான்.
- கதிர்** : உதென்ன பாசல் வடிவேலு?
- வடி** : அது கூறைச்சீலை. மாப்பிளை தனக்கு வாங்க நேரமில்லையெண்டு என்னை வாங்கிக்கொண்டரச் சொன்னவர்.
- கார்** : நேரமாகுது. ஏன் கணங்கிறார் தம்பி?
- வடி** : வந்திடுவார். (மற்றவர்களைப் பார்த்து) நீங்கள் எல்லாம் ஆயத்தமே?
- சின்ன** : ஓம், ஓம் நாங்கள் எப்பவோ ஆயத்தம்.
அப்போது ஐயர் ஒருவர் பொட்டளியோடு ஒரு சொக்கப்பையனையுங் கூட்டிக்கொண்டு வருகின்றார்.
- ஐயர்** : (ஒரு கதிரையில் இருக்கின்றார்.) சம்போ சங்கர மகாதேவா. (பையனைப் பார்த்து) எடே இதிலை உட்காரடா.

- சொக்** : ஆம், சாமி.
- சின்ன** : (வடிவேலுவைப் பார்த்து) ஏன் தம்பி, ஐயர் வந்தவர்?
- கதிர்** : மகன் இப்பவே கலியாணம் முடிக்கப்போறாராம்.
- சின்ன** : ஆரை?
- கதிர்** : (கமலவேணியைக் குறித்து நோக்கி) உங்கடை மருமோளைத்தான்.
- கார்** : அதென்னெண்டு ரிஜிஸ்டர் பண்ணாமல் செய்யிறது? அதோடை, எத்தினைபேருக்குச் சொல்லவேணும்? இந்தப் படிப்பெல்லாம் படிச்சுக்கொட்டின பிள்ளைக்கு இப்பிட்யே கலியாணஞ் செய்யிறது? அதுக்கு நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டன். என்னத்துக்கோ வந்திருக்கிறன், என்னவோ செய்யப் போறன் எங்கிறியன்.
- கதிர்** : அப்பென்ன வடிவேலு செய்யிறது?
- வடி** : நான் இண்டைக்கு இந்த நாளுக்குக் கலியாணம் முடிச்சே தீரவேண்டும். உவையன் பயப்பிடுகினம் போலை இருக்கு. என்னிலை அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லையே?
- கார்** : எப்பிட்யெண்டாலும் ஊர்வளக்கத்தை ஒட்டி எல்லோ நடக்க வேணும் வளிவளியாய் முன்னுக்குச் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் செய்யாமல், இப்ப சுடுகுது மடியைப் பிட்யெண்டால், என்ன செய்யிறது? அடுத்த நாளுக்கு ரிஜிஸ்டர் பண்ணிப்போட்டு, பேந்து செய்யலாம்.
- வடி** : அப்ப கதிராமு, ஏன் நிப்பான்? மற்றப் பொம்பிளையைச் செவ்வம்.
- கார்** : ஆ, அப்பிட்யும் ஆச்சோ? எனக்கு ஒண்ணெண்டு சொல்லிப்போட்டு இன்னம் ஒண்டைக் கட்டவோ? அப்பிட்ய் செய்தியளெண்டால்,

பின்னைத் தெரியும் கார்த்திகேயனுடைய சங்கதி. (கதிர்காமமுனைவாய் பார்த்து) எல்லாம் இந்தக் காவாலிதான் செய்த வேலை. பாடும் தம்பி, உனக்கு என்னவேலை செய்யிற—
 னெண்டு. (பொல்லை ஓங்குகிறார். கதிர்காமு விலகி நிற்கின்றான்.)

வடி : ஏன் அம்மான் கதிராமுவைப் பேசிறியன்? இது நான்தான் செய்தவேலை கதிராமு அல்ல. உங்களுக்கோ உங்களுடைய மகளுக்கோ அம்மா முற்றுச் சொன்னதையொளிய நான் சொல்ல இல்லைத்தானே. இரண்டாவது, நான் உங்கடை மகளைக் கட்டியிருப்பன். ஆனால் பாருங்கோ, உங்கடை பிள்ளைக்குப் போதிய அளவு பணம் இருக்கு. அதோடை படிப்பிருக்கு. பெரிய உத்தியோகம் இருக்கு. அதே போதும். சில பெண்களைப் போலக் கலியாணம் செய்யாமலே இருந்திடலாம். ஆனால் இந்தப் பிள்ளையோ ஏளை. ஆகப் படிச்சது தமிழும் கொஞ்ச இங்கிலீசும்தான். அல்லாமலும், நான் ஊர்மாதிரிச் சீவியம் பண்ணப்போறன். உந்த ஐரோப்பியமாதிரிச் சீவியம் எல்லாம் எனக்கு அலுத்துப்போச்சு. பளையமாதிரிச் சீவியம் சீவிச்சாத்தான் எனக்கு மன ஆறுதலாய் இருக்கும். அதுக்காகத்தான் எல்லாத்தையும் யோசிச்சுப்போட்டு இவவைக் கட்ட முற்றெடுத்தான்.

கார் : (கோபித்துக்கொண்டு) வா பிள்ளை, போவம். மெத்தையிலை வைச்சாலும் சருகுக்கை போறது சருகுக்கைதான். (மகளுடன் போகின்றார்.)

பயிற்சி வினாக்கள்

பொருளோ பொருள்

1. கமலவேணி வடிவேல் ஆகியோர் என்ன தொழிலுக்காகப் படிக்கிறனர்?
2. வள்ளி அம்மையார் பெண்கள் கல்வி கற்பது பற்றி என்ன கருத்துக் கொண்டிருந்தார்?
3. கார்த்திகேச சின்னத்தங்கத்திடம் உறவை புதுப்பித்துக் கொண்டதன் நோக்கம் என்ன?
4. தாமு என்பவன் எதில் அதிக விருப்பங்கொண்டிருந்தான்?
5. இராசம்மாவிற்கு விவாகம் செய்து வைக்க கார்த்திகேச ஆர்வம் கொண்டது ஏன்?
6. 'பொருளோ பொருள்' என்னும் தலைப்பு இந்நாடகத்திற்குப் பொருந்துமாற்றை விளக்குக.

இலங்கைப் பரீட்சைத் திணைக்களத்தின்
கல்விப் பொதுத் தராதரப் பத்திர (சாதாரணதர)ப்
பரீட்சை, 1998 டி.செம்பர்

தமிழ் இலக்கியம்

3 மணித்தியாலம்

பகுதி I இல் உள்ள எல்லா வினாக்களுக்கும் பகுதி II இல் 3ஆம் வினா உட்பட நான்கு வினாக்களுக்கு விடை தருக.

பகுதி - I

எல்லா வினாக்களுக்கும் விடை தருக.

1. பின்வருவன யாரால், யாருக்கு, எச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டன என்பதை விளக்குக.

அ 'என்றை குஞ்சல்லே..... என்றை ராசா..... நாளைப் பாட்டுக்குப்போ..... சத்தியமா நாளைக்கு வேண்டி வைக்கிறன்."

ஆ "அண்டெய்க்கி அந்தெ வெத்தியெ என்டெ வரட்டுக் கவுரவெம் ஏத்துக்கெல்லெ. அண்டெய்க்கிம் என்டெய்க்கிம் இவருநான் வெத்திவீரன்"

இ "அது கூறைச்சீலை, மாப்பிளை தனக்கு வாங்க நேரமில்லை யெண்டு என்னை வாங்கிக் கொண்டரச் சொன்னவர்"

ஈ. "..... நீயென்பால் எயதற் சுவாவியவாறென்?"

உ "..... என் தம்பியை நீ விட்டுவிடு. வேறு ஏதாவது ஆகாரம் உனக்கு நான் தரச் செய்கின்றேன்"

(20 புள்ளிகள்)

2. பின்வருவனவற்றிற்குச் சுருக்கமான விடை எழுதுக.

அ “மேலாண்டவீழ்ந்த தெடுவென்றான் அவ்வளவில்
நாலாறு காதம்நடந்ததே”
இவ்வடிகள் மூலம் கவிஞர் உணர்த்த முயல்வது என்ன?

ஆ “உன் நாவிற்கு விலங்கிடு, இன்றேல் அஃது
உனக்கு விலங்கிட்டுவிடும்”
என்ற இலத்தீன் பழமொழி உணர்த்தும் பொருள்
என்ன?

இ “பசித்தோருக்கு உணவு கொடுப்போர் எத்தக்கயபயன்-
களைப் பெறுவர்” என மணிமேகலை என்ற காவியம்
கூறுகிறது?

ஈ “தமிழ் சினிமாவும் இலக்கியமும்” என்ற கட்டுரை
ஆசிரியரின் சுருத்துப்படி நல்லதோர் இலக்கியம் சிறந்த
சினிமாவாக வேண்டுமாயின் தேவைப்படுவது என்ன?

உ “அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் - அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு” -
இக்குறட்பாவின் சுருத்தை உமது மொழிநடையில்
தருக

(20 புள்ளிகள்)

பகுதி - II

மூன்றாம்வினாவிற்கும் ஏனையவற்றுள் எவையேனும் மூன்று
வினாக்களுக்கும் விடை எழுதுக.

3. பின்வரும் பாடல்களில் உள்ள கவிச்சிறப்புகளை விளக்கி
எழுதுக.

வையகம் காப்பவரேனும் - சிறு

வாழைப் பழக்கடை வைப்பவ ரேனும்

பொய்யக லத்தொழில் செய்தே - பிறர்

போற்றிட வாழ்பவர் எங்கனும் மேலோர்

உற்றவர் நாட்டவர் ஊரார் - இவர்க்

குண்மைகள் கூறி இனியன செய்தல்

நற்றவம் ஆவது சண்டோம் - இதில்

நல்ல பெருந்தவம் யாதொன்றும் இல்லை.

பக்கத் திருப்பவர் துன்பம் - தன்னைப்

பார்க்கப் பொறாதவன் புண்ணிய மூர்த்தி

ஒக்கத் திருத்தி உலகோர் - நலம்

உற்றிடும் வண்ணம் உழைப்பவன் யோகி

ஊருக் குழைத்திடல் யோகம் - நலம்

ஒக்கிடு மாறு வருந்ததல் யாகம்

போருக்கு நின்றிடும் போதும் - உளம்

பொங்கல் இல்லாத அமைதி மெய்த்ஞ் ஞானம்

(15 புள்ளிகள்)

4. விருந்தோம்பல் எனும் அதிகாரத்தில் பின்வருவன பற்றி வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறியுள்ளவற்றை விளக்குக.

அ விருந்தோம்பலின் சிறப்பு

ஆ விருந்தோம்புவார்பெறும் இம்மைப் பயன்கள்

இ விருந்தோம்பாவிடின் ஏற்படும் குற்றங்கள்

(15 புள்ளிகள்)

5. சும்பகர்ணன் ஒரு மானவீரன் என்பதை நிரூபிக்கக் கட்டுரை ஆசிரியர் காட்டும் நியாயங்களை விவரிக்க.

(15 புள்ளிகள்)

6. இயேசுபிரான் பார்ச்சிலுவையைச் சமந்து சென்ற வேளை பட்டபாடுகள் 'பார்ச்சிலுவை' என்னும் பகுதியில் விவரிக்கப் பட்டிருக்கும் வகையினை விளக்குக.

(15 புள்ளிகள்)

7. 'சூழும் புயலிலிருந்து விடுபட்டார்' என்ற கதையை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருவனவற்றை விளக்குக.

அ அண்ணல் நபி அவர்கள் இஸ்லாத்தைப் போதிக்க முயன்ற வேளை எதிர்நோக்கிய பிரச்சனைகள்

ஆ இப்பிரச்சனைகளுக்கு முகங்கொடுத்து வெற்றி கண்டமையை விளக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சி

(15 புள்ளிகள்)

8. "வீடற்றவன்" என்னும் நாவலை ஆதாரமாகக் கொண்டு தோட்டத்தொழிலாளர்படும் அவலங்களை விளக்குக.

(15 புள்ளிகள்)

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

340, செட்டியார் தெரு

கொழும்பு - 11

தொலைபேசி : 422321, 337313

257A/1, காலி வீதி

வெள்ளவத்தை

தொலைபேசி : 074-515775

விலை : ரூபா 150.00